គ្រោះធំរបស់អ្នកប្រុសទីពីរ ហួត ខេមរិទ្ធិ

...ក្នុងពេលដែលឪពុកនិងកូនកំពុងជួបគ្នាស្ងាត់ៗក្នុងមជ្ឈមណ្ឌល កីឡា វាយកូនគោលដើម្បីបង្ហាញភស្តុតាងពីគម្រោងការស្រមោល«រតនៈសោភ័ណ»នោះ លេខាប៉េងដែលមិនត្រូវបាន ហួត ស៊ីវ ហៅទៅជាមួយកាន់តែឆ្អែឆ្អា។

សម្រាប់មនុស្សមានពុតត្បុតម្នាក់ ដែលបានព្យាយាមលាក់កំបាំងគម្រោងការខ្លួនយ៉ាងម៉ត់ចត់អស់ពេលជាច្រើនឆ្នាំមក ថ្មីៗនេះបណ្ដោយឲ្យសល់ដានខ្លះហើយខ្លួនប្រឹងប្រែងទៅកាក់ពន្យល់ខាង ហួត ស៊ីវមុនក្នុងបំណងយកប្រៀបជាងកូនចិញ្ចឹមដែលនៅឆ្ងាយបែរជាឥឡូវមកឃើញឪកូនគេណាត់ជួប គ្នាស្ងាត់ៗហើយហាមប្រាម មិនឲ្យអ្នកណាចូលទៅជិតទៀត មិនឲ្យប៉េងស្លន់ស្លោម្ដេចនឹងបាន?

គេហើបមាត់មួយៗសួរពួកដៃជើងតែចិត្តកំពុងតឹងចង់ផ្ទុះ៖

«ស៊ើបមិនដឹងថាឪកូននោះនិយាយគ្នារឿងអីទេ?»

«អត់ទេទ្រា! លោកអគ្គដាក់មនុស្សរាយការពារ២០ម៉ែត្រជុំវិញនោះគ្មានអ្នកណាចូល ទៅជិតបានទេ។អ្នកប្រុសទីពីរដូចជាកាន់អ្វីមួយមកផង! មើលទៅដូចជាឯកសារបិទជិតទ្រា!»

ប៉េងជ្រួញចិញ្ចើម គេនឹកហើយនឹកទៀតនៅតែនឹកមិនឃើញថាតើ ខ្លួនមានឯកសារចំណុចខ្សោយណាមួយដែលភាគីខេមរិទ្ធិអាចនឹងយកទៅ បង្ហាញ ហួត ស៊ីវ បាន? ទោះគិតយ៉ាងណាក៏នៅតែគិតមិនចេញទើបចិនចំណាស់សួរបន្ថែម៖

«ប៉ុន្មានថ្ងៃនេះ ហួត ស៊ីវ មានអីប្លែកខ្លះ? គាត់មានជួបអ្នកប្រុសទីពីរទេ?»

«អត់ទេទាន! តែយប់មិញ បីនាក់ហ្នឹងនៅក្នុងពេទ្យជួប ប៉ែន ពេជ្រ!»

ប៉េងងើបមុខខ្វាច់។ គាត់មិនរកសំណួរសួរទាន់ទេ តែទឹកមុខគាត់គឺភ្ញាក់ផ្អើលធ្វើឲ្យកូនចៅនោះខំងក់ក្បាលបញ្ជាក់ ថាអ្វីដែលខ្លួននិយាយគឺច្បាស់ការណ៍ ១០០% ។ ដូច្នេះបុរសចិនមានពុតអស់ពីឆ្ងល់ទៅជាស្លេក គាត់មមីភ្នែកគិតស្របពេលដៃជើងបន្ថែមរបាយការណ៍៖

«លោកអគ្គទៅតែឯងពាក់ខោអាវបន្លំខ្លួនហៅតាក់ស៊ីមកដឹក គ្មានអ្នកណាទៅជាមួយទេ! គ្នាយើងតាមដល់ពេទ្យឃើញគាត់ចូលក្នុងបន្ទប់ឧកញ៉ា ប៉ែន ពេជ្រ បានស្រួលដូចមានគេរៀបចំឲ្យ ហើយបន្ទាប់មកអ្នកប្រុសទីពីរក៏ទៅតាមក្រោយហើយបីនាក់នោះសំងំ ក្នុងហ្នឹងជិតពីរម៉ោងទើបអ្នកប្រុសទីពីរចេញមកផ្ទះ ប៉ែន ពេជ្រ មុន។ ជាងម្ភៃនាទីក្រោយលោកអគ្គចេញម្ដងតែគាត់មិនទៅផ្ទះទេ!»

«គាត់ទៅណា?» ប៉េងសួរដោយតក់ក្រហល់។
«គាត់ទៅហាងបាយថៃមួយឈ្មោះថាយីនយុន! គាត់ទៅជួបប្រពន្ធ ប៉ែន ពេជ្រ!»

ប៉េងបើកភ្នែកដ៏តូចរបស់គាត់អស់មួយទំហឹង ព្រោះគិតមិនយល់នឹងភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះហេតុការណ៍ដែលកើតឡើងជាប់ៗគ្នា នេះ។ ពេលនោះដៃរដៃជើងនៅតែមិនទាន់អស់ពាក្យរាយការណ៍ គេនិយាយមកបន្ថែម៖
«ចំណែកព្រឹកមិញនេះ អ្នកប្រុសទីពីរជជែកគ្នាយូរណាស់ជាមួយប៉ាធម៌គាត់ ក្នុងលានកូនគោលជាមួយលោកអគ្គ!»
ប៉េងកាន់តែស្តាប់គេកាន់តែភ័យ។ ម្ភៃឆ្នាំហើយមិនដែលមានអារម្មណ៍ថាលោកអគ្គរបស់គេមានគម្លាតឆ្ងាយ ពីគេដល់ថ្នាក់នេះឡើយ។ ហេតុអ្វីគាត់ធ្វើរឿងជាច្រើនក្នុងថ្ងៃតែមួយហើយមិនឲ្យខ្លួនដឹង និងចូលរួមផង?។
តើនោះជាអ្វីបានជាអាថ៌កំបាំងម្ល៉េះ តែ ហួត ខេមរិទ្ធិ បែរជាមានចំណែកក្នុងរឿងនោះទៅវិញ។ ឬមួយសម្តីយើងដែលខំនិយាយលាបពណ៌វានោះ ហួត ស៊ីវ ស្តាប់មិនចូលត្រចៀកទេ? គាត់ងើបមុខសួរដៃជើងជំនិតបន្តភ្លាម៖
«ម្តាយអ្នកប្រុសទីពីរនៅឯណា?»
«លោកអគ្គទុកនៅផ្ទះធំ មានអ្នកតាមឃ្លាំមើលម្ភៃបួនម៉ោង! បើមើលពីក្រៅទៅ អាចយល់ថាគាត់ថាបង្ខាំងស្រីនោះទុក! តែបើគិតឲ្យដល់ទៅដូចជាចង់ការពារម្តាយអ្នកប្រុសទីពីរពីពួកយើងទៅវិញ!»
ប៉េងដាក់បង្គុយប៉ុកទៅលើសាឡុងទាំងអស់កម្លាំងល្វើយ។
សម្តីរិទ្ធិកាលពីរាត្រីនៅឯក្រោមផ្ទះគាត់ លាន់រំលឹកមកវិញក្នុងអារម្មណ៍តែម្នាក់ឯង៖
«ពូប៉េង! ប៉ាខ្ញុំអត់ល្ងង់ជាងពូទេ! បើពូពិតជាឲ្យតម្លៃមនោសញ្ចេតនាច្រើនឆ្នាំមកនេះមែន ពូឈប់ទៅ!»

នៅពេលបេះដូងមនុស្សមានល្បិចកំពុងតឹងចប់ កូនចៅម្នាក់ស្ទុះមកខ្សឹប៖
«យើងចាប់បានកូនស្រីពៅ ប៉ែន ពេជ្រ អាទ្រា!»
ប៉េងបើកភ្នែកធំៗ។ ដៃជើងនោះនិយាយបន្ត៖
«មេធាវីពៅបញ្ញា!»
ប៉េងសម្លឹងម្នាក់នោះភ្លែព្រោះស្ទើរមិនជឿនឹងត្រចៀក។

«ព្រឹកមិញលោកអគ្គឲ្យពួកខ្ញុំល្បាតនៅជុំទីពីរ មិនឲ្យចូលទៅក្នុងលានកូនគោលបានទេ! ស្រាប់តែពេលអ្នកប្រុសទីពីរចូលផុតទៅក្នុងស្រីនោះជិះឡានមកតាម ពីក្រោយ ស្ទីលដូចតាមដានអ្នកប្រុសរិទ្ធិ។ ពេលអ្នកប្រុសរិទ្ធិគ្រាលោកអគ្គចុះពីឡាន ក៏លើកទូរសព្ទមកចុចប្រុងថតរូប ពួកខ្ញុំក៏ចាត់ការតែម្តង!»
ប៉េងសួរបន្ទាន់ខ្សឹបៗ៖
«ទុកវានៅឯណា?»
«នៅឃ្លាំងទួលគោកអាទ្រា! ពួកខ្ញុំប្រុងជម្រាបអ្នកប្រុសរិទ្ធិនិងលោកអគ្គដែរ! តែថាចាំសួរយោបល់អាទ្រាសិនគួរធ្វើម៉េច?»
«ចាំអីទៀត?»
លេខាប៉េងចេញដំណើររឹងដើម្បីទៅមើលស្ថានភាពគ្រាប់អុកសំខាន់ដែល ខ្លួនកំពុងមានក្នុងដៃ។ទោះបីយ៉ាងណាគេដឹងថា ហួត ខេមរិទ្ធិ និង ហួត យុត្តនា មិនអាចលោតរំលងគ្រាប់អុកមួយនេះបានឡើយ។ នៅក្នុងឡានតាមផ្លូវឆ្ពោះទៅកាន់ឃ្លាំងនោះគេញញឹមម្នាក់ឯងក្នុង ចិត្ត៖
«នៅសុខៗបានមេធាវីនោះមកនៅក្នុងដៃមិនចាំបាច់ប្រឹង??? ទេវតាមិនឲ្យយើងចាញ់ទេមើលទៅ! អ្វីៗគឺមេឃបានរៀបចំឲ្យយើងស្រេចហើយ!! មេឃឈរខាងយើង! អាហ៊ា??? អ្វីៗជិតបានដល់ដៃយើងហើយទេដឹង! អាហ៊ានៅលើមេឃកំពុងជួយខ្ញុំមែនអត់? ហាសហា»
ទោះយ៉ាងណានៅពេលទ្វារឃ្លាំងត្រូវបើក លេខាចំណាស់បែរជាខកចិត្ត។ ស្រីតូចសក្ខណាទោះបីរួមឈាមជាមួយពៅបញ្ញាមានទម្រង់ស្រដៀងគ្នាសឹងថា៨០% ប៉ុន្តែបុរសចិនគ្រាន់តែក្រឡេកក៏ដឹងស្រេចហើយថាស្រីតូចដែលដេក ស្ងៀមនេះមិនមែនជា មេធាវីសំណព្វចិត្តអ្នកប្រុស ហួត ស៊ីវ ទាំងទ្វេឡើយ។
គេចងចិញ្ចើមចាកចេញពីឃ្លាំងមកក្រៅវិញ ព្រោះមិនចង់និយាយអ្វីឲ្យឮសំឡេងនៅមុខអ្នកត្រូវគេចាប់។
«មិនមែនពៅបញ្ញាទេ ពួកអាបំបង់បាយ!»
«តែ.....តែនេះអាទ្រា!»
ពួកដៃជើងប៉េងហុចកាបូបពៅបញ្ញានិងទូរសព្ទនាងមកឲ្យបុរសចំណាស់។ ប៉េងលូកដៃទៅរើមើលទាំងនាមប័ណ្ណនិងចុចទូរសព្ទដៃរបស់នាងហើយរេ ភ្នែកដែលគ្មានត្របកតែមានល្បិចមួយរយជំពូកនោះគិតចុះឡើង។

ប៉េងគិតមិនទាន់ចេញ ស្រាប់តែអេក្រង់ទូរសព្ទលើដៃគេ លេចចេញនៅលើអេក្រង់ថា«បងរិទ្ធិ»។ លេខាប៉េងបើកភ្នែកធំៗព្រោះភ្ញាក់ផ្អើល តែគេជាមនុស្សមានល្បិចច្រើនឆ្នាំមកហើយ ស្ថានការណ៍លឿនបែបណាគេ នៅតែអាចបត់បែនទាន់។ គេងាកធ្វើដៃឲ្យសញ្ញាកូនចៅទាំងអស់ស្ងៀមស្ងាត់ស្របពេលដែល សំឡេងCall ហៅរបស់ជំនួយការរិទ្ធិលាន់មកកាន់តែខ្លាំងជាងមុន។ ប៉េងលូកដៃចុចទទួលភ្លាមហើយស្ងាត់មិនហ៊ានសូម្បីតែដកដង្ហើមឲ្យឮ ព្រោះខ្លាចគេចំណាំបាន។

«អ្នកនាង!? អ្នកនាង?»

ប៉េងចុចបិទវឹង ហើយអ្វីម្យ៉ាងថ្មីលេចឡើងក្នុងគំនិតគេ។ គេញញឹមយ៉ាងសាហាវធ្វើឲ្យកូនចៅគ្រប់គ្នា សម្លឹងភ្លឹះៗព្រោះមិនយល់សាច់រឿង។ លេខាប៉េងនិយាយមួយៗ៖

«អស់ពេលហើយ! ឆាកចុងក្រោយមកដល់ហើយវ៉ី! បើពួកវាមិនស្លាប់គឺយើងស្លាប់! រៀបគ្នាយើងទៅ ទៅចាប់អ្នកប្រុសទីពីរមកម្នាក់ទៀត! កំដរស្រីនេះ»

កូនចៅងើមង៉ាមនិមិត្តតែឮបញ្ជានេះ គេនិយាយតបរដាក់រដុប៖

«ចា...ចាប់....ចាប់អ្នកប្រុសទីពីរ???»

គ្រាន់តែឮនិងឃើញអាកប្បកិរិយារបស់ពួកវាដឹងស្រេចហើយថា ពួកគេមិនហ៊ានប្រឡែងជាមួយហ្លួត ខេមរិទ្ធិ ស្រេចទៅហើយ តែប៉េងលើកទូរសព្ទពៅបញ្ញាបង្ហាញពួកវា៖

«មានរបស់នេះក្នុងដៃ! ពួកឯងមិនបាច់ខ្លាចទេ!»

ពួកនោះតាមសម្លឹងទូរសព្ទដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់មេធាវីរូបល្អ។ បន្ទាប់មកចាប់ផ្ដើមយល់ពីអ្វីដែលប៉េងចង់និយាយ ហើយងក់ក្បាលផ្ងក់ៗ។

ប៉េងសង្កត់ពាក្យ៖

«ធ្វើឲ្យស្អាត កុំឲ្យបែកការវ៉ី!»

គេដើរត្រលប់ទៅអើតមើលនារីដែលដេកសន្លប់ស្តូកស្តឹង។ គំនិតសប្បាយមួយលេចឡើងក្នុងចិត្តលេខាប៉េង៖

«ស្រីនេះមិនមែនពៅបញ្ញាទេ! តែក៏ល្អព្រោះវាក៏ជាកូនអា ប៉ែន ពេជ្រ ទោះវាដើរមិនរួចក៏ត្រូវវារមកសែនផ្នូរអាហ៊ាអញដែរ»

គាត់បោះទូរសព្ទទៅឲ្យកូនចៅហើយបន្ថែម៖

«បើពេលនេះឪកូនគេកំពុងនៅកំពង់ស្ពឺលេងគោល ហោចណាស់ក៏មួយម៉ោងទៀតបានអាចត្រលប់មកដល់ភ្នំពេញ មុនពេលអ្នកប្រុសទីពីររកឃើញពៅបញ្ញា! ត្រូវចាត់ការឲ្យបានមុន!»

ប៉េងដឹងថា រិទ្ធិកំពុងនឹកចម្លែកដែលទូរសព្ទរបស់ចៅហ្វាយស្រីតូចមានអ្នកទទួល បែរជាគ្មានអ្នកឆ្លើយដូច្នេះ ចង់រកឱកាសដ៏ខ្លីនេះចាត់ការគេឲ្យហើយជាវិធីផ្សងគ្រោះថ្នាក់ តែហាក់មានប្រសិទ្ធភាពច្រើន។

មិនដល់ពីរម៉ោងផង ដៃជើងប៉េងរៀបផែនការហើយរាយគ្នារួចរាល់ ទើបចាប់ផ្ដើមលើកទូរសព្ទមេធាវី ដែលម្ចាស់ខ្លួនមិននៅទីនេះហើយវាយត្រលប់ទៅរកលេខរបស់អ្នកប្រុស ទីពីរ៖
«អាឡូ?»
រិទ្ធិលើកទទួលទាំងដៃម្ខាងនៅបើកឡាននៅឡើយ។
ប៉ុន្តែស្ងាត់ច្រៀបគ្មានសំឡេងតបធ្វើឲ្យចិត្តនាយកាន់តែអន្ទះសា។
«អ្នកនាង?»
ជនទុច្ចរិតសើចកក្អឹកបញ្ឈឺអ្នកប្រុសទីពីរធ្វើឲ្យនាយភ្ញាក់ស្ទើររបូតទូរសព្ទពីដៃ។
គេរវើ្ភកសម្លឹងដងផ្លូវរលះរលាំង គឺគេនៅឆ្ងាយពីភ្នំពេញណាស់ ប្រសិនបើនាងមានរឿងអ្វីមែន តើបានអ្នកណាជួយនាង។
គេរវើ្ភកទៅរកទូរសព្ទមួយផ្សេងទៀតព្រោះបន្ទាន់នេះគឺនឹកឃើញដល់ យុត្តនា ប៉ុន្តែជនពាលនៅក្នុងទូរសព្ទបានត្រៀមរួចរាល់ហើយវានិយាយមកបន្ថែម មុត៖
«ខ្ញុំកំពុងតាមដានឯង ហួត ខេមរិទ្ធិ! កុំកម្រើកដៃហើយកុំទាក់ទងអ្នកណាទាំងអស់បើមិនចង់មកទទួលសពពៅបញ្ញា!»
អ្នកប្រុសទីពីរជាន់ហ្វ្រាំងង៉ឹត! បញ្ចេញសំឡេងរថយន្តដែលអូស ស្ទើរធ្លាយបេះដូងដ៏តឹងណែន។
ទូរសព្ទនាងនៅនឹងពួកវាទៅហើយ នៅមានអ្វីនិយាយទៀត។ សំខាន់តើនាងកំពុងយ៉ាងណាទៅហើយ? នេះជាសំណួរដែលបេះដូងបុរសម្នាក់លោតចេញមុនគេ ព្រោះថាស្រីនោះជាស្រីដែលគេស្រលាញ់ និងគោរពទុកដូចវត្ថុបរិសុទ្ធ មានតម្លៃមួយក្នុងជីវិតនេះ។
សំឡេងនាយនៅតែនឹងន៖
«ឯងត្រូវការអី?»
ជនពាលតបវិញរឹង៖
«បកឡានមកក្រោយវិញ! ផ្លូវលំចូលភូមិក្បែរវត្ត មានស្រះទឹកមួយ ឯងបត់មកស្ដាំ៧គីឡូ! ចាំយើងទាក់ទងទៀត!»

រិទ្ធិសែនសៅហ្មង ចិត្តនឹកភ្នកមុនគេពីសុវត្ថិភាពស្រស់ស្រីតែគេនៅតែសួរបញ្ជាក់៖
«ទាល់តែខ្ញុំនិយាយជាមួយនាងមួយម៉ាត់សិន!»
«និយាយស្អី!??? បើសន្លប់ឈឹងហើយហ្នឹង?»ជនពាលបញ្ចប់ដោយសំណើចក្អាកក្អាយមិនខ្វល់ថា បេះដូងសុភាពបុរសក្តៅរោលរាលដោយក្តីអាណោចអាធ័មស្រីតូចនិងអន្ទះសា។ គេទប់ចិត្តសង្កត់ពាក្យតប៖
«ធ្វើម៉េចឲ្យខ្ញុំជឿសម្តីឯងអញ្ចឹង!?»
«ស្រេចឯងគិតទេ ហួត ខេមរិទ្ធិ! បើឯងយឺតបន្តិច ឯងកុំថាយើងមិនបានប្រាប់! ហើយបើឯងចង់ដឹងសាកលើកទូរសព្ទចុចទៅអ្នកណាមួយភ្លាមទៅ ក្បាលនាងនេះនឹងបែកភ្លាម!»
ទីតៗៗៗ.....
ជនពាលបិទទូរសព្ទបាត់ទៅហើយតែវាបន្សល់នូវភាពតឹងតែងនិងតក្កមា ហ៊ុមព័ទ្ធអ្នកប្រុសទីពីរ។ម្តងនេះលេខាប៉េងគិតត្រូវព្រោះថាមនុស្ស ឆ្លាតបែបណាក៏ដោយ គេនៅតែមិនអាចឆ្លាតបានទៀតឡើយនៅពេលដែលមនុស្សគេស្រលាញ់កំពុងលង់ ទឹកនៅចំពោះមុខ។ ទោះបីលោតចុះទៅត្រូវនាងតោងស្លាប់ ក៏គេនៅតែលោត។

អ្នកប្រុសទីពីរបន្ថយល្បឿន អ្នករវៃភ្នែកសម្លឹងតាមដងផ្លូវ។ អ្នកសួរខ្លួនឯងដោយតក់ក្រហល់៖
«ពួកវាជាអ្នកណា នៅម្តុំៗនេះដែរ? បានជាយើងមិនអាចរំលងភ្នែកវាសូម្បីតែលើកទូរសព្ទមកនិយាយ?»
«យើងគ្មានលុយជាប់ខ្លួនទេ ដូច្នេះវាមិនមែនចង់បានលុយឡើយ អញ្ចឹងតើវាចង់បានអ្វី?»
អ្នកប្រុសដឹងថាគ្រោះថ្នាក់គឺនៅជិតបង្កើយ។
.....អ្នកណាទៅកំពុងលេងល្បែងនេះ? គេហ៊ានដល់ថ្នាក់ចាប់មនុស្សដូច្នេះហើយ បើលុយមិនចង់បានផង តើគេចង់បានអ្វីវិញទៅ?
គេដៀងភ្នែកសម្លឹងទៅរកទូរសព្ទ។
....សូម្បីតែចង់ដឹងឡើងវិញថាអំបាញ់មិញនេះពួកវាយកលេខអីខលមក សូម្បីតែចង់ដឹងថានាងយ៉ាងណាទៅហើយ ឲ្យនាងនិយាយតែបន្តិច ក៏អត់? តើអ្នកគួរធ្វើតាមពួកវាឬជម្នះចិត្តស្វែងរកការពិត? លក្ខខណ្ឌយកអាយុជីវិតស្រីស្រស់មកជាការភ្នាល់បញ្ញាពិតជាមិនអាច ទៅរួចឡើយសម្រាប់បុរសម្នាក់នេះ។ នាយងាកមើលឆ្វេងស្តាំរកគោលដៅសាជាថ្មីដោយអន្ទះសា ហើយភ្លាមនោះ.....ឡានទ្រុងខ្មៅមួយបង្ហាញខ្លួនឡើង។

.....ឬមួយថាពួកវាពិតជាកំពុងនៅ ពីក្រោយអ្នកមែន?
ហួត ខេមរិទ្ធិ ភ្ញាក់ក្រញាង។
អញ្ចឹងហើយបានជាសូម្បីចុចទូរសព្ទរកអ្នកណាក៏មិនកំបាំងពីពួកនេះបាន។
រិទ្ធិបន្ថយល្បឿនរង់ចាំវា ដឹងអីស្រាប់តែវា បោលហួសទៅមុខ តែនៅកញ្ចក់ខាងក្រោយ
មនុស្សពាក់ម៉ាសម្នាក់បានលើកកាបូបយួររបស់ ពៅបញ្ញាបង្ហាញនាយ។
.....រឹតតែច្បាស់ហើយ.....ព្រោះកម្មសិទ្ធិរបស់នាងគេនៅចំណាំបាន។

គេក្តុកក្តួលចិត្តឈប់គិតពីសុវត្ថិភាពខ្លួនឯង បែរជាគិតតែពីស្រីតូចថា តើពេលនេះនាងទៅជាយ៉ាងណាទៅហើយ?
រិទ្ធិរ៉ឺយ៉េឡានបកក្រោយវឹងហ៊ុយដីទ្រលោមឆ្ពោះទៅរកទិសដៅដែលពួកជនពាលបានបង្ហាញមុននេះ។
គេបើកយឺតៗតាមពីក្រោយរថយន្តទ្រុង រហូតដល់ឃ្លាំងចាស់មួយ ដែលទំនងជាត្រូវបានគេទុកចោលជាយូរមកហើយផ្អែកទៅលើស្មៅនិងដើម រុក្ខជាតិដុះបិទបាំងស៊ុបទ្រុប។
....ស្ថានភាពរបស់អ្នកប្រុសទីពីរពេលនេះគឺគ្រោះថ្នាក់ក្នុងភាគរយដ៏ ខ្ពស់។.... តែមនុស្សឆ្លាតប៉ុណ្ណា ក៏ដោយ នៅពេលដែលមនុស្សស្រីដែលខ្លួនស្រលាញ់បានស្ថិតនៅក្នុងដៃគេទៅហើយ គេក្លាយជាភាគីចាញ់ប្រៀបដោយសត្យានុម័ត។
គេចង់ឃើញនាងតែក្នុងរវាងមួយដង្ហើមមិនខ្វល់ថាខ្លួនកំពុងស្ថិតក្នុងសភាពបែបណា ហើយអាចប្រឈមនឹងអ្វីឡើយ។
...អ្នកប្រុសទីពីរឈានចុះពីរថយន្តជាមួយនិងទូរសព្ទក្នុងដៃ....ឯ មនុស្សបីនាក់ទៀតដែលសុទ្ធសឹងពាក់ម៉ាសជិតឈឹងបានចុះមកពីរថយន្ត ទ្រុងរត់សំដៅនាយក្នុងសកម្មភាពយ៉ាងរហ័ស។
«យកទូរសព្ទមកធ្វើអី?»
ម្នាក់មាឌធំបងជាងគេសម្បុរខ្មៅស្ទុះមកទាញទូរសព្ទដៃពីរិទ្ធិ ហើយបោះវាចោលភូសទៅខ្ទាយព្រាតរោយលើគល់ឈើ ក្រោមរង្វង់ភ្នែកមូលក្លុំរបស់នាយ។
«ធ្វើអញ្ចឹងបានលុយពីណាមកឲ្យឯងកើត?»
អ្នកប្រុសសួរក្នុងចេតនាពន្យារពេលដោយប្រើត្រចៀកស្តាប់មើលសូរសព្ទ ទីនេះឲ្យច្បាស់ព្រមទាំងប្រើភ្នែករេពិនិត្យស្ថានការណ៍ជុំវិញ ខ្លួនប្រយ័ត្នប្រយែង។

ក្រៅពីសត្វចម្រិតយំពីគុម្ពស្មៅសូម្បីសត្វពាហនៈដកដង្ហើមមួយ ត្រឹតក៏អត់មានដែរ។ ភូមិអ្នកស្រុកប្រហែលគ្មានក្បែរៗនេះឡើយ។ ចំណែកអាបីនាក់ ទំនងជាដឹងច្បាស់ ពីយុទ្ធសាស្ត្រអ្នកប្រុសទីពីរបានជាអាម្នាក់ផ្សេងទៀតសើចកក្អៀក ឆ្លើយវិញផូង៖

«អាណាថាពួកអញចាប់ជំរិតយកលុយឯង?»

រិទ្ធិសម្លឹងទៅជនទាំងនោះរកចំណាំក្រែងធ្លាប់ស្គាល់ពួកវា ប៉ុន្តែនឹកមិនឃើញ។ នាយពោលឡើងបន្ត៖

«យើងមិនដែលមានបញ្ហាជាមួយគ្នាទេ! ប្រាប់មកថាចង់បានអី? ចាប់ពៅបញ្ញាមកធ្វើអី?»

ពួកបីនាក់ងាកមើលមុខគ្នាសើចកក្អឹក ធ្វើឲ្យរិទ្ធិទៅជាង៉េមង៉ាម។ តាមស្ថានភាពជាក់ស្តែងអ្នកដឹងថា អ្វីៗនៅអាចគ្រប់គ្រងបាន បានជាហ៊ានឈប់ឡានទៅនៅទីនេះពីក្រោយឡានពួកវា ដោយសារជំនាញវាយការពារខ្លួនដែល ហួត ស៊ីវ ឲ្យកូនប្រុសទាំងទ្វេ បង្វឹកជាប់ខ្លួនតាំងពីតូចៗពួកនេះប្រាំនាក់ទៀតក៏រិទ្ធិអាចស៊ូ បាន ដូច្នេះហើយនៅពេលដែលខ្យល់មួយវូផាត់មកពីក្រោយអ្នកប្រុសក្រឡាស់ ខ្លួនទៅសងមួយជើងវិញមុនពេលដែលកណ្តាប់ដៃអនាមិកបោលមកបម្រុងដាល់ នាយចំសៀតផ្កាស្តាំ ប្រាថ្នាឲ្យអ្នកដួលត្មោលសន្លប់ភ្លាមៗនោះ។

ពិនិត្យស្ថានការណ៍បាន អ្នកដឹងថាមនុស្សទាំងអស់មានប្រាំនាក់ហើយពីរនាក់ដែលលបមកពីក្រោយអំបាញ់មិញ ប្រាកដណាស់ដឹងថាអ្នកមិនមែនជំឡូងមូលបានជាគេប្រើវិធីនេះ។ នៅពេលការវាយប្រហារដំកំសាកឃើញថាទៅមិនរួច ពួកវាស៊ីញ៉ូគ្នាចូលម្តងទាំងប្រាំ ធ្វើឲ្យរិទ្ធិទាល់ច្រកគ្មានអ្វីក្រៅពីតបតវិញ ដើម្បីទាមទាររកពេលចរចា។

មធ្យោបាយការពារខ្លួនរបស់មនុស្សប្រុស ដែលក្នុងនាមជាអ្នកប្រុសទីពីរពិតជាមិនធម្មតាដល់ថ្នាក់ជនពាល ត្រូវងាកមើលមុខគ្នា ព្រោះគ្រប់គ្នាសុទ្ធតែត្រូវដំណំរៀងខ្លួន។ ទីបំផុតម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកវាស្រែកកាត់៖

«ឈប់!»

រិទ្ធិឈប់សកម្មភាព។

គេវេភ្នែកមើលពួកម្នាក់ហើយម្នាក់ទៀត ដែលកំពុងឡោមព័ទ្ធខ្លួន។ ភ្នែកទាំងគូភ្លឺមុត ហើយកាយវិការប្រុងប្រយ័ត្នខ្ពស់។ មកដល់ពេលនេះហើយបើនាក់ចង់ចាកចេញទៅវិញគឺវានៅតែមានឱកាសបើ សំអាងលើអាពួក៥នាក់នេះ តែគេសួរខ្លួនឯងវិលខ្វាល់ក្នុងអារម្មណ៍៖

«តើយើងត្រូវឬខុសដែលសុខចិត្តចូលមករូងខ្លា? តាមពិតពួកវាមិនចង់បានលុយហើយឲ្យ

យើងមកមានតែយើងជាគោលដៅរបស់ ពួកវា? បើមិនអញ្ចឹងអំបាញ់មិញវាចង់លបវាយយើងមួយដៃឲ្យដួលធ្វើអី?»
គេរវេភ្នែកសម្លឹងរកមើលតើអ្នកណាម្នាក់ទំនងជាមេគេក្នុងចំណោម ពួកវា តែសម្គាល់ក៏មិនចេញព្រោះសកម្មភាពដូចៗគ្នាហើយបិទម៉ាសដូចៗគ្នា ។
អ្នកប្រុសទីពីរបញ្ឈប់ភ្នែកត្រឹមអាម្នាក់ដែលឃាត់ឲ្យពួកគេឈប់វាយអម្បាញ់មិញ ហើយនិយាយសង្កត់ពាក្យទៅកាន់វា៖
«បើខ្ញុំជាមនុស្សដែលពួកឯងចង់បាន!......លែងនាងទៅ!!»
ទាំងប្រាំនាក់មើលមុខគ្នា។ ម្នាក់ផ្សេងទៀតស្រែកមកត្រជាក់ល្ហឹមពីមាត់ទ្វារ៖
«ឯងអាងអីនិយាយលក្ខខណ្ឌ?»
រិទ្ធិងើបមុខងាកទៅរកជននោះ។
គេទើបតែបង្ហាញខ្លួន ក្បែរទ្វារដ៏ធំពណ៌ត្នោត ហើយចាស់ទ្រុឌទ្រោម។ មុននេះរិទ្ធិមិនបានចាប់អារម្មណ៍ថានោះជាច្រកចេញចូលរបស់ឃ្លាំង ដ៏ស្ងាត់នេះទេ ព្រោះទីនោះចោមព័ទ្ធបិទបាំងដោយស្មៅនិងរុក្ខជាតិដុះឯង វែងៗ ពេក។

អ្នកដែលទើបនឹងមកដល់ប្រកបដោយសម្តីក្រអឺតក្រអោងនោះ បិទបាំងមុខ ត្រឹមម៉ាសមួយផ្ទាំង........តាមធម្មតា បើជាមនុស្សធ្លាប់ស្គាល់គ្នា គឺប្រាកដជាអាចចំណាំបាន មិនពិបាកទេ ។ តែនេះរិទ្ធិពិតជានឹកមិនឃើញពីភិនភាគគេ ថាស្ថិតក្នុងចំណោមមនុស្សដែលខ្លួនធ្លាប់ស្គាល់សោះ ទោះបីសំឡេងហាក់ធ្លាប់បានឮពីមុនមកក្តី។
ទោះយ៉ាងណា គេនៅតែរឹងមាំចំពោះការបង្ហាញវត្តមានរបស់ជននោះ។ អ្នកប្រុសទីពីរឆ្លើយភ្លាម៖
«មនុស្សឯងមិនព្រមបង្ហាញ! ស្អីក៏មិនអាចនិយាយគ្នាបាន! តាមមើលមានតែងាប់រស់ម្ខាងៗប៉ុណ្ណឹង!»
ថាចប់កំលោះយើងលូកដៃលើកទូរសព្ទមួយទៀតចេញមក ហើយដៃចាប់ផ្តើមចុចទាំងទឹកមុខនឹងន ឯភ្នែកមិនបានដកចេញពីសត្រូវមួយប៉ប្រិចឡើយ។ សកម្មភាពនេះធ្វើឲ្យបុរសដែលទើបចេញមកក្រោយគេបើកភ្នែកគ្រលួងគំហក ស្ទើរបែកអាកាស។
«ឈប់ភ្លាម! បើមិនចង់ឲ្យស្រីនោះងាប់!»
រិទ្ធិរក្សាជំហរ គេនិយាយវិញដោយមុខស្មើក្នុងពេលដែលបង្អង់ពីប៊ូតុងទូរសព្ទ៖

«បង្ហាញនាងសិនមកអញ្ចឹង!»
បុរសនោះងាកទៅឆ្វេង នាំក្រសែភ្នែកអ្នកប្រុស ទីពីរឲ្យរេទៅកាន់ទីនោះដែរ។
កូនឡានមួយចតស្ងៀមនៅក្បែររបងស៊ុបទ្រុបតាំងពីពេលណាមកមិនដឹង ហើយមុននេះនាយមិនបានចាប់អារម្មណ៍ឃើញដោយសារថាផ្ដោតតក់ស្លុតយ៉ាង អាក្រក់តាំងពីទើបនឹងបត់ឡានចូលមកតាមពួកវាម្ល៉េះ។
ពីត្រង់នេះទៅ អ្នកអាចឃើញរូបរាងស្រីម្នាក់អង្គុយនៅបាំងក្រោយ ក្នុងស្ថានភាពស្ងៀមមិនកម្រើក។បើមិនស្លាប់ក៏សន្លប់ដែរ តែដោយសារពីទីនេះទៅហាក់ឆ្ងាយពេកក្នុងការពិនិត្យឲ្យច្បាស់ ណាមួយនាងអង្គុយបែរខ្នងមកទៀត រិទ្ធិកាន់តែប្រមូលអារម្មណ៍ទាំងមូលផ្ដុំទៅកាន់ទីនោះ។
គេហើបមាត់ដោយទឹកមុខស្មើតែបេះដូងកំពុងលោតះ
«ខ្ញុំត្រូវការមើលសិន ថាពួកឯងលេងប្អូនសន្លឹកអត់?»
ទោះយ៉ាងណាគេប្រាកដក្នុងចិត្តហើយថាស្រីតូចនោះជាពៅបញ្ញា ដោយសារតែពួកនេះនៅសុខៗមានទូរសព្ទដៃនាងខលទៅគេហើយនឹងមានកាបូប យួររបស់នាងទៀត។ គេឈានសន្សឹមៗទៅរកគោលដៅទោះបីភាគីទុច្ចរិតមិនទាន់ផ្ដល់ចម្លើយ ក៏ដោយ។ ពួកប្រាំនាក់មុនស្ទុះស្រចូលតាម ពីក្រោយតែមេខ្លោងវាដែលទើបបង្ហាញខ្លួននៅមាត់ទ្វារធ្វើសញ្ញាឃាត់ ឲ្យនាំគ្នារក្សាទីតាំងដដែលវិញ។

អ្នកប្រុសទីពីរលែងរវល់នឹងពួកនោះ ព្រោះក្នុងចិត្តផ្ដោតតែលើស្ថានភាពរបស់នាង។ នារីអង្គុយផ្ទឹងក្នុងឡានធ្វើឲ្យអ្នកតក់ស្លុតក្នុងចិត្តពន់ពេកទៅ ហើយ មិនដឹងថាតើពួកនេះចាប់នាងមកពីពេលណានាងត្រូវគេធ្វើបាបយ៉ាង ណាខ្លះ? ហើយតើនាយត្រូវធ្វើដូចម្ដេចក្នុងកាលៈទេសៈនេះ។
រិទ្ធិឈានដល់រថយន្ត ក៏បែរក្រោយរកមើលពួក៦នាក់ មុនពេលប្រាកដថាពួកវាមិនបានតាមមកពីក្រោយទេ។
គេបែរមកវិញរកស្រីតូចក្នុងរថយន្ត ដោយឱនតាមទ្វារដើម្បីឃើញមុខនាងតែដោយការរៀបចំរបស់ជនពាល ស្ថានភាពអង្គុយរបស់នាងមិនអាចឲ្យមើលពីក្រៅឃើញងាយឡើយគេចាំបាច់ត្រូវទាញទ្វារឡានបើកសិន.....
គេអន្ទះសាពីស្ថានភាពស្រីស្អាត ហើយឱនចូលទៅ.......ដៃម្ខាងលូកទាញស្មានាង មាត់ក៏

ហៅតិចៗ៖
«អ្នកនាង!!»
ខ្លួនប្រាណនារីបំបែរមកវិញតាមកម្លាំងដៃនាយ។
...រាងកាយនាងទន់ល្វក់មានន័យថានាងមិនទាន់ស្លាប់ទេ តែបើអាចធ្វើបានរិទ្ធិនឹងថយក្រោយវិញបី ជំហានភ្លាម ព្រោះថានាងមិនត្រឹមតែមិនមែនជាមេធាវីតូច តែថែមទាំងមិនដូចជាជនជាតិខ្មែរទៀត ព្រោះស្នាមសាក់លើអាវចំហទ្រូងរបស់នាង សំណើចគ្មានសំឡេងលើបបូរមាត់នាង និង ភ្នែកនាង ដែលសម្លឹងតបមកនរះយើងបានដាស់នាយឲ្យភ្ញាក់មកវិញថានាយកំពុង ជ្រុលកទៅលោអន្ទាក់។ .....តែវាហួសពេលទៅហើយ.... ជើងនាយចាប់ផ្ដើមស្ពឹកបន្ទាប់មកគឺដៃ ហើយភ្នែកក៏ចាប់ស្រវាំង។នាយឈ្វោកសម្លឹងសីរ៉ាំងថ្នាំមួយដែលបុក ឆ្កឹងលើភ្លៅខ្លួន.....សូម្បីកម្លាំងច្រាន ដៃអ្នកចាក់ថ្នាំនោះចេញក៏លែងមានដែរ.....
.....អ្នកប្រុសទីពីរធ្ងន់ក្បាលកណ្ដុកហើយរលំគ្រាំងទៅលើស្រទាប់ស្មៅវែងខ្ចី។
រាងកាយទាំងមូលលែងស្ដាប់បញ្ជា នៅសល់តែចុងម្រាមដៃដែលនៅអាចមានលទ្ធភាពកម្រើកតិចតួចហើយសន្សឹមៗ ក៏ចាប់ផ្ដើមស្ពឹករកកលកាច់ទៅក្រោយដូចមនុស្សឆ្កួតជ្រូក។ អ្វីៗនៅជុំវិញខ្លួន ឈានដល់ដំណាក់កាលលែងអាចគ្រប់គ្រងបាន ប៉ុន្តែគេនៅបង្ខាប់ខ្លួនឯងឲ្យបង្កើនស្មារតីរកសម្គាល់អ្វីៗដែល កំពុងកើតឡើងបន្តទោះបីដឹងថាមិនបានយូរទៀតក៏ដោយ។ ភ្នែកទាំងទ្វេចាប់ផ្ដើមទាញបិទដោយបង្ខំ តែនៅវិនាទីចុងក្រោយ គេឮសូរឃ្លាមួយរសាត់មកប៉ះត្រចៀក៖
«នាំអ្នកប្រុសទីពីរចូលក្នុង!»

២៦

ជម្រៅនៃគម្រោងរបស់លេខាប៉េង

...ការចាប់បានអ្នកប្រុសទីពីរនៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃ បន្ថែមពីលើ ប៉ែន ពេជ្រសក្ខណា ជាអ្វីដែលលេខាប៉េង ធូរចិត្តបំផុត ព្រោះថាបុរសចំណាស់ទាំងពីរ សុទ្ធតែមានដួងកែវក្នុងដៃខ្លួនទៅហើយ។ ទោះបីហួត ស៊ីវ និង ប៉ែន ពេជ្រ ខ្លាំងកម្រិតណាក៏គេមិនអាចលះបង់កូនរបស់ខ្លួនដែរ។
«ឯងខលទៅអាកញ្ចាស់ពីរនាក់នោះ ឲ្យម្នាក់យកមួយលានចេញមក! ផ្ញើរូបកូនៗវាឲ្យពួកវាបានឃើញផង!»
គេនិយាយទាំងសើចស្ងួត តែកូនចៅតបវិញភ្លាមព្រោះឆ្ងល់៖

«មួយលាន?? តិចម៉េះ? ឧកញ៉ា ប៉ែន ពេជ្រ ធ្លាប់មានរឿង ត្រូវការដល់ទៅ១១លាននៅតែអាចដោះស្រាយក្នុងពេលតែប៉ុន្មានថ្ងៃអាទ្រា!»
ប៉េងសើចចុងមាត់រហូតលឹបភ្នែក៖
«ព្រោះអញមិនចង់ចាំ! អញចង់ឲ្យពីរនាក់វាមកស្លាប់នៅមុខអាហ៊ាអញ!»
គាត់បង្ហាញភាពជូរចត់បន្ទាប់ពីស្នាមសំណើច។ វាជាគំនុំយ៉ាងជ្រាលជ្រៅមួយដែលគ្មានអ្នកណាដឹងថាព្រោះតែរឿង អ្វី ហើយដំណើរដើមទងដូចម្ដេចឡើយ គឺប៉េងលាក់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងបានល្អជាទីបំផុត។ គាត់ពោលបន្ថែមមួយៗ៖
«ឲ្យវាមកតែម្នាក់ឯង មានសូហ្វ័រម្នាក់មួយមក ក្រៅពីនោះ អត់បាន!»
កូនចៅនោះរិះគិតហើយនិយាយតប៖
«ចុះ ហួត ស៊ីវ???»
«វាក៏ដូចគ្នា? ឯងខ្លាច?»ប៉េងគំហកនឹងភាពទីទើររបស់កូនចៅ។
«អត់ទេ! តែអ្នកប្រុសធំ....នែ៎....ដៃជើងគាត់គ្រប់កន្លែងណ៎ាអាទ្រា!!.»
ប៉េងញញឹមសាហាវ។ គេងៀងភ្នែកមករកបុស្បានារីដែលអង្គុយជ្រប់មុខនៅលើសាឡុងព្រោះភិតភ័យ។
«អស់ពី ហួត ស៊ីវ ទៅ គ្មានអ្នកណាអាចនាំសង្សារឯងទៅការជាមួយកូនស្រីវាទេ! មួយឆាកនេះឯងត្រូវធ្វើឲ្យបាន យប់នេះឡើងយន្តហោះហើយ កុំវិលមកវិញលឿនពេកទោះប្រើវិធីណាក៏ដោយ!»
នារីម៉ូដែលងើបមុខដែលស្លេកស្លាំង នាងនិយាយក្នុងអាកប្បកិរិយាភិតភ័យ៖
«ចាំ!»

ប៉េងសម្លឹងបុស្បានារីត្លែ។
គាត់ដឹងថានាងកំពុងតក់ស្លុតនិងគម្រោងការណ៍ចុងក្រោយនេះ ប៉ុន្តែគាត់នៅតែមានជំនឿថាសម្ដីគាត់អាចធ្វើឲ្យនាងរឹងមាំវិញ បាន។
បុរសមានល្បិចឲ្យសញ្ញាបណ្ដេញកូនចៅទាំងឡាយចេញអស់ហើយសសៀរមក ឱ្យបខៀវក្បែរក្មួយស្រីដ៏ស្រស់ដូចបុប្ផា ត្រូវទឹកសន្សើម។
«ឯងចិត្តមិនដាច់ ធ្វើស្ដេចម៉េចកើត? ឯងចង់ស្រណុកខ្លួនត្រូវតែព្រមលំបាក!??»
តើមាននារីណាដែលស្រលាញ់ប្រុសម្នាក់ហើយចង់ឲ្យសាច់ញាតិគេមានបញ្ហានោះ?

បុស្បាគឺនៅរវាងក្តីងឿងឆ្ងល់ថាតើទំនាក់ទំនងនាងនិងយុត្តនាដើម្បី ពូ? ដើម្បីយសសក្តិសម្ភារៈ? ឬនាងកំពុងស្រលាញ់គេដោយស្មោះ? ដូច្នេះហើយពេលឮថាឪពុកគេមានបញ្ហាធំ យ៉ាងនេះនាងគឺស្លន់ស្លោផង ទាក់ទើរផងភ័យបារម្ភផង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយមានតែនាងទេ ដែលស្គាល់ចរិតប៉េងជាងគេ។ អ្នកមានគុណម្នាក់នេះ បើថាយ៉ាងណាគឺយ៉ាងនោះ។ នាងមានតែវិធីមួយគត់គឺងក់ក្បាលព្រមតាមគាត់។

«ក្មួយដឹងហើយ!»

នាងឆ្លើយខ្លី ។

បើកឱកាសឲ្យបុរសចិនញញឹម ពេញរង្វះមាត់។

ក្នុងចិត្តប៉េង ចាត់ការអ្នកប្រុសទីពីររួចគឺ ដូចដកបន្លាមួយដើមដ៏ធំចេញពីទ្រូង ចំណែកអ្នកប្រុសទីមួយដែលមានគ្នីគ្នាអ្នកលេងស្នេកស្កុះ នៅតែមិនមានអ្វីគួរឲ្យបារម្ភទេ ព្រោះថាគេមានកម្លាំង តែការពិចារណានិងល្បិចមិនអាចប្រៀបនឹងអ្នកប្រុសទីពីរឡើយ។

ភាពស្មោះត្រង់របស់គេព្រមទាំងបេះដូងដ៏មានកម្តៅនិងទន់ជ្រាយ ត្រូវបានប៉េងយល់ជាចំណុចខ្សោយរបស់យុត្តនា ដែលខ្លួនអាចទុកប្រើបានច្រើនយ៉ាងណាស់ ទៅថ្ងៃខាងមុខ បន្ទាប់ពីលែងមាន ហួត ស៊ីវ លើលោកនេះ។

គាត់និយាយតិចៗទៅកាន់ក្មួយស្រីដ៏ស្រស់ផូរផង់៖

«ត្រូវធ្វើឲ្យអ្នកប្រុសធំយល់ថា ស្រីដែលរៀនសូត្របានច្រើនតែល្ងង់ខ្វះខួរក្បាល ម៉េចនឹងទៅរួចជាមួយស្រីស្អាតហើយឆ្លាតរបស់ពូបានទៅ?»

បុស្បានៅស្ងៀមតែប៉េងសង្កេតឃើញតម្រុយនៃភាពច្រណែននិន្ទាផុសចេញពី ពន្លឺភ្នែករម្យទមរបស់នាង ថ្វីត្បិតតែនាងមិននិយាយវាចេញមកក៏ដោយ។

ការចាក់ដោតឲ្យមនុស្សខឹងគ្នា ចងអាឃាតគ្នាវាមិនពិបាកដូចកាលដែលធ្វើឲ្យមនុស្សមើលគ្នាឃើញដោយ ល្អនិងវិជ្ជមាននោះទេ ដូច្នេះដើម្បីបុរសម្នាក់ នារីបង្ហាញម៉ូត បានទុកដាក់មេធាវីតូចដែលមិនដឹងខ្លួនបន្តិចសោះនោះ ថាជាសត្រូវលេខមួយរបស់ខ្លួនស្រេចទៅហើយ។

……នៅខាងនេះវិញពៅបញ្ញាកំពុងរវល់នឹងរឿងចម្លែកដែលបានកើតឡើង។ នៅសុខៗនាងចេញមកវិញបាត់សក្ខណា ដោយទៅទាំងទូរសព្ទដៃកាបូបធ្វើការ ហើយទាក់ទងលែងចូល។ អ្នកដែលនាងត្រូវទំនាក់ទំនងសួរនាំមុនគេប្រាកដជាជំនួយការរិទ្ធិ តែគេក៏បាត់ស្រមោលឈឹងទៀត។ ស្រីតូចទៅកាន់មន្ទីរពេទ្យក្រែងពួកគេនៅទីនោះប៉ុន្តែ សូម្បីតែឪពុកខ្លួនដែលដើរមិន

ទាន់រួចក៏មិនឃើញ.....អ្វីៗកាន់តែខុស ពីប្រក្រតីនិងគួរឲ្យកើតពិភាល់....
«លោកឧកញ៉ាចាកចេញមុននេះប្រមាណ២០នាទីទេទាន! គឺលោកដូចជាទទួលទូរសព្ទមួយបន្ទាន់!»
គិលានុបដ្ឋាយិកានៅមន្ទីរពេទ្យប្រាប់ស្រីតូចដែលប្រកបដោយភាពសង្ស័យលើផ្ទៃមុខ។
«លោកប៉ាមិនទាន់ដើរបានផងទេមែនទេបង???»នាងសួរវិញទាំងភ្ញាក់ផ្អើលហួសនឹងព័ត៌មាននេះ។
«ជំនួយការលោករុញរទេះ ហើយបើកឡានជូនលោកចេញទៅអ្នកនាង!»
«បងវណ្ណៈ????»ស្រីតូចភ្លាត់មាត់សួរខ្លួនឯងតិចៗទាំងចម្លែកចិត្ត។
នាងងាកទៅរកគិលានុបដ្ឋាយិកាសាជាថ្មី៖
«អរគុណបង! អឺនែ៎ ខ្ញុំអាចសុំទូរសព្ទ មន្ទីរពេទ្យប្រើបន្តិចបានទេ?»
«នេះ! អញ្ជើញអ្នកនាង!»
ស្រីតូចរួសរាន់ទូរសព្ទទៅរកអមរា ដើម្បីដឹងថាតើ នាងបានឃើញសក្ខណា ហើយនិងលោកប៉ាខ្លួនដែរទេ?
«អ្នកបង!!! សក្ខណា នៅចាំខ្ញុំខាងក្រៅ Star Mart តែពេលខ្ញុំចេញមកវិញអត់ឃើញគេទេ ហើយទូរសព្ទដៃខ្ញុំក៏នៅនឹងគេ!»
«អញ្ចឹងបានអ្នកផ្ទះនេះ Call ទៅឯងក៏មិនចូល សក្ខណាក៏មិនចូល! សក្ខណាទៅណាក៏អត់ដំណឹង គឺបាត់មួយយប់ហើយណ៎ាពៅ! » អមរាតបមកពីចុងម្ខាង។
«យប់មិញគេនៅគេងផ្ទះខាងណោះ! ខ្ញុំទើបមកពីខេត្តពេលព្រលឹមស្រាងក៏ចេញមកក្រៅជាមួយគេព្រោះគេ ដូចជាមានរឿងមិនសប្បាយចិត្ត! ប៉ុន្តែមកដល់ហ្គាវ៉ាសសាំង ខ្ញុំសុំគេឲ្យចាំហើយឆ្លៀតចូលទៅលុបមុខ ចេញមកវិញស្រាប់តែបាត់ទាំងមនុស្ស បាត់ទាំងឡាន និយាយគ្នាមួយម៉ាត់ក៏អត់!»ពៅបញ្ញាឆ្លើយតបតាមការពិតទាំង ខ្វល់ខ្វាយ។
សម្រាប់គ្រួសារអភិជនការបាត់មនុស្សជារឿងដ៏ធំ ។
ទោះបីទើបតែទាក់ទងគ្នាលែងបានរវាងប៉ុន្មានម៉ោងក៏ដោយ ការចាប់ជំរិតគឺជាអ្វីដែលពួកគេតែងតែនឹកបារម្ភដូចស្រមោលអន្ទោល តាមប្រាណ។
អមរាបន្លឺមកវិញ៖
«ជំទាវម៉ាក់កំពុងហៅបងប្រាថ្នាមកហើយ! លោកកើតទុក្ខសម្បើមណាស់! តាំងពីយប់មិញម៉េះទូរសព្ទក៏ខលមិនចូល!»

ស្រីវ័យក្មេងទាំងពីរមិនបានដឹងទេថា កាលពីយប់មិញនោះជំទាវកុសុមាបានជួបជាមួយអគ្គទេសាភិបាល ហួត ស៊ីវ ដែលជជីកសួររហូតរបូតធ្លាយការពិតកាលពីជិតម្ភៃឆ្នាំមុនទាក់ទងនឹងគម្រោងការពាណិជ្ជកម្មរតនៈសោភ័ណ។ គាត់បានចាកចេញមកវិញបន្សល់ឲ្យ ហួត ស៊ីវ នូវក្ដីអាម៉ាស់និងខកចិត្តដ៏ធំធេងហើយសុខៗមកដល់ផ្ទះ កូនស្រីម្នាក់បាត់ខ្លួនទាក់ទងមិនបានពេញមួយយប់ រហូតដល់ព្រឹកថ្ងៃបន្ទាប់មកទៀត តើមិនឲ្យលោកជំទាវដ៏មានមន្ដស្នេហ៍កើតទុក្ខម្ដេចនឹងកើត?

«រឹតតែវិវរគឺ លោកប៉ាក៏ចេញពីមន្ទីរពេទ្យស្ងាត់ៗបាត់ទៀត! អត់មានដំណឹងអីបន្តិច! អ្នកនៅទីនេះប្រាប់ថា លោកទៅជាមួយបងវណ្ណៈជំនួយការលោក!»

ពៅបញ្ញាវាចាប្រាប់បងស្រីម្ដាយទីទៃទាំងដឹងថានាងគ្មានផ្លូវលាក់រឿងដ៏ធំនេះ ហើយអាចរ៉ាប់រងវាតែម្នាក់ឯងបានឡើយ។

«វរហើយ????! ប៉ាមានការអីបន្ទាន់ដល់ថ្នាក់ក្រោកពីគ្រែទៅ????»អមរានិយាយមក ទាំងព្រួយបារម្ភធ្វើឲ្យចិត្តមេធាវីតូចរឹងរឹតតែច្របូកច្របល់។

ហេតុអ្វីមនុស្សទាំងបីនាក់ធ្វើសកម្មភាពប្លែកៗក្នុងពេលតំណាល គ្នា??? តើលោកប៉ាដាច់ចិត្តក្រោកទៅទាំងឈឺ មានទាក់ទងអ្វីនឹងការបាត់ខ្លួនរបស់សក្ខណាកូនស្រីលោកដែរ??? តាមទម្លាប់ លោកគួរតែឲ្យព័ត៌មាននាងដឹងដែរ តែនេះ....អាចថាបណ្ដាលមកពីទូរសព្ទនាងទាក់ទងលែងបាន ??? ចុះសក្ខណាយកទូរសព្ទទៅណាបានជាបាត់ស្ងាត់សូន្យផ្ទះទាំងសងខាង? ហើយចុះ.....បងរិទ្ធិ......????

.....កម្ដៅដ៏ក្ដៅជះមកចំលើផ្ទៃមុខជំនួយការដែលធ្លាប់តែ ស្ងប់ស្ងាត់នឹងនជានិច្ចនៅផ្ទះឧកញ៉ាប៉ែនពេជ្រ ក្នុងស្ថានភាពពេលនេះគេដេកស្ទៀមផ្ទាល់ដី ដៃជាប់ចំណងចងទៅក្រោយ។

....អ្នកប្រុសទីពីររើគេចចេញពីចំហាយដ៏ក្ដៅនោះ ហើយទីបំផុតគេដឹងខ្លួនមកវិញសន្សឹមៗ។

....រិទ្ធិបើកភ្នែកសម្លឹង អ្វីៗជុំវិញខ្លួន។ គេនឹកមិនទាន់ឃើញពីស្ថានភាពចុងក្រោយកាលពីមុនពេលបិទភ្នែកនោះទេ តែគេអាចមើលឃើញមុនគេគឺពន្លឺថ្ងៃក្ដៅគគុកដែលជះចូលមកតាមរយៈ ប្រលោះជញ្ជាំងឈើដែលពុកផុយធ្លុះទំហំប៉ុនប្រហាក់ប្រហែលបាតដៃ មនុស្សធំ។

.....ការចងចាំរបស់គេវិលមកវិញក្នុងពេលដឹងថាកម្រើកមិនរួច ព្រោះគេត្រូវដាក់ឲ្យដេកផ្កាប់មុខទាំងជាប់ចំណងទាំងដៃទាំងជើង។

...ភាពស្វាហាប់វិលមកវិញ ....រិទ្ធិងើបមុខខំអើតករកមើលសភាពការណ៍ជុំវិញខ្លួន តែ

ដោយសារគេនៅទាបនឹងដី គេមិនអាចឃើញអ្វីច្រើនទេក្រៅតែពីសំរាមកខ្វក់ស្អួតគរជាគំនរ មានទាំងកញ្ចប់បារី កំប៉ុងទឹកក្រូចស្រាបៀរ និងអាហារកំប៉ុងផ្សេងៗទៀត។
គេនឹកឃើញភ្លាមដល់ស្ថានភាពនៅខាងក្រៅឃ្លាំងចាស់ ដែលនៅឆ្ងាយពីផ្លូវជាតិប្រមាណ៦-៧គីឡូម៉ែត្រនោះ។
«តើយើងកំពុងត្រូវឃុំនៅកន្លែងនោះឬយ៉ាងណា?»
គេងាកទៅមើលប្រលោះថ្ងៃសាជាថ្មី ដើម្បីសម្គាល់ថាតើនេះជាថ្មើរណាទៅហើយ? ថ្ងៃរះខ្ពស់ដល់ថ្នាក់ក្តៅស្ទើររលាកធ្វើឲ្យនាយត្រូវខំបង្ខិត ខ្លួនគេចចេញពីពន្លឺដ៏វែងមុតនោះ។ គេដឹងថាថ្នាំសន្លប់មានឥទ្ធិពលយូរបំផុតមិនលើសពីពីរម៉ោងទេ ដូច្នេះគេប្រាកដជានៅក្នុងថ្ងៃដដែល។
«អ្នកណាធ្វើរឿងចោលម្សៀតនេះ?»
គេគិតទាំងទោសៈ។ ភ្លាមនោះឃ្លាចុងក្រោយមុនពេលសន្លប់នៅឯក្រៅរបងឃ្លាំងលាន់រំលឹកមកវិញក្នុងខួរក្បាលបុរសស្វាហាប់«នាំអ្នកប្រុសទីពីរចូលក្នុង!»។

.....រិទ្ធិបើកភ្នែកមូលក្លំដែលពោរពេញទៅដោយភាពសៅហ្មងនោះ ត្រិះរិះម្នាក់ឯង....តើអ្នកណាបានជាហៅខ្លួនថាអ្នកប្រុសទីពីរ....??? សមាសភាពខ្លួនជាកូនធម៌របស់ ហួត ស៊ីវ គឺមានមនុស្សមិនច្រើនទេដែលដឹង ហើយបើគេហៅខ្លួនតាមរបៀបនេះ មានតែម្នាក់នោះនឹងបក្ខពួកវាជាមនុស្សចេញចូលផ្ទះធំរបស់ឪពុកធម៌ ខ្លួនជារឿយៗ ?
ចុះហេតុអ្វីគេចាប់ពៅបញ្ញាហើយចាប់ខ្លួនមក???
....សំណួរជាច្រើនលេចចេញ មកក្នុងពេលដែលរាងកាយមិនអាចរើបាន។ រិទ្ធិឆ្ងល់ថាហេតុអ្វីពួកនោះដឹងថាខ្លួនធ្វើដំណើរតាមនេះបើរាល់ ដងដំណើរមករកឪពុកធម៌ខ្លួន គឺស្ងាត់កំបាំងជានិច្ចនោះ?
....គេចាប់នាយមិនចង់បានប្រាក់ មិនទាន់សម្លាប់ តើគេចងបានអ្វីឲ្យប្រាកដ? អ្នកប្រុសនឹកឃើញភ្លាមដល់បុរសចិនដែលមានពុតត្បុត«ចាំមើលសិន! ថា ហួត ស៊ីវ ជឿឯងឬជឿខ្ញុំ!» ....នេះជាសម្តីដែលប៉េងចោលមកជាចុងក្រោយមុនពេលគាត់ចេញទៅ ។
រូបភាពប៉េងក្លាយជាគោលដៅទីមួយនៃការសង្ស័យរបស់នាយ តែម៉េចក៏នៅសុខៗគាត់ហ៊ានចាប់ទាំងពៅបញ្ញាមកទៀត? វាគួរតែឪពុកធម៌ខ្លួនមានចំណែកក្នុងសកម្មភាពនេះដែរទេ?
«ប៉ា! អ្វីដែលគួរធ្វើកូនបានធ្វើអស់ហើយ! កូនបានលួចយកគម្រោងការចុងក្រោយនោះមកបង្ហាញប៉ាដើម្បីស្តា មិត្តភាពរំសាយគំនុំរវាងប៉ានិងមិត្តចាស់ម្នាក់នោះឡើងវិញ បញ្ចប់ការ

យល់ច្រឡំដ៏វែងឆ្ងាយមកនេះ! ឬមួយប៉ាពិតជាមិនជឿកូនហើយជឿលេខាមានល្បិចនោះវិញ? ប៉ាឲ្យគេចាប់ពៅបញ្ញាមកហើយឃុំកូនប្រុសខ្លួនឯង នៅទីនេះព្រោះខ្លាចកូនរារាំងជម្លោះអ្នកទាំងពីរ?»
គេគិតហើយគិតទាំងតូចចិត្តនិងហ្មងសៅ។

រាងកាយខ្សោះព្រោះអស់ជាតិទឹកហើយត្រាំត្រែងក្នុងបរិយាកាសក្ដៅ ហួតហែង រកតែញើសស្រក់កំដរស្បែកក៏មិនបានផង តើយើងអាចរស់បានប៉ុន្មានស្អែកទៀតដើម្បីរកចម្លើយឲ្យសំណួរអស់ នេះ?
អ្នកប្រុសនឹកឃើញភ្លាមដល់ទេពធីតាសំណព្វចិត្ត។ ពេលនេះនាងនៅឯណាហើយនាងស្ថិតក្នុងស្ថានភាពបែបណា? នាងត្រូវចាប់មកមុន ប្រសិនបើនាងស្ថិតក្នុងបរិយាកាសដ៏អាក្រក់បែបនេះដែរ តើនាងជាមនុស្សស្រីទន់ខ្សោយផង អាចទ្រាំទ្របានយូរប៉ុណ្ណាទៅ?។
ទោះអស់មធ្យោបាយយ៉ាងណា គេនៅតែព្យាយាមធ្វើអ្វីម្យ៉ាងជាជាងដេកចាំស្លាប់។
...រិទ្ធិត្រដរជម្នះបង្ខិលខ្លួនពិនិត្យស្ថានការណ៍ឲ្យបានពេញទី តែការជម្នះនេះនាំមកនូវការឈឺផ្សាផ្នែកជាច្រើននៃរាងកាយពិសេស ដៃនិងជើងដែលជាប់ចំណងណែនម៉ឹង គឺពួកដែលចងនោះមានវិធីស្ទាត់និងគ្មានមនុស្សធម៌ផង។
....ណារាងកាយទ្រុឌទ្រោមដោយសារជាតិថ្នាំសន្លប់ ណាការចចេសកម្រើកធ្វើឲ្យគេចុកចាប់ស្ទើរផុតដង្ហើមម្ដងៗ ....គាប់ជួនឮសំរិបជើងមនុស្សតម្រង់មកទៀត គេបានឱកាសបិទភ្នែកផ្កាប់មុខទៅលើដីសាជាថ្មី សំងំយកកម្លាំងនឹងធ្វើពុតជាមិនដឹងខ្លួន។
ស្នូរច្រវាក់សោបង្ហាញថា សូម្បីតែទ្វារខាងក្រៅក៏ត្រូវបានចាក់បង្ខាំងយ៉ាងមាំដែរ។
មនុស្សច្រើនគ្នាឈានចូលមកដល់ធ្វើឲ្យអ្នកប្រុសលែងមានពេលដើម្បីពិចារណា....
«លើកវាទៅអាឡូវហ្អី?»
«អត់ទេ! ចាំមេយងងឹតសិន!»
ម្ចាស់សំណួរមានសំឡេងប្លែកហើយមិនត្រឹមប៉ុណ្ណឹងទេ ដូចជាសំនៀងមនុស្សមកពីសៀមរាប មិនអញ្ចឹងទេក៏បន្ទាយមានជ័យឬឧត្ដរ។ ចំណែកម្ចាស់ចម្លើយវិញគឺប្រហាក់ប្រហែលថាស្គាល់ដែរ តែនឹកមិនឃើញ។
«ពួកវាចង់បញ្ជូនយើងចេញទៅណា? មិនមែនទៅខេត្តឆ្ងាយៗអស់នោះទេដឹង?»
គេគិតទាំងពិបាកចិត្ត។ ស្រាប់តែដង្ហើមមនុស្សម្នាក់បោលមករកច្រមុះគេ។ រិទ្ធិដឹងថាមនុស្ស

ម្នាក់មានក្លិនខ្លួនអាក្រក់កំពុងឱនមកជិតនាយ បង្កើយ ហើយបន្តបន្ទាប់មកនិយាយសើចៗ ៖

«កូនពួកអ្នកមានដឹង? មុខឡូយណាស់រ៉ី!»

សំឡេងម្ចាស់ចម្លើយអម្បាញ់មិញឆ្លើយមកទាំងទើសចិត្ត៖

«កុំបូរបាច់ច្រើន! ប្រយ័ត្នវាដឹងខ្លួនមកឃើញមុខនាំពិបាកទៅ!! ទទួលលុយហើយធ្វើការឲ្យស្អាតទៅបានហើយ! កុំចាំបាច់អី ដឹងរឿងវែងឆ្ងាយ!»

«អញ្ចឹងម៉េចមិនបិទភ្នែកវា?»

ម្នាក់សំនៀងរដឺន និយាយហើយក្រោកឡើងវិញដោយលូកជើងមកឆ្កឹះទាត់ស្មាអ្នកជាប់ចំណងលេងជាល្បែង។

«ចេញទៅវិញទៅ! មើលប៉ុណ្ណឹងបានហើយ!»

មិនដឹងអ្នកនិយាយនោះធុញថប់កាយវិការមនុស្សរដឺនឬយ៉ាងណាទេ តែរិទ្ធិមានអារម្មណ៍ថាគេដូចជាមិនពេញចិត្តដែលម្នាក់នោះប្រមាថ រាងកាយខ្លួនបានជាប្រញាប់បណ្តេញចេញ។ គេមិនមានពេលគិតច្រើនទេ ព្រោះគេរវល់អំពល់ជាមួយសំណួរថា គេគិតបញ្ជូនយើងទៅណា?? ហេតុអ្វីដល់ថ្នាក់ចំណាយលុយកាក់សម្រាប់រឿងនេះ?

មនុស្សចូលមកច្រើនគ្នាដែរ តែមានតែពីរនាក់ប៉ុណ្ណោះដែលឆ្លងឆ្លើយ។ ពេលពួកវានាំគ្នា ចាកចេញវិញ រិទ្ធិលួចបង្ហើបភ្នែកមើលជើងពួកនោះពីក្រោយ។ សុទ្ធតែមនុស្សប្រុសទាំងបួនប្រាំនាក់គ្មានជើងមនុស្សស្រីដែលបាន បន្លំខ្លួនចាក់ថ្នាំក្នុងឡានទេ ហើយក៏មិនអាចស្មានដឹងថាពួកវាជាអ្នកណាដែរ។

សំឡេងដដែលលាន់មកល្វើយៗ៖

«ធ្វើដំណើរ ៧-៨ ម៉ោង ឧស្សាហ៍ឲ្យទឹកផឹកផង ក្រែងមនុស្សដាច់ខ្យល់បាត់ ពួកឯងក៏អត់បានម៉ារៀលដែរ!»

គេងើបមុខសាជាថ្មីពេលទ្វារត្រូវបានចាក់សោទៅវិញលាន់ច្រវាក់ច្រោកច្រាក។

«ពួកវាជាអ្នកណា? មានបំណងអ្វី?.....នៅតែគ្មានចម្លើយ! តែដែលច្បាស់ជាងគេនោះគឺខ្លួននឹងត្រូវបញ្ជូនចេញ ដោយមនុស្សសំនៀងរដឺនដ៏គ្មានមនុស្សធម៌នោះ។

តើទុក្ខលំបាកយ៉ាងណាទៅដែលត្រូវប្រឈម ? ហើយពៅបញ្ញានឹងត្រូវបញ្ជូនទៅជាមួយដែរឬយ៉ាងណា? ហេតុអ្វីគេមិនសម្លាប់អ្នកតែត្រូវការឲ្យអ្នកទៅឆ្ងាយ?

.....ជាច្រើននាទីរំលងទៅ.....រិទ្ធិនៅច្រងាប់ច្រងិលជុំវិញស្ថានភាពដែល គ្មានពន្លឺនឹងមិនអាចសូម្បីតែដកដង្ហើមស្រួល តែអ្នកនៅតែព្យាយាមលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងពង្រឹងស្មារតីនិងមិនអស់សង្ឃឹម។

.....ស្រាប់តែស្នូរជើងមនុស្សវិលមកវិញ....លើកនេះគឺមានស្នូរជើង ស្រាលៗបំផុត....បើខំស្ដាប់ទៅ មានសណ្ឋាន ដូចជាមានមនុស្សតែម្នាក់គត់។ គេនោះដើរលបៗស្រាលៗ តែរិទ្ធិអាចស្ដាប់ឮដោយសារតែខ្លួនគេងផ្ទាល់លើដីប៉ុណ្ណោះ។

....សាជាថ្មី...រិទ្ធិរក្សាភាពមិនដឹងខ្លួននឹងធ្មេចភ្នែកទាំងសង....

.....អ្នកដែលទើបតែមកដល់ អាចបើកសោយ៉ាងជំនាញ ហើយមិនមានឮសូរអ្វីប្រោកប្រាវដូចក្រុមមុនឡើយ។

ទោះបីគេមិនបង្កស្នូររំពងមានសភាពដូចលបចូលមក តែគេមានសោហើយអាចចូលមកបានដោយស្រួល គេគឺជាក្រុមពួកតែមួយប្រាកដណាស់។ រិទ្ធិនៅស្ងៀមស្ងើរមិនហ៊ានដកដង្ហើមឲ្យឮនៅពេលទទួលអារម្មណ៍ថា ជននោះឈរស្ងៀមសម្លឹងខ្លួនហើយមិនចេញស្ដី។

....មិនយូរប៉ុន្មានដង្ហើមមនុស្សលាន់ក្បែរច្រមុះនាយសាជាថ្មី តែខ្លីប៉ុណ្ណោះ ព្រោះគេក្រោកចេញទៅវិញហើយដើរបកក្រោយតម្រង់ទ្វារដោយគ្មាននិយាយ អ្វីទាំងអស់។ រិទ្ធិប្រឹងលបលួចសម្លឹងជើងគេ។ដោយសារគេមានតែម្នាក់ រិទ្ធិអាចផ្ដោតលើស្បែកជើងរបស់គេនិងខោ Jeanពណ៌ខ្មៅចាស់ពត្លក់តែមិនឃើញរាងកាយគេទាំងស្រុងឡើយ។

អ្នកបិទភ្នែកមកសំងំវិញក្នុងពេលជននោះទាញទ្វារបិទ។

រិទ្ធិបែរមកវិញព្រោះកន្ទុយភ្នែកប្រទះនឹងអ្វីម្យ៉ាង។

នោះគឺដែកកេះមួយពណ៌ខៀវ និងកំប៉ុងទឹកក្រូចចាស់កំប៉េងកំប៉ោងនៅចំពីមុខខ្លួន។

ដូចមនុស្សរបួសអស់សង្ឃឹមហៀបសន្លប់ បែរជាឃើញឡានពេទ្យមកដល់ គេបើកភ្នែកធំៗហើយគំនិតវិលខ្វាល់ក្នុងភាពពិចារណា។

«គេនោះជាអ្នកណា? គេលបចូលមកហើយទុកដែកកេះនៅទីនេះ? គេចង់ជួយយើង????»

រិទ្ធិពោរពេញដោយក្ដីសង្ឃឹម។

គេនឹកថាភ្លើងមុខតែអាចជួយគេឲ្យស្រាយចំណងដៃបាន ប៉ុន្តែភ្លាមនោះគេសួរខ្លួនឯង «បើម្ចាស់ដែកកេះពិតជាចង់ជួយយើងម៉េចក៏គេមិនព្រមជួយដុតស្រាយ ខ្សែហ្នឹងតែម្ដងទៅ?»

ទោះយ៉ាងណាគេមិនចង់គិតច្រើនទៀតឲ្យខាតពេលវេលាទេ។ អ្នកប្រុសទីពីរប្រឹងប្រែងប្រមូលអស់កម្លាំងកាយចិត្តបង្វិលទី តាំងខ្លួនឲ្យអាចច្បាមចាប់យកដែកកេះនោះកាន់ក្នុង

ដៃ។...វាមិនមែន ជាការងាយស្រួលតែវាក៏អត់ពិបាកដែរ សម្រាប់មនុស្សដែលពោរពេញដោយក្តីសង្ឃឹមនិងការព្យាយាម។
ទីបំផុតគេបានវាហើយចាប់ផ្តើមដុតបំផ្លាញចំណងលើដៃខ្លួនទាំងរលាក ផងដាច់ឈឺផង តែគេមិនដឹងឈឺចាប់អ្វីទៀតឡើយដឹងតែថាគេត្រូវតែចេញឲ្យបាន ដើម្បីតទៅរកមេធាវីកម្សត់។

.....ចំណងដៃស្រាយរួចតែកដៃនិងប្រអប់ដៃសស្ទើរឆេះឆ្អិនកន្លែង ខ្លះទៅហើយ។ អ្នកប្រុសទីបីបន្តដុតស្រាយចំណងជើងដែលប្រើពេលខ្លីបំផុត។ គេក្រោកឈរវឹង ហើយងាកមករកកំប៉ុងទឹកក្រូចកំប៊ីតកំពាញនោះ។ គេលើកវាមកមើលដោយប្រើដៃដែលរបួសស្ពឹក។ ក្នុងនោះពេញប្រៀបដោយទឹកសថ្លាតែកំប៉ុងគឺចាស់ហួសហេតុ។
រិទ្ធិរវើកពិចារណាក្នុងពេលអ្នកលើកវាក្រេបក្អឹកៗទាំងស្រេកទឹកស្ទើរផុតដង្ហើម។
«គេមានចេតនាដាក់កំប៉ុងចាស់នេះ ព្រោះមិនចង់ឲ្យពួកវាពិនិត្យដឹងថាយើងរួចដោយមានអ្នកជួយហើយដាក់ទឹកឲ្យផឹកទៀត???»
គិតដូច្នោះ ទើបកំលោះយើងឱនបង្កប់កំប៉ុងនោះទៅក្នុងគំនរកាកសំណល់សំរាម ហើយលូកជើងជូតសំអាតគ្មានឲ្យសល់សូម្បីទឹកមួយដំណក់សើមលើដីទេ។
គេលូកដៃមករកទ្វារហើយសាកល្បងរុញ ។
ច្រវាក់ត្រូវបានផ្តាច់ហើយមេសោក៏ធ្លាក់រប៉ាយលើដីក្បែរនោះ ស្រេចដូចត្រូវទឹកអន្សាស៊ី។ រិទ្ធិដឹងថាគឺម្នាក់ដែលទុកដែកកេះឲ្យគេជាអ្នករៀបចំវា។
ឥតរវល់គិតច្រើន អ្នកប្រុសស្រវាពិនិត្យរំពៃជុំវិញខ្លួន រកគោលដៅត្រូវរំដោះខ្លួនចេញពីទីនេះ។ ចាកចេញពីក្នុងមកហើយក៏ដោយនេះគឺជាបន្ទប់ថ្មីមួយទៀត។
បរិយាកាសគឺស្រអាប់ជាងមុនព្រោះថាវាគ្មានចន្លោះ សម្រាប់ថ្ងៃជះចូលមកធំដូចបន្ទប់ឃុំខ្លួននាយអម្បាញ់មិញឡើយ គឺមានតែស្លាបព្រិលនៅខ្ពស់ៗផុតពេក ធ្វើឲ្យពន្លឺថ្ងៃជះមកចាំងបំភ្លឺបានតែខាងលើតែប៉ុណ្ណោះ។
ជាមួយនោះគេអាចមើលឃើញមនុស្សស្រីម្នាក់កំពុងអង្គុយលើកៅអីបែរ មុខទៅជញ្ជាំង។ គេមិនអាចមើលមុខនាងឃើញឡើយ ប៉ុន្តែស្ថានភាពនាងហាក់បីដូចជាសន្លប់មិនដឹងខ្លួន ឯដៃទាំងពីរចងទៅក្រោយជាប់នឹងបង្អែកកៅអី។
តាមរយៈសំលៀកបំពាក់របស់នាង រិទ្ធិភ្លេចអស់នារីក្លែងក្លាយ និងល្បិចចាក់ថ្នាំសន្លប់នៅឯរថយន្តតូចក្រៅរបងឃ្លាំង ព្រោះនាយនៅចំណាំបានថាស្រីម្នាក់នេះគឺជានារីដែលស្រែកឈ្លោះ

ជាមួយខ្លួនកាលពីនៅផ្ទះ ប៉ែន ពេជ្រ ដោយសារនាយមិនដឹងនាងគេងនៅលើគ្រែហើយធាក់នាងទម្លាក់តដ្ឋ។
«អ្នកនាងសក្ខណា???»

អ្នកប្រុសទីពីរកាន់តែស្លុតចិត្តពេលឃើញវត្តមានស្រីតូចដែល ទើបតែត្រលប់មកពីអាមេរិកក្នុងស្ថានភាពរបៀបនេះ។ ទោះបីមិនដឹងថាឥឡូវនេះពៅបញ្ហានៅឯណា ប៉ុន្តែគេដឹងថាគេត្រូវតែជួយនាងសិន។
រិទ្ធិងាករកច្រកចេញជុំវិញខ្លួន គេឃើញទ្វារមួយតែគ្មានបង្អួចឡើយ។ ប្រការដែលសំខាន់គឺត្រូវឲ្យនាងដឹងខ្លួន ទើបអាចផ្សងព្រេងចាកចេញជាមួយគ្នាបាន។
គេស្ទុះទៅស្រាយចំណងនាង តែខ្សែនោះជាប់ម៉ឺងហើយជាប្រភេទខ្សែធំក្រាស់ដែលមិនងាយសូម្បីតែកាត់ផ្តាច់ដោយកាំបិត។
អ្នកប្រុសប្រើដែកកេះរបស់មនុស្សចិត្តធម៌នោះសាជាថ្មីតែបារម្ភ ខ្លាចការក្តៅរលាកធ្វើឲ្យនាងភ័យរឹតតែខ្លាំងព្រោះមិនដឹងរឿង។ គេក៏ចាប់ផ្តើមបង្វែរនាងមកហើយដាស់នាងឲ្យដឹងខ្លួនជាមុនសិន។
....គេកាន់តែស្រណោះអាណោចអធម៌ នារីអភិជនព្រោះពេលបំបែរកៅអីមកនាងស្ថិតក្នុងស្ថានភាពត្រូវបិទ មាត់ជិត ដោយស្កុតពណ៌ក្រមៅ។
គេយល់ថានាងប្រហែលជាត្រូវចាប់មកមុន ដោយបានដឹងខ្លួនម្តងពីរដងរួចហើយ ប៉ុន្តែនាងស្រែកពេកទៅទើបត្រូវពួកវាប្រើវិធីនេះ។ ដែលនាងសន្លប់នេះអាចថាអស់កម្លាំងនិងអស់សង្ឃឹមពេកដូច្នេះការ ដាស់មកវិញមកមិនពិបាកដូចត្រូវថ្នាំសណ្តំឡើយ។
អ្នកប្រុសទីពីរចាប់ផ្តើមស្រាយស្កុតចេញ ហើយដាស់នាងតិចៗក្បែរត្រចៀក៖
«អ្នកនាងសក្ខណា! អ្នកនាងសក្ខណា!»
នារីប្រែតិចៗជាសញ្ញាថានាងឮគេហៅ។ តែនាងមើលទៅទន់ខ្សោយនៅឡើយ។ រិទ្ធិក្រឡេកទៅឃើញដបទឹកសុទ្ធមួយនៅសល់ខ្លះក្បែរជើងនាងគេយល់ ថាតាមមើលពួកជនពាលបានប្រើទឹកនេះឲ្យនាងបន្តជីវិតគេក៏ចាប់វា មកដាក់ក្បែរបបូរមាត់នាង ស្រាប់តែនាងត្រដរមកក្រេបហាក់ស្រេកជាខ្លាំង។ អស់ទឹកកាលណានាងគេហៅសាជាថ្មី៖
«អ្នកនាងសក្ខណា!??»
នារីបើកភ្នែកព្រឹមៗព្រោះប្រសិទ្ធភាពនៃទឹកត្រជាក់។

នាងគួរណាស់តែត្រេកអរពេលឃើញជំនួយការដែលប្អូនស្រីពៅនាងគោរពទុក ចិត្តបំផុត ហើយរង់ចាំគេជួយនាំនាងចេញពីទីនេះ ដឹងអីសភាពការណ៍ទៅជាផ្ទុយស្រលះ ស្រីតូចរបស់ជំទាវកុសុមាបែរជាបើកភ្នែកធំៗដោយតក់ស្លុតហើយស្រែក សន្ធាប់៖
«អត់ទេ! ចេញទៅ! ចេញ!»

នាងរើខ្លួនមួយទំហឹងទាំងស្ថិតនៅក្នុងចំណង ចំណែករិទ្ធិខំលើកដៃផ្ទប់មាត់នាងហើយពន្យល់ញាប់ស្មេរ៖
«កុំ! កុំស្រែក! ប្រយ័ត្នគេឮ!»
គេនិយាយច្រំដែលៗរហូតដល់នាងនៅស្ងៀមញ័រមាត់ដៃជើងចំប្រប់ ទើបគេឱនជាប្រញាប់មកចាត់ការបំផ្លាញខ្សែចំណង។
មាត់អ្នកប្រុសខំពន្យល់៖
«នៅឲ្យស្ងៀមណា៎! ខ្ញុំស្រាយដៃជើងឲ្យ!»
សក្ខណាបើកភ្នែកធំៗដោយភិតភ័យ ព្រោះនេះជាហេតុការណ៍ដ៏គួរឲ្យតក់ស្លុតបំផុតទើបតែជួបប្រទះជា លើកដំបូងក្នុងជីវិត។ រិទ្ធិស្មានថានាងយល់ការណ៍ហើយទើបព្រមស្ដាប់សម្ដីគេនៅស្ងៀមដឹង អីថាពេលបានរួចពីចំណងកាលណាស្រីតូចស្ទុះរោកពីកៅអីស្រែកមួយទំហឹងខ្ទរបន្ទប់៖
«ជួយផងៗៗៗៗៗ! មានអ្នកណានៅទីនេះទេ! ជួយខ្ញុំផងៗ!»
ប្រតិកម្មខុសរឿងរបស់នាងធ្វើ ឲ្យរិទ្ធិហួសចិត្តទៅជាស្រលាំងកាំង។
គេមិនដឹងទេថាដោយសារតែនាងសន្លប់នៅពេលតាមដាននាយឃើញនាយនៅជាមួយ ហួតស៊ីវ ស្ងាត់ៗហើយពេលដឹងខ្លួនមកវិញ ក៏ស្រាប់តែឃើញមុខនាយនៅក្បែរ ដូច្នេះនាងគឺគិតថានាយនេះហើយជាអ្នកចាប់នាងមក ហើយកំពុងមានបំណងអាក្រក់ធ្វើបាបនាងដូចដែលនាងមានអគតិទៅលើនាយ ដែរ។
ក្នុងពេលអ្នកប្រុសទីពីរចំហមាត់ផ្លុងមិនដឹងត្រូវពន្យល់យ៉ាងណា នាងគិតពីរត់គេចចេញទៅម្ខាង ហើយស្រែកសន្ធាប់៖
«មនុស្សអាក្រក់! ចេញឲ្យឆ្ងាយ! ចេញទៅ»
រិទ្ធិយល់ថាស្ថានការណ៍គ្រោះថ្នាក់នៅបង្កើយ។
សម្រេកនាងលាន់ដល់ថ្នាក់នេះរឿងអីថាមិនឮសូរដល់ពួកជនអន្ធពាល? គេរេភ្នែករកទ្វារ

ហើយរិះគិតពីជម្រើសថា តើបន្តពន្យល់នាង ឬក៏គួរតែគេចខ្លួនទៅរកពៅបញ្ញាសិន? តែអ្វីៗមិនអំណោយផលដល់នាយទេ ព្រោះមនុស្សជាច្រើនរត់ព្រូមកពីក្រៅទ្វារធ្វើឲ្យអ្នកប្រុស ថ្លោះទឹកមុខ។ គេនិយាយលែងចេញព្រោះភាគីខាងស្រីគិតពីផ្ទប់ត្រចៀកស្រែកមិនព្រម ស្ដាប់ហេតុផលអ្វីទាំងអស់។

ពួកមនុស្សប្រុសមាឌធំមាំបីបួននាក់បង្ហាញខ្លួន។
លើកនេះពួកវាគ្មានម៉ាសបាំងមុខទេ ដូច្នេះរិទ្ធិដឹងថាពួកវានឹងមេខ្លោងវាជានរណាស្រេចទៅហើយ។ គេនឹកឃើញភ្លាមដល់ព្រឹកព្រហាមមួយដែលគេចូលទៅលេងឪពុកស្ងាត់ៗបាន លបប្រទះឃើញប៉េងកំពុងហុចលុយមួយចំនួនឲ្យទៅពួកអស់នេះ បន្ទាប់ពីប្រើពួកគេឲ្យដេញតាមបង្អើលយុត្តនារួចមក។
ទោះមិនដឹងថាគេធ្វើលើកនេះដោយបញ្ជាឪពុកខ្លួនឬគ្រាន់តែជាបញ្ជា ប៉េង តែរិទ្ធិក្ដុកក្ដួលចិត្ត។ គេមិនសូវនៅផ្ទះឪពុកធម៌ខ្លួនស្រាប់ហើយ មិនដែលមានទំនាក់ទំនងជាមួយក្មេងៗដែជើងក្នុងផ្ទះគាត់ច្រើនទេ ដូច្នេះពេលនេះចែកមិនដាច់ថាពួកគេកំពុងបម្រើអ្នកណាឲ្យប្រាកដឡើយរឹតតែមិនដឹងទៅទៀតថាប៉េងក្បត់គ្រួសារខ្លួនមែន បានជាកើតរឿងចាប់បង្ខាំងនេះឡើង? ឬក៏ឪពុកខ្លួនកំពុងជឿពាក្យចាក់រុករបស់តានោះលេងកូនប្រុសខ្លួន ឯង?
ទោះមួយណាក្នុងចំណោមទាំងពីរយ៉ាងនេះក៏អ្នកយល់ថាខ្លួនកំពុងស្ថិតនៅក្នុងស្ថានការណ៍គួរឲ្យបារម្ភដែរ។

បើពុកធម៌ខ្លួនជាអ្នកធ្វើយ៉ាងច្រើនខ្លួននាយនឹងចប់ទៅតាមការ ចង់បានរបស់គាត់ ប៉ុន្តែលោតែប៉េងជាអ្នកប្រព្រឹត្តិដោយឧបាយកលអ្វីម្យ៉ាងវិញ តើឪពុកខ្លួននៅឯណោះកំពុងមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណា?
គេបន្លឺសួរទាំងពន្លឺភ្នែកមុតៈ
«អ្នកណាប្រើពួកឯងធ្វើរឿងអស់នេះ?»
ពួកនោះងាកមើលមុខគ្នា។ វាទំនងជាដឹងសមាសភាពនាយច្បាស់ តែវាទុកចិត្តថាវាជាក្មេងដែលប៉េងចិញ្ចឹមមកទុកប្រើប្រាកដជា អ្នកប្រុសទីពីរមិនដែលស្គាល់ឡើយ បានជាវានៅខែងរ៉ែងមិនឆ្លើយធ្វើមិនដឹងមិនឮហើយម្នាក់ក្នុងចំណោម នោះ ញាក់មុខរកគ្នាជាសញ្ញាចាប់អ្នកប្រុសឲ្យបានមកវិញ។
រិទ្ធិរេភ្នែកសម្លឹងគូបដិបក្ខម្ដងម្នាក់ដើម្បីឲ្យដឹងថាស្ថានភាព នេះខ្លួនអាចប្រើកម្លាំងបាយតទល់

នឹងពួកវាដែរឬយ៉ាងណា?
គេពន្យារពេលជាមួយសំណួរទីពីរ៖
«ពួកឯងចង់បានអី?»
នៅតែគ្មានអ្នកណាឆ្លើយចំពេលដែលក្រសែភ្នែកអ្នកប្រុសទីពីររេទៅប៉ះម្នាក់មួយឈរក្រោយគេ។
គេនោះស្រាប់តែគេចភ្នែកចេញពេលអ្នកប្រុសសម្លឹងទៅចំ។ ឫកពាដូចជាស្ទាក់ស្ទើរមិនហ៊ានប្រឈមមុខនឹងនាយឡើយ។ រិទ្ធិចោលភ្នែកទៅរកខោរបស់គេនឹងស្បែកជើងដែលមុននេះគេនៅចាំ បាន។
«ម្នាក់នេះឬ ដែលមានចេតនាជួយយើងជាសម្ងាត់?»

អ្នករិះគិតក្នុងចិត្ត តែក៏មិនមានសម្ដែងកាយវិការណាមួយឲ្យអ្នកផងចាប់ថ្នាក់ឡើយ។ ទោះយ៉ាងណាហេតុអ្វីគេចង់ជួយនាក់ហើយគេជាអ្នកណាអ្នកក៏នៅតែរក នឹកមិនឃើញ។
ស្នូរគំហកមួយលាន់មកពីស្ដាំដៃហើយការប្រើកម្លាំងបាយបាន ចាប់ផ្ដើមពីខាងភាគីជនល្មើសបង្ខំឲ្យរិទ្ធិតដៃវិញការពារខ្លួន ញាប់រន្ថើន ក្នុងពេលធីតាអភិជនភាន់ភាំងព្រោះនាងទើបតែយល់ថាគេមិនមែនជា អ្នកចាប់នាងមកសោះ ហើយពេលនេះទៀតនាងបាននាំទុក្ខដល់គេ។
«តាមពិតគេមកជួយយើងឬចាប់យើងមក???? ឆ្កួតមែនហើយ! ស្ថានភាពគេគឺ គេមកជួយយើងហើយត្រូវយើងបំផ្លាញគម្រោងការគេហើយអាចនឹងនាំគេឲ្យ គ្រោះថ្នាក់ទៀត!?»
នៅពេលដែលកណ្ដាប់ដៃរបស់រិទ្ធិសឹងថាអាចធ្វើឲ្យពួកជនពាលបារម្ភ នាងចាប់ផ្ដើមអរភ័យហើយបន់ក្នុងចិត្តឲ្យគេឈ្នះដើម្បីនាងបានឱកាស និយាយសុំទោសគេ។
នាងលើកដៃទាំងពីរប្រណមឡើងត្រឹមទ្រូងទាំងញ័ររាងកាយចំប្រប់។ ដោយសារខ្លួនមានប្រវត្តិជាអ្នកប្រុសទីពីររបស់ ហួត ស៊ីវ អំណាចរបស់នាយធ្វើឲ្យពួកនោះបាក់ខ្លបខ្លះទៅហើយ ប៉ះចំពេលនេះ នាយគ្មានចំណង ឬថ្នាំសន្លប់ហើយកណ្ដាប់ដៃត្រូវបានបង្ហឹករឹងដូចដែកទៀត ពួកនោះដែលគ្មានកាំភ្លើងក្នុងដៃ សឹងថាបះសក់មួយសាៗដែរពេលប៉ះគ្នាជាមួយអ្នកប្រុសម្ដងៗ។
ដូច្នោះហើយស្ថានភាពនេះ រិទ្ធិបានសម្លឹងទៅរកអ្នកដែលទំនងមានអំណាចជាងគេក្នុងចំណោមពួក វាហើយចាត់ការទាញជននោះ មកក្រៀកជាប់ក្នុងហត្ថាខាងស្ដាំ។
ឆ្អឹងករបស់ម្នាក់នោះអាចនឹងបាក់បាន ប្រសិនបើគេកាច់តែមួយឃឹប។ ដូច្នេះមួយស្នៀតនេះ

ធ្វើឲ្យ ប្អូននាក់ផ្សេងទៀតនៅឈប់ស្ងៀមទ្រឹងដោយស្វ័យប្រវត្តិ។
«ពួកឯងនៅមានពេលបកក្រោយ! ប្រាប់មក!! អ្នកណាប្រើឯងមក?»
ជនពាលម្នាក់ទៀតដែលធ្វើភ្នែកក្រឡឹបក្រឡាប់ ងាករឹងតម្រង់ទៅរកសក្ខណា ចាប់ទាញនាងទៅក្នុងដៃ ហើយដៃវាម្ខាងទៀត ទាញកូនកាំបិតតូចសស្វាច ដាក់តម្រឹមបំពង់កសម៉ត់របស់នាង។
«លែងអាបងអញមកភ្លាម!»

រិទ្ធិទើបតែចាប់អារម្មណ៍ថាជនពាលម្នាក់នេះចិត្តស្លុយជាងគេ ដោយសារវាមានមុខមាត់ដូចគ្នាបេះបិទនឹងម្នាក់ដែលកំពុងត្រូវគេ ក្រៀកជាប់។ ដើម្បីការពារជីវិតបងវា វាបានហក់ទៅចាប់នារីអភិជនមកជាចំណាប់ខ្មាំងវិញគឺជាមធ្យោបាយដ៏ មានប្រសិទ្ធភាពព្រោះរិទ្ធិបានថ្លោះទឹកមុខ។
ស្ថានភាពកូនកាំបិតនោះគឺអាចរហ័សជាងក្បាច់កាច់បំបាក់ករបស់ខ្លួន ដូច្នេះគេសង្កត់ចិត្តនិយាយតិចៗ៖
«លែងនាង!»
ដឹងថាខ្លួនមានគ្រាប់អុកល្អក្នុងដៃហើយ ជនពាលជាកូនភ្លោះនោះផ្ទុះសំណើចក្អាកក្អាយវានិយាយផ្ចង់៖
«អញរាប់ដល់បី! បើឯងមិនព្រមលែង! ស្រីនេះដាច់ក!.....មួយ.....ពីរ.....»

វាបម្រុងហាមាត់រាប់បង្គ្រប់ពាក្យ«បី» ជាមួយនឹងគ្រាប់ភ្នែកចាប់បើកធំក្រឡោត តែអ្នកប្រុសបានត្រៀមស្រេចហើយក្នុងការរុញបងភ្លោះវាសងទៅឲ្យវា វិញ។
.....សក្ខណាតក់ស្លុតចំពោះផ្លូវមច្ចុរាជ នាងមិនស្រែកទៀតទេព្រោះស្អកកអស់ទៅហើយតែទឹកភ្នែកនាងហូរមកព្រោះ ខឹងចិត្តខ្លួនឯងរហូតដល់ស្ទើរងងឹតមុខមើលអ្វីលែងឃើញ។ នាងដឹងត្រឹមថាបើកុំនាងស្អប់នាយហើយមានះស្រែក ស្ថានភាពមិនទៅជាអាក្រក់ដល់ថ្នាក់នេះទេ ប៉ុន្តែការពិតគឺស្ថានភាពជាក់ស្តែងកំពុងផុងជ្រៅជាងកាលដែលនាង យល់ទៅទៀតព្រោះថាទោះពេលនេះបងភ្លោះវាបានរួចពីកណ្ដាប់ដៃអ្នកប្រុសហើយ ក៏វានៅមិនលែងនាងពីមុតកាំបិតដែរ។
រិទ្ធិដឹងថាគេត្រូវតែចូលទៅក្នុងចំណងវិញជាលើកទីពីរដែលលើកនេះគឺថាគ្មានផ្លូវចេញសង្ឃឹមចេញរួចវិញឡើយ។

យ៉ាងណាក៏ដោយគេនៅតែព្យាយាមនិយាយ៖
«បើខ្ញុំជាមនុស្សដែលពួកឯងចង់បាន! លែងស្រីៗចេញទៅ!»
ជនពាលជាបង ដែលទើបរួចពីកណ្តាប់ដៃអ្នកប្រុសនោះ ពត់សម្រួលស្មាខ្លួនឯងបណ្តើរ និយាយគ្រោតគ្រាតតបមកវិញបណ្តើរ៖
«កុំមកនិយាយអត់ប្រយោជន៍! អ្នកប្រុសដឹងហើយ ពួកខ្ញុំធ្វើតាមបញ្ជាគេទេ! ស៊ីបាយគេ គេឲ្យធ្វើអីធ្វើហ្នឹងហើយ!»

ម្នាក់នេះដូចជាមានសម្តីយល់ការជាងប្អូនកូនភ្លោះដ៏ពាលរបស់ គេ ធ្វើឲ្យរិទ្ធិមានសង្ឃឹមក្នុងការនិយាយជាមួយ ណាមួយគេបានហៅខ្លួនថាអ្នកប្រុសទៀត? នាយខំព្យាយាម៖
«លេខាប៉េង ប្រើពួកឯងឲ្យធ្វើរឿងអស់នេះ?»
ម្នាក់នោះហាក់ដឹងខ្លួនមកវិញលែងតបឆ្លើយបែរជាឲ្យសញ្ញាទៅគ្នីគ្នាយកចំណងថ្មីមកហើយដើរសំដៅរករិទ្ធិ។
«អ្នកប្រុសមិនបាច់ប្រឹងពន្យារពេលទេ! ប្អូនខ្ញុំវាកាចណាស់វាភ្លង់ពីណាហើយ អ្នកហ្នឹងកម្រស់បំផុតព្រោះវាឆេវឆាវ ហើយមិនគ្រប់ទឹកទៀត! ស្រីនេះមិនទាន់ត្រូវស្លាប់ទេអ្នកប្រុសកុំចង់ឲ្យនាងស្លាប់មុន ពេលវេលា! ឲ្យពួកខ្ញុំចងតាមសម្រួលទៅ!»
ផ្ទៃកាំបិតសស្វាចនិងទឹកមុខកូនភ្លោះប្អូនបង្ហាញថា គ្រោះថ្នាក់ពិតជាមិនខុសពីសម្តីព្រមានរបស់បងប្រុសវាមែន។ រិទ្ធិទម្លាក់ដៃបណ្តោយឲ្យចំណងរឹតរួតសាជាថ្មីទាំងតឹងតែងក្នុង ចិត្ត។ សំណួរចុងក្រោយរបស់គេគឺគ្រាន់តែចង់ដឹងថាតើពិតជាលេខាប៉េងដែល ចិញ្ចឹមពួកគេឲ្យមកធ្វើរឿងឧក្រិដ្ឋនេះឬយ៉ាងណា។ ភាពគ្មានចម្លើយរបស់គេនៅតែធ្វើឲ្យអ្នកយល់ថាអ្វីដែលអ្នកសន្និដ្ឋានអាចថាត្រូវក្នុងភាគរយច្រើនព្រោះគេមិនទទួលតែក៏មិន បដិសេធ ។
រិទ្ធិលបលួចដៀងភ្នែកទៅរកបុរសដែលខំកាត់គ្រោះថ្នាក់យកដែកកេះមក ផ្លុងឲ្យខ្លួន ប៉ុន្តែគេនោះមិនបានងាកមើលមកនាយឡើយប្រហែលគេកំពុងភិតភ័យ ឯនាយវិញគឺសោកស្តាយណាស់ ដែលគេខំជួយប៉ុណ្ណឹងហើយយើងខ្លួនឯងនៅតែចោលម្សៀតគ្មានកើតការ។

ប្រុសស្រីទាំងទ្វេត្រូវជាប់ចំណងវិញដូចដើមហើយរុញទៅទុកក្នុង បន្ទប់ផ្សេងមួយទៀតនៅក្បែរនោះប្រកបដោយទ្វារដែកពីរជាន់យ៉ាងមាំ មានសណ្ឋានដូចជាមិនមែនទៅឃុំមនុស្សទេ តែជាកន្លែងសម្រាករបស់អ្នក ណាម្នាក់។ ស្ថានភាពបន្ទឹងលើសុវត្ថិភាពហើយមានទាំងគ្រែ មានទាំងទូទឹកកកមាន ទាំងកង្ហារ និងសម្ភារៈប្រើប្រាស់នៅរាយប៉ាយ។ ប្រហែលទីនេះតែ

មួយគត់ដែលពួកគេយល់ថារឹងមាំជាងបន្ទប់ពីមុនហើយ ទើបបានគេរើសយកវាជាកន្លែងឃុំឃាំងថ្មីនៃប្រុសស្រីទាំងទ្វេ។
...ដែលរឹតតែចប់ទៀតនោះគឺម្តងនេះសូម្បីតែមាត់អ្នកប្រុសទីពីរក៏ ត្រូវបិទស្កុតដូចលំនាំរបស់សក្ខណាដែរ....ពួកគេត្រូវចងដៃក្រពាត់ ក្រោយខ្នង ហើយអង្គុយសណ្តូកជើងផ្ទាល់ទៅនឹងតដ្ឋ។ កជើងទាំងឆ្វេងនិងស្តាំ ត្រូវចងភ្ជាប់គ្នាសឹងរលាយដល់ឆ្អឹង។

២៧

អតីតកាលរបស់ប៉េង

.....ប៉េងត្រូវបាន ហ្គូត ស៊ីវ ហៅមកជាប្រញាប់ទោះបីនេះជារសៀលជ្រេហើយក៏ដោយ។ នៅចប់តាមផ្លូវ ជនមានល្បិចអាចកាត់យល់ខ្លះពីកម្មវត្ថុរបស់ ហ្គូត ស៊ីវ ថ្ងៃនេះថាប្រាកដជារឿងអ្នកប្រុសទីពីរដែលបាត់ខ្លួន ព្រោះគេខ្លួនឯង ជាអ្នករៀបចំសេណារីយ៉ូនេះឡើង ប៉ុន្តែក្តីសង្ឃឹមទីពីរគឺប៉េងនៅតែយល់ថា អគ្គទេសាភិបាលដែលគេធ្លាប់ឱនក្បាលបម្រើរាប់ឆ្នាំមកហើយនោះនិងអាច បង្ហើបឡើងពីអ្វីដែលគាត់និងកូនប្រុសទីពីររបស់គាត់បានជជែកគ្នា មុនពេលដែលគេបានបាត់ខ្លួន គឺការជួបដ៏សម្ងាត់នៅឯទីលានវាយកូនគោលនោះ។
«ប៉េង! រិទ្ធិមានរឿងហើយ!»
ហ្គូត ស៊ីវ ពោលឡើងសូម្បីតែប៉េងអង្គុយមិនទាន់បាននឹងស្រួលបួល។
«អ្នកប្រុសទីពីរមានរឿងអីលោកអគ្គ?»គេធ្វើពើតាមទម្លាប់។
ហ្គូត ស៊ីវ ឆ្លើយតបវិញក្នុងភាពខ្វល់ខ្វាយ៖
«ពួកវាទើបតែខលមក! ត្រូវការមួយលានបានព្រមលែងកូនខ្ញុំមកវិញ!»
ប៉េងថ្លោះទឹកមុខ ហើយហើបគូទពីកៅអី។ គឺគេសម្តែងវាយ៉ាងប៉ិនប្រសប់៖
«ពួកចាប់ជំរិត?»
ហ្គូត ស៊ីវ មិនឆ្លើយនឹងភាពភ្ញាក់ផ្អើលរបស់ប៉េងទេគាត់ពោលបន្ថែមដោយទឹកមុខស្មើ៖
«ឯងជូនខ្ញុំទៅរៀបចំលុយទៅ!»
ប៉េងលួចអរក្នុងចិត្ត។ ស្ថានភាពស៊ីវហាក់បង្ហាញថាគាត់ជឿលើរឿងនេះនេះ ១០០ ភាគរយ។ នៅជិតគាត់យូរហើយ ហ្គូត ស៊ីវ កម្រើកតែដៃប៉េងដឹងថាគាត់បាននិងកំពុងគិតអ្វី។
គេដឹងថាឆាកចុងក្រោយ របស់គេកំពុងចូលមកដល់ព្រោះមុននេះ ប៉ែន ពេជ្រ ដែលដើរមិនទាន់រួចក៏សុខចិត្តចេញពីមន្ទីរពេទ្យទៅតាមបញ្ជា អនាមិកក្នុងទូរសព្ទដែរ ដោយសារគាត់បាន

ឃើញស្ថានភាពដ៏អាណោចអាធ័មរបស់កូនស្រីផ្ទះទីមួយ ប៉ែន ពេជ្រ សក្ខណា ដែលជាប់ក្នុងដៃគេ។
លើកនេះទៀត ហួត ស៊ីវ ព្រោះតែកូនធម៌ទីពីរក៏សុខចិត្តបញ្ចេញលុយមួយលានភ្លាមៗដែរ។

នៅលើរថយន្តសំដៅទៅធនាគារដែលមានប៉េងជាអ្នកបើកបរជូន ហួត ស៊ីវ ផ្ទាល់ គេកាន់ចង្កូតបណ្តើរលួចសម្លឹងចៅហ្វាយតាមកញ្ចក់បណ្តើរ។
ឯចិត្តក៏លួចពេបជ្រាយស្ងាត់ៗ៖
«ពួកឯងក៏មានថ្ងៃភ្លើយ៉ាងនេះដែរអាពីរនាក់?»
ប៉េងគិតផ្សេង តែមាត់ពោលផ្សេងទៅកាន់អគ្គទេសាភិបាល៖
«តែ....លោកអគ្គក៏គួរតែស៊ើបមើលដែរ! អាចថាពិតឬអត់?»
ហួត ស៊ីវ និយាយដោយទឹកមុខមាំ៖
«ទូរសព្ទរិទ្ធិ ទាក់ទងលែងចូលហើយ! គ្រាន់តែលុយមួយលានប៉ុណ្ណោះ! តែកូនខ្ញុំ មិនអាចមានរឿងទេ!»
ប៉េងសប្បាយចិត្ត តែគាត់កាន់តែធ្វើទឹកមុខខ្វល់ខ្វាយ ៖
«ចុះ....យកទៅឲ្យពួកវានៅពេលណា? នៅកន្លែងណាទាន?»
«វាឲ្យខ្ញុំទៅផ្ទាល់! សំណង់ Java !»
«ការដ្ឋានសំណង់ Java??? ឆ្ងាយណាស់! ខ្ញុំសុំទៅជាមួយលោកអគ្គ!»
ហួត ស៊ីវ នៅស្ងៀម តែដៃគាត់ទាំងពីរលើកមកបំបែរម្រាមរកគ្នាតិចៗចុះឡើង។ គាត់ហាក់ប្រឹងរក្សាភាពនឹងនប៉ុណ្ណាក៏ដោយ ប៉េងក៏អាចមើលឃើញសេចក្តីបារម្ភបង្កប់ក្នុងកាយវិការរបស់គាត់។ ដំបូងគេពិតជាមិននឹកស្មានថា ហួត ស៊ីវ មានមនោសញ្ចេតនារឹងមាំដល់ម្លឹងជាមួយ ហួត ខេមរិទ្ធិ ឡើយ ប៉ុន្តែពេលនេះទើបនឹងដឹងក៏មិនអាក្រក់អ្វីដែរ ព្រោះខ្លួនកំពុងមានកូនជាទីស្រលាញ់របស់គាត់ក្នុងកណ្តាប់ដៃទៅ ហើយ។
«ចុះអ្នកប្រុសទីមួយ?» ប៉េងសួរស្ទាបស្ទង់ក្នុងន័យថាតើ ហួត ស៊ីវ បានឲ្យដំណឹងនេះទៅគេដែរទេ?
បុរសមានទ្រព្យតបវិញភ្លាម៖
«ឯងជាមនុស្សទីមួយដែលដឹងពីរឿងនេះ! បើមានអ្នកដឹងទៀតហើយឮដល់ពួកប៉ូលិស កូនរិទ្ធិនឹងមានគ្រោះថ្នាក់! យុត្តនាចេញទៅជប៉ុនហើយ ទាក់ទងមិនបានទេ ថ្មើរណេះដូចជានៅលើ

យន្តហោះហើយមិនដឹង!»
ប៉េងនឹកឃើញដល់ក្មួយស្រីសំណព្វដែលកំពុងដើរតួមួយផ្នែកក្នុងការបង្អាក់អ្នកប្រុសធំចេញផុតពីរង្វង់សង្គ្រាមនេះ។
«ឯងគ្រាន់បើបុស្បា!»
គាត់ជាន់ហ្គាចេញយ៉ាងលឿនឆ្ពោះទៅរកគោលដៅ។

.....ការដ្ឋានសំណង់ Javaជាការដ្ឋានសំណង់ Apartment ធំមួយស្ថិតនៅប្រមាណ២០គីឡូម៉ែត្រដែលត្រូវបានបោះបង់ចោលការ សាងសង់កណ្ដាលទីដោយសារវិបត្តិសេដ្ឋកិច្ចពិភពលោកកាលពីបួនឆ្នាំមុន។
ក្នុងរយៈចម្ងាយប៉ុណ្ណេះ ហួត ស៊ីវ យល់ថាវាឆ្ងាយពេកណាស់សម្រាប់ចិត្តដ៏អន្ទះសារបស់គាត់។ នៅចប់តាមផ្លូវគាត់សួរខ្លួនឯងហើយសួរទៀតថាហេតុអ្វីគាត់ធ្លាប់ តែម៉ឹងម៉ាត់ រឹងត្អឹង នឹងនមួយជាតិមកហើយ ពេលនេះចិត្តឆាប់ស្លុតហើយមានពិភាល់អាក្រក់ៗច្រើនម្ល៉េះ?។
«ហេតុអីយើងទើបតែដឹងថា បេះដូងយើងមានចំណែកអាល្អិតនោះច្រើនដល់ម្ល៉ឹង? កាលពីម្ភៃឆ្នាំមុននៅពេលដែលស្រីអ្នកបម្រើម្នាក់របស់កុសុមាមិន អាចមានលទ្ធភាពចិញ្ចឹមកូនគ្មានឪពុករបស់នាង យើងបានជួបអាល្អិតសម្បុរខ្មៅរសុទ្ធនេះជាលើកដំបូង ហើយក៏គិតភ្លាមថាវាត្រូវតែជាជនបង្កប់របស់យើងនៅផ្ទះអាពេជ្រ គឺគ្មានអ្វីលើសពីនេះឡើយ! ហេតុអ្វីពេលនេះជីវិតប្រផឹតប្រផើយរបស់វាធ្វើឲ្យយើងលែងមើលឃើញ ពន្លឺភ្លឺថ្លានៃពិភពលោកនេះ? ហួត ស៊ីវ!!! ឯងពិតជាចិត្តទន់ដូចស្រីខុសពីអ្វីដែលអ្នកផងឃើញ? ឬមួយថាក្មេងប្រុសនោះពិតជាសមតម្លៃឲ្យឯងស្រលាញ់គេ? ឯងអាណិតគេដែលគេខំឈ្មុសឈ្មុលស្វែងរកការពិតនៅ ពីក្រោយគម្រោងការស្រមោលនោះមកបង្ហាញឯងកាលពីព្រឹកមិញឬមួយចិត្ត ឯងមានគេយូរណាស់ហើយគ្រាន់តែឯងមិនទទួលស្គាល់? កូនប្រុស!! ឯងធ្វើការងារជាច្រើនដើម្បីពុក!!! ទោះបីជាការងារផ្ទុយពីចរិតលក្ខណៈរបស់ឯងក៏ឯងមិនដែលត្អូញត្អែរហើយ តវ៉ាអ្វីទាំងអស់! ឯងមិនដែលស្គាល់ភាពសុខដុមក្នុងនាមជាអ្នកប្រុសទីពីររបស់ ហួត ស៊ីវ ហើយក៏មិនដែលទាមទារអ្វីមួយដែលធ្វើឲ្យពុកម្នាក់នេះត្រូវពិបាក ខ្វល់ខ្វាយ យើងក៏មិនដែលសូម្បីតែប្រគល់រង្វាន់អ្វីមួយដល់ឯងក្នុងនាមជា ឪពុកម្នាក់ដូចគ្នា! ចុះបើបន្តិចទៀតនេះពុកបានឃើញតែរូបរាងដែលគ្មានដង្ហើមរបស់ឯង តើពុកទទួលយកបានដោយរបៀបណា?»
គាត់មិនស្រក់ទឹកភ្នែកទេ ប៉ុន្តែចិត្តគាត់កំពុងខ្ទេចខ្ទាំ។

សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ដែលទើបតែនឹកឃើញអំពើល្អរបស់អ្នកដទៃក្នុង គ្រាសឹងថាយឺតហួសទៅហើយនោះ វិប្បដិសារីនៅអែបក្បែរខាង ហើយស្ថានភាពគឺពិបាកក្នុងការអត់ទោសឲ្យខ្លួនឯងជាទីបំផុត។
«កូនប្រុសប៉ា! ប៉ាមិនព្រមបាត់បង់ឯងទេ! ក្នុងតម្លៃណាក៏ដោយ! ហួត ខេមរិទ្ធិ!» គាត់កម្លាខ្លួនឯង។ វិបត្តិពេញបន្ទុកនេះបានធ្វើឲ្យប្រាជ្ញាមនុស្សថយចុះ ហើយអ្នកលេងល្បិចលើគាត់កាន់តែមានឱកាសទ្វេឡើង។
ប៉េងរវេក្មែកសម្លឹងវ៉ាលីស៍ប្រាក់ដែលនៅកៅអីខាងស្តាំដៃគេ។
ប្រាក់នេះនឹងបានមកជារបស់គេ ហើយជីវិត ប៉ែន ពេជ្រ និង ហួត ស៊ីវ ក៏កំពុងត្រូវបានគេគូសវាសផ្លូវឲ្យដើរតាមអំពើចិត្តដែរ។
ការសង្ឃឹមថាអ្នកប្រុសទីពីរនិងសក្ខណាអាចវិលត្រលប់ទៅផ្ទះវិញជារឿងដែលប៉េងអស់សំណើច។ហេតុអ្វី???

ដោយសារថាមុននេះគេបានទាក់ទងចោរទល់ដែនមួយក្រុមឲ្យកំណត់វាសនា អ្នកទាំងពីរទៅហើយ។ ក្នុងល្បិចថាជាកិច្ចសហការទុច្ចរិតចែករំលែកផលប្រយោជន៍គ្នាប៉េង ប្រាប់ពួកនោះឲ្យនាំស្រីប្រុសទាំងទ្វេចាកចេញទៅឆ្ងាយពីភ្នំពេញ ជាទីបំផុតនៅត្រឹមយប់នេះហើយដរាបណាគាត់រកប្រាក់ពីគ្រួសារទាំង សងមែនគាត់នឹងវេរពាក់កណ្តាលទៅ។ បើមិនឃើញលុយគឺបានន័យថាអ្វីៗបរាជ័យចូរសម្លាប់ស្រីប្រុសនោះចោល ភ្លាម។
ធាតុពិតទោះជាបានលុយក្តីក៏ប៉េងមិនដែលគិតថាពួកនៅទល់ដែនមាន ចំណែកដែរ!។ គាត់នឹងប្រលេះស៊ី ហើយខ្ចីដៃពួកគេសម្លាប់ប្រុសស្រីទាំងទ្វេប៉ុណ្ណោះ។

…..ឡានឈប់ង៉ឹតក្នុងបរិវេណមហាសំណង់ Java ដែលត្រូវបានគេបំភ្លេចក្នុងភាពស្ងាត់ជ្រងំនិងកខ្វក់។
ប៉េងរីករាយហើយភ័យអរផង ចំណែក ហួត ស៊ីវ គឺហេងហាងចិត្តនិងក្រៀមក្រំ។
ពេលឃើញវត្តមានកូនចៅមួយចំនួនដែលលាក់ខ្លួននៅចំណុចនានាក្នុង បរិវេណដ៏ដាច់ឆ្ងាយពីពិភពលោកខាងក្រៅ នោះប៉េងផ្ទុះចេញនូវភាពក្រអឺត។ គេបង្ហាញភាពសាហាវនឹងអំនួតតាមពន្លឺចក្ខុព្រោះថាពេលនេះ នាទីនេះ ជាពេលដែល ហួត ស៊ីវ នៅទីនេះម្នាក់ឯងគត់ ហើយស្ថានភាពពិតគឺគាត់ជាកូនចៀមក្នុងដៃគេ។
«ឯណាពួកវា??»

ហួត ស៊ីវ សួរឡើងបន្ទាប់ពីស្ងប់ស្ងាត់ជាយូរមកហើយ។ គាត់វេភ្នែកងាកមើលឆ្វេងស្តាំ ស្រាប់តែប៉េងឆ្លើយមកផ្ទួងពីបាំងរថយន្តខាងមុខ៖
«មិនបាច់ទេទាន!....ពួកវាឲ្យខ្ញុំជាអ្នកយកជំនួស!?»
ហួត ស៊ីវ ជ្រួញចិញ្ចើមតិចៗ។ គាត់ងើបមុខសម្លឹងមនុស្សដែលធ្លាប់តែឱនតក្រុកបម្រើគាត់ជាងម្ភៃឆ្នាំមកហើយ។
ម្នាក់នេះពេលណាក៏ទន់ភ្លន់និងរញីរញ៉ូវ .....ចុះហេតុអ្វីពេលនេះសំឡេងគេប្តូរទៅជាចម្លែក? សោះកក្រោះហើយត្រជាក់ស្រេប?
តាមផ្ទាំងកញ្ចក់រថយន្តតូចពីមុខ ហួត ស៊ីវ ប៉េងបង្ហាញសំណើចជ្រីវជ្រួញ ដែលជាចម្លើយតបច្បាស់ៗទៅ នឹងចម្ងល់របស់ ហួត ស៊ីវ។
អគ្គទេសាភិបាលរក្សាទឹកមុខស្មើ ហើយប្រែជាស្លាំង ជាទម្លាប់របស់គាត់ក្នុងពេលខឹង។ តែគាត់មិនស្រែកនិងមិនកោលាហលទេ។ ភ្នែកគាត់សម្លឹងទៅដៃប៉េងដែលលូកទៅគោះលើវ៉ាលីស៍លុយប៉ូកៗឌី គាត់។

គាត់នឹកឃើញដល់ពេលមួយដែលប៉េង បានមករកគាត់ទាំងយប់ ហើយជំរុញគាត់ឲ្យដកការទុកចិត្តនិងចាត់ការកូនប្រុសទីពីរ។ បន្ទាប់មកមនុស្សមួយចំនួនបានឲ្យគាត់ដឹងថាលេខាប៉េងមានចេតនា រៀបចំក្មួយស្រីគេ ឲ្យទៅកូនច្បងរបស់ខ្លួនទៀត តែគាត់គ្រាន់តែយល់ថា ម្នាក់នេះមានពូជត្រកូលក្រីក្រគេប្រាថ្នាចង់បានក្មួយប្រសាជា នាយកធនាគារក៏គ្មានរឿងអីត្រូវបន្ទោសដែរ ព្រោះគាត់ដើរតាមខ្លួនយូរមកហើយណាមួយយល់ចិត្តកូនប្រុសថាគេមិន ក្បត់សន្យាជាមួយឪពុករើសយកស្រីផ្សេងក្រៅពីអមរាដាច់ខាត ដូច្នេះក៏ចេះតែវាហីទៅ។ ទើបតែថ្ងៃនេះ.....
.....សំណួរគាត់ លាន់មកមួយៗពីក្រោយខ្នងអ្នកបើកបរដែលសើចស្ងួតយ៉ាងវែងដូចមនុស្សឆ្កួត៖
«ហេតុអីឯងក្បត់ខ្ញុំ?»
ប៉េងសើចរលាក់ស្មាទាំងសងខាង។ គេមិនបែរក្រោយហើយថែមទាំងឆ្លើយមកភ្លាមដោយមិនព្រឺព្រួច៖
«និយាយខុសហើយ ហួត ស៊ីវ! ខ្ញុំមិនបានក្បត់ទេ ព្រោះមិនដែលបានស្មោះនឹងឯង!»
គេស៊ីផ្លេហើយប្រុសៗបួនប្រាំនាក់បានបង្ហាញខ្លួនពីមុខរថយន្ត។ ហួត ស៊ីវ ហួសចិត្ត។

មនុស្សទាំងនោះជាក្មេងដែលប៉េងរើសយកមកចិញ្ចឹមក្នុងគោលដៅបម្រើ គាត់។ ពួកវាស៊ីបាយគាត់តែពេលនេះបម្រើប៉េងក្បត់គាត់ព្រោះគាត់មិន ស្និទ្ធជាមួយពួកវាដូចប៉េងឡើយ។
«គ្រាន់តែដើម្បីលុយមួយលាននេះ?»
គាត់សួរវិញទាំងសើចខឹកមួយក្នុងក។
ហ្គួត ស៊ីវ មិនស្មានថា ប៉េងដែលជាមនុស្សឆ្លាតមានអំណោយទានល្អមានសម្ដីសំដៅសមជាអ្នកចេះ គិតគូរ ទីបំផុតបានចំណាយពេលជាងម្ភៃឆ្នាំមកហើយដើម្បីគ្រាន់តែចិញ្ចឹមនឹង ពង្វក់ក្មេងៗរបស់ខ្លួនក្នុងគម្រោងការចាប់ជំរិតនៅថ្ងៃនេះ។
ប៉េងឈោងដៃបើកទ្វារឡាន ហើយឆ្លើយ៖
«គិតមើលខ្លួនឯងទៅ! បើគិតមិនឃើញទេ!....ឯងចាស់ពេកហើយ ហ្គួត ស៊ីវ!»
មនុស្សក្បត់ចាកចេញទៅជាមួយវ៉ាលីស័ប្រាក់ធ្ងន់កណ្ដុកក្នុងដៃ។
នៅទីនេះបានបន្សល់ទុកតែការប្រឹងប្រែង ដ៏តឹងតែងក្នុងចិត្ត ហ្គួត ស៊ីវ ប្រឆាំងរំងាប់សេចក្ដីក្រោធដែលកំពុងកើតឡើង។

ទ្វារឡានគាត់ត្រូវគេកន្ត្រាក់បើក ហើយក្មេងប្រុសជំទង់ពីរនាក់ឱនមកចាប់ក្រៀកគាត់ចេញទៅតាមពីក្រោយ លេខាក្បត់របស់គាត់។
បុរសចំណាស់ត្រូវបានបង្ខំនាំឡើងទម្រាំដល់ជាន់ទី៥នៃអគារខ្ពស់ សន្លឹមក្នុងគម្រោងការថាគ្មានអ្នកក្រៅណាម្នាក់ដែលអាចមើលឃើញឬ ស្ដាប់ឮពីជោគវាសនាចុងក្រោយរបស់គេឡើយ។
.....នៅទីនោះ ហ្គួត ស៊ីវ បានឃើញសត្រូវដ៏ចំណាស់របស់គាត់ក៏ស្ថិតនៅក្នុងចំណងមុនគាត់ទៅទៀត។ នោះគឺឧកញ៉ា ប៉ែន ពេជ្រ។
ចំណែកជំនួយការដ៏ឆេវឆាវរបស់គាត់ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពសន្លប់ឈឹងចង ជាប់នឹងកៅអីតាំងពីនៅឯជាន់ផ្ទាល់ដី ប៉ុន្តែ ហ្គួត ស៊ីវ មិនបានចាប់អារម្មណ៍ព្រោះមិនស្គាល់ចំណាំគេបាន។
....ផ្ទៃមុខ ប៉ែន ពេជ្រ នៅតែស្ងួតស្ងប់ដូចដែល ហ្គួត ស៊ីវ ធ្លាប់ស្គាល់គេច្បាស់។ គេសម្លឹងមកមិត្តវ័យចំណាស់របស់ខ្លួនដែលត្រូវអូសបង្ខំនាំមកនោះ ក្នុងក្រសែភ្នែកសោកស្ដាយ។
«ឯងក៏មានវាសនាមិនខុសពីខ្ញុំដែរអា ប៉ែន ពេជ្រ?»
ហ្គួត ស៊ីវ និយាយក្នុងពេលក្មេងៗប្រុសៗកំពុងចងគាត់ភ្ជាប់ទៅលើកៅអីក្នុងស្ថានភាពអង្គុយទល់មុខនឹងអតីតមិត្តរបស់គាត់។

ចំណងនោះមិនជាប់ដូចគេចងវណ្ណៈ ក៏មិនដូចការចងរិទ្ធិនិងសក្ខណាដែរ។ គ្រាន់តែតែភ្ជាប់ជើងពួកគាត់និងកៅអីដៃទាំងសងនៅទំនេរចោលក្នុង សេរីភាព។ ប៉េងច្បាស់ជាគិតថា បុរសចាស់ពីរនាក់នេះមានស្លាបក៏ហើរមិនរួចដែរ។
«យើងគ្រាន់ជាងឯងបន្តិចអាស៊ីវ! ព្រោះថាយើងមិនបានចិញ្ចឹមចោរ!»
ហួត ស៊ីវ សើចក្អាកក្អាយ។ គាត់សើចព្រោះ ប៉ែន ពេជ្រ នៅតែដៀមដាមរឿងលេខាគាត់ក្បត់គាត់ តែគេខ្លួនឯងមិនដឹងទេថា ខ្លួនគេក៏បានចិញ្ចឹមជាកូនប្រុសធម៌ទីពីរដែលបានបញ្ជូនទៅដូច គ្នា។
«ពួកឯងជិតចូលរណ្តៅអស់ហើយនៅតែឈ្លោះគ្នាល្អមើលម្លឹងៗហ្ន៎!»
សំឡេងលេខាប៉េងលាន់មកពីជណ្តើរ។

រាត្រីកាលចាប់ឈានចូលសន្សឹមៗគ្របដណ្តប់លើបរិវេណសំណង់ដែលប្រៀបបាននឹងទីរហោស្ថាន។
ប៉េងឡើងមកដល់ក្រោយគេដោយមានបរិវារ ចាក់តែនិងទាញកៅអីជូនដូចជាលោកម្ចាស់ធំ។ គេនិយាយបន្តក្នុងពេលបុរសចំណាស់ទាំងពីររក្សាឫកពាខែងរ៉ែងធ្វើមិនដឹង៖
«ម៉េចមិនបន្តសួរសុខទុក្ខគ្នាតាមស្ទីលរបស់ពួកឯងទៀតទៅ? ឲ្យអញបានមើលសើចលេងផងវ៉ឺ!»
គេញញឹមដូចមនុស្សឆ្កួតគឺញញឹមហួសចិត្តនឹងជោគជ័យរបស់ខ្លួនឯង ដែលបានមកផុយៗពេកដូចជាការជ្រោមជ្រែងពីព្រហ្មលិខិតដូច្នោះដែរ។
«យើងវេទនាយូរហើយ! តែយើងតែងយល់ថាថ្ងៃណាមួយ ជាវេនរបស់យើងវិញម្តង! ហើយឥឡូវ....ហាសហា!....វាពិតជាបានមកដល់មែន!»
«និយាយទៅ! ឯងចង់បានអី?»ប៉ែន ពេជ្រ វាចាតិចៗកាត់ផ្តាច់ចង្វាក់សំណើចដ៏សង្អៀរត្រចៀករបស់ប៉េងធ្វើឲ្យ ជនមានល្បិចឈប់សើចហើយជញ្ជក់មាត់៖
«ឱកញ៉ាអើ្វយឱកញ៉ា! ឯងជាខ្លាបាក់ចង្កូមហើយនៅធ្វើគ្រាន់អីគ្រាន់ម៉េះ? ឯងមានស្ទីយកមកនិយាយ? អញមិនទាន់ប្រាប់ឯងប្រញាប់ចង់ដឹងម៉េះ? អ្វីដែលមកដល់គង់តែមកដល់ទេឯងអន្ទះសាធ្វើអី? អញចាំជាងសាមសិបឆ្នាំក៏ចេះចាំបាន? យប់នេះផុតម៉ោង១១ទៅដល់វេលាដែលពីរនាក់ឯងដឹងហើយ! អត់ធ្មត់ទៅឱកញ៉ា!»
ប៉ែន ពេជ្រ សើចមួយឃឹះ ហើយនិយាយតបទាំងទឹកមុខស្មើ៖

«អាចិនកញ្ចាស់! បើថាឯងឆ្កួតលីលាទេប្រញាប់ទៅរកពេទ្យមើលទៅ! ម៉ោងដប់មួយដប់ពីរស្អី ឯង??»
ប៉េងក្រោកដើរទៅរក ប៉ែន ពេជ្រ គេលូកដៃទៅលើចង្កាគាត់មកក្ដាប់ហើយខាំមាត់សើចចំអក សឹងថាខ្ទាត ទឹកមាត់ទាំងខ្មែនមកលើមុខឪពុកមេធាវីយើង។
សម្ដីគ្រោតគ្រាតតែក្នុងតុងចិនស្រុកខ្មែរនិយាយបន្តទាំងសង្រ្កឹតធ្មេញ៖
«មុនក្រោយគង់តែងាប់អ្វែងកុំចង់ប្រើវិធីនេះឲ្យអញខឹង ឲ្យអញទ្រាំមិនបាន បញ្ជូនឯងទៅមុន ស្រួលៗ! ឆាកសប្បាយមិនទាន់ដល់ទេអាឌកញ៉ា!! ចាំបន្តិច! អត់ធ្មត់បន្តិច!!! ព្ទ???»
គេលែងស្មាគាត់មកវិញហើយបែរមកញញឹមស្វាញដាក់ ហួត ស៊ីវ ។
«អគ្គទេសាភិបាល ហួត ស៊ីវ! ខកចិត្តមែនអត់? ឯងស្អប់វាមួយជាតិហើយទីបំផុតត្រូវមកងាប់ជុំវាទៀត? អាណិតដែរលោកអគ្គ តែជួយមិនបានមកពីពីរនាក់ឯងមាននិស្ស័យនឹងគ្នាពេក!»
ហួត ស៊ីវ ឆ្លើយតបមួយៗ៖
«ងាប់រស់គ្មានអ្នកណាគេចរួចទេប៉េង! វាអត់អីត្រូវព្រួយពេកទេ! សំខាន់ក្មេងៗវាអត់ដឹងរឿងហើយឯងចង់បានអីក៏និយាយមក! បើឯងនៅមានចិត្តជាមនុស្សនៅនឹកឃើញថាច្រើនឆ្នាំមកនេះឯងរស់នៅ ដោយសុខស្រួល មានគេហៅពូ ឯងកុំធ្វើអីរាលដាលដល់កូនៗអញ! អ្នកប្រុសទីពីរមិនដែលអាក្រក់ចំពោះឯងទេ! លែងគេទៅ!»

....ឆ្វើយ...!
ប៉េងប្ដូរទឹកមុខទៅជាក្រហម ស្ដោះទឹកមាត់ទៅលើឥដ្ឋជាការស្អប់ខ្ពើមនឹងទាត់ចោលហេតុផលលើកឡើងរបស់ ហួត ស៊ីវ។
«ច្រើនឆ្នាំមកនេះ រស់នៅដោយសុខស្រួល ???? អស់សំណើចបំផុតអ្ហា! ពួកអាឯងទេ ដែលសុខស្រួល តែបងអញនិងអញ គឺត្រដរខ្យល់ចាំថ្ងៃនេះ!»
ប៉េងងាកមករកឧកញ៉ា ប៉ែន ពេជ្រ បន្តិចហើយបែរទៅរក ហួត ស៊ីវ វិញក្នុងពេលបុរសចំណាស់ទាំងទ្វេសម្ដែងភាពងឿងឆ្ងល់ប្រហែលគ្នា។
ប៉េងបូញមាត់ប្រែទឹកមុខកាន់តែអាក្រក់។ កំហឹងនឹងការអត់ធ្មត់ច្រើនឆ្នាំមកនេះបានធ្វើឲ្យសំណើចគេទៅជា សាហាវនិងរឹងត្អឹង។ គេនិយាយតិចៗ៖
«សាមសិបពីរឆ្នាំមុន!.....គឺសាមសិបពីរឆ្នាំ.....ខ្វះតែប៉ុន្មានម៉ោងទៀត ទេវាគឺគ្រប់សាមសិបពីរឆ្នាំគត់....! អាក្មេងលក់ទឹកត្រជាក់ម្នាក់ឈ្មោះអាប៉េង គ្មានឪម៉ែនឹងគេ វាមានអាយុត្រឹម១៧

ឆ្នាំ វារង់ចាំបងប្រុសតែមួយគត់របស់វាដល់យប់អធ្រាត្រ….! មេឃភ្លៀងក៏ភ្លៀង…..ផ្គរក៏ផ្គរ…. ម៉ោង១១យប់….បងវាត្រលប់មកវិញ ប្រឡាក់ខោអាវជោគ….មិនដែលមានអ្នកណាទៅការពារគម្រោងជាមួយក្រុមហ៊ុន យូរយ៉ាងនេះ…..ហើយមកវិញក្នុងស្ថានភាពបែបហ្នឹងទេ! យើងដឹងហើយថាគាត់បរាជ័យ….តែយើងមិនដឹងទេថា៥០នាទីក្រោយមក….គាត់ បានចាកចោលយើងជារៀងរហូត!»
ហួត ស៊ីវ ជ្រួញចិញ្ចើមងាកមើលមុខ ប៉ែន ពេជ្រ។

អគ្គទេសាភិបាល ជាប់ក្នុងចំណងប្រឹងរិះគិតសម្ដីរបស់លេខាក្បត់។
អតីតកាលយូរយ៉ាងនេះ តែលេខាប៉េងចងចាំវាបានច្បាស់ទាំងថ្ងៃ….ខែ…ម៉ោង???
តើវាជារឿងពិតដ៏សោកសៅរបស់គេមែនឬយ៉ាងណា?
ភ្លាមនោះ គាត់ឃើញ ប៉ែន ពេជ្រ បើកភ្នែកធំៗហាក់ចងចាំរឿងអ្វីមួយ………
ហួត ស៊ីវ ក៏ប្រែប្រួលទឹកមុខដំណាលគ្នា….គាត់ក៏មិនចាស់ពេកដែរព្រោះថា អតីតកាលជាច្រើនគាត់នៅបន្តរស់ជាមួយវា ហេតុអ្វីគាត់អាចភ្លេចចោលរឿងដ៏កម្សត់របស់បងប្អូនកំព្រាក្រីក្រ ដែលរកស៊ីលក់ទឹកត្រជាក់ក្បែររបងសាលារៀននោះកើត?

«ឯងជាពីរនាក់បងប្អូនដែលពួកអញប្អូននាក់ទៅជជែកលេងក្បែរនោះ ហើយជួយទិញទឹកត្រជាក់រាល់ដងនោះមែនអត់?» ប៉ែន ពេជ្រ សួរឡើងហើយ ហួត ស៊ីវ ងាករឹងទៅមើលមុខលេខាប៉េង។
….គេនោះឬ?…..គេមែនទេ? ជាក្មេងចិនសំគមស្លូតបូតតែងតែរុញរទេះទឹកត្រជាក់មកដាក់ក្បែរ របងសាលាកាលពីជាងសាមសិបឆ្នាំមុន?….
គេនោះឬដែលក្រោយមកត្រូវបានក្លាយជាប្រធានបទជជែកវែកវរពេញសាលា ដោយសារគេបានបាត់ខ្លួនក្រោយពីបងប្រុសតែម្នាក់គត់របស់គេបាន ធ្វើអត្តឃាត?
….អគ្គទេសាភិបាល ហួត ស៊ីវ ស្ងាត់មាត់ដូចគេចុក….ហើយគាត់ចាប់ផ្ដើមនឹកសើរើឡើងវិញពីពេល ដំបូងៗថាតើប៉េងបានចូលមកនៅក្បែរគាត់ដោយរបៀបណា?
….បន្ទាប់មកគាត់គិតពីកូនប្រុសទីពីរ….ហួត ខេមរិទ្ធិ….សញ្ញារបស់ប៉េងនៅពេលនេះគឺថាសូម្បីតែកូនប្រុសដ៏ល្អ នោះក៏គេមិនឱ្យរស់ជីវិតដែរ…..។
ហួត ស៊ីវ កាន់តែគិតធ្លាក់ថ្លើមក្ដុក….។

បេះដូងឪពុកកំពុងវិប្បយោគព្រោះថា ចង់មិនចង់ ហួត ស៊ីវ យល់ថានេះជាបញ្ហាបង្កឡើងដោយខ្លួនគាត់ចំណែករិទ្ធិគឺជាអ្នក រងគ្រោះព្រោះគាត់ជាឪពុកដែលទុកចិត្តលេខាពេកស្ដាប់គេពេកមើល ស្រាលគេពេក ទោះសង្ស័យទម្ងើគេខ្លះក៏មិនដែលគិតថាគេមានល្បិចនិងគំនុំជ្រៅ ថ្នាក់នេះដែរ។

ទីបំផុតមិនត្រឹមស្លាប់ខ្លួនឥតន័យសូម្បីកូនប្រុសមិនដឹងរឿង ក៏គេមិនលើកលែង។សភាពអស់សង្ឃឹម រីតត្បិតបេះដូងជនចំណាស់ដែលធ្លាប់តែរឹងមាំនិងមានអំណាច.....ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ហួត ស៊ីវ ធ្លាប់យកចិត្តទុកដាក់នឹងកូនប្រុសទីពីរឱ្យច្រើនជាង ប៉ែន ពេជ្រប្រាថ្នា ឬអ្នកប្រុសទីមួយ ហួត យុត្តនា នោះ គាត់ប្រហែលជាអាចស្គាល់ចរិតគេច្បាស់ថាសម្រាប់ ហួត ខេមរិទ្ធិគឺគេមិនចេះអស់សង្ឃឹមងាយៗឡើយ។

....នោះគឺអាស្រ័យទៅលើចរិតធម្មជាតិស្លូតបូតនិងបើកទូលាយរបស់គេ។

តួយ៉ាងពេលនេះ....នៅក្នុងការត្រឡប់ទៅជាប់ឃុំជាលើកទីពីរ...ក៏អ្នក ប្រុសនៅតែឱបជាប់នូវក្ដីសង្ឃឹមក្នុងការឃើញច្រកចេញពីឧបសគ្គ គ្រានេះម្ដង។

មេឃជិតងងឹតហើយ....បើយប់ចូលមកដល់មែនបន្ទប់នេះមុខតែគ្មាន សូម្បីតែពន្លឺប៉ុនមួយសរសៃសក់ដើម្បីឱ្យប្រុសស្រីដែលជាប់ឃុំ អាចសម្លឹងមុខគ្នាឃើញឡើយ។មុននេះប៉ែន ពេជ្រសក្ខណានាងបានត្រឹមសម្លឹងរិទ្ធិ ដែលអង្គុយជ្រប់នៅពីមុខខ្លួនដោយអស់សង្ឃឹម។

នាងគឺចង់និយាយសុំទោសគេ តែសូម្បីតែបំណងចុងក្រោយនេះក៏នាងមិនសង្ឃឹមថាខ្លួនឱកាសធ្វើវាដែរ។

សក្ខណាហូរទឹកភ្នែកងើបមុខសម្លឹងខាងលើដំបូលលែងសម្លឹងរិទ្ធិព្រោះថាពេលនេះនាងមិនចង់ឱ្យគេឃើញនាងយំទៀតឡើយ។

សម្រិបជើងអ្នកណាម្នាក់លាន់រសឹបក្បែរទ្វាររិទ្ធិងើបមុខសម្លឹង ទីនោះបន្ទាន់ហើយងាកមករក្បាលឱ្យសញ្ញាឱ្យនាងធ្វើជាដេកលក់។

....មិនដឹងចាប់យល់ចិត្តគ្នាតាំងពីពេលណាទេសក្ខណាស្រាប់តែយល់កាយវិការនាយហើយធ្វើតាមគ្មានចន្លោះ។

ល្មមពេលនោះទ្វារចាប់របើក។

ដូចបានរស់ម្ដងទៀត....ព្រោះរិទ្ធិស្គាល់រូបរាងអ្នកដែលទើបតែចូល មកដល់នោះ.....។ គេគឺជាអ្នកដដែល ដែលមុននេះបានទុកដែកកេះមួយឱ្យខ្លួន។

ពេលនេះគេចូលមកដោយមានបិទម៉ាស់។ រិទ្ធិគឺចង់និយាយជាមួយគេដូច្នេះនាយមិនធ្វើជាដេកលក់ទេ បែរជាបើកភ្នែកក្រឡេតចង់ឱ្យគេជួយបើកមាត់ខ្លួនដើម្បីសួរនាំ ប៉ុន្តែមិនដឹងយ៉ាងម៉េចម្នាក់នោះមិនត្រឹមតែមិនធ្វើអញ្ចឹងទេ គេថែមទាំងមិនខ្វីនិយាយស្ដីអ្វីទាំងអស់។ គេឃ្លាំមើល សក្ខណាឃើញនាងមិនដឹងស្មារតីទើបដើរមកក្រោយរិទ្ធិចាប់ផ្ដើម ស្រាយចំណងឱ្យអ្នកប្រុសទីពីរ។ មាត់គេខ្សឹបតិចៗធ្វើការបណ្ដើរៈ

«អ្នកប្រុសរត់ពីទីនេះមិនរួចទេ! ចាប់តាំងពីរឿងល្ងាចមិញ គេដាក់គ្នាយាមនៅក្រៅព្រាត! តិចទៀតអី មានគេមកនាំអ្នកប្រុសឡើងឡានទៅខេត្តហើយ! ដំណើរនេះគឺទៅទល់ដែនតែមិនដឹងទល់ដែនណាទេគេមិនប្រាប់! ផ្លូវឆ្ងាយគួរសម! នៅតាមផ្លូវ ត្រូវរកឱកាសរត់កុំឱ្យគេនាំចេញពីស្រុកខ្មែរទាន់! ស្រីនេះកាចណាស់កុំរវល់នឹងនាងទៀតនាំតែមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ ខ្លួន! ដៃនេះរបូតហើយតែកុំធ្វើអីផ្ដេសផ្ដាស ក្រែងធ្លោយទៀត! ពេលអាពួកទល់ដែនមកខ្ញុំនឹងធ្វើឱ្យខូចភ្លើងម៉ូនោះ ដៃអ្នកប្រុសរបូតមិនរបូតប្រហែលអាចបន្លំពួកវាបានព្រោះងងឹតគេ ចាប់ថ្នាក់បាន!»

រិទ្ធិមានសំណួរជាច្រើនចង់សួរពិសេសគឺសួរថាគេបញ្ជូនទៅខេត្ត ណា? អ្នកបញ្ជូនជាអ្នកណា? ពៅបញ្ញានៅឯណា? ហើយមនុស្សនៅក្រៅមានគ្នាប៉ុន្មាននាក់ជាដើម។ ពិសេសតើគេខ្លួនឯងនេះជាអ្នកណាហេតុអ្វីគេជួយនាយម្ដងជាពីរដង?

អ្នកប្រុសរើខ្លួនបម្រុងស្រាយមាត់ដើម្បីសួរតែគេនោះលើកដៃធ្វើសញ្ញាឱ្យស្ងាត់ហើយបន្តខ្សាវៗ៖

«ចង់រួចជីវិតអ្នកប្រុសត្រូវចាំសម្ដីខ្ញុំហើយធ្វើតាមខ្ញុំ!នៅខាងក្រៅកាំភ្លើងក៏មានដែរ! អ្នកប្រុសកុំចចេសទៀត!»

គេថយចេញទៅវិញតែស៊ីញ៉ូចង្អុលទៅទូទឹកកកក្បែរនោះ។ គេដឹងថារិទ្ធិប្រាកដជាត្រូវការចម្អែតក្រពះមុនពេលអាចគ្រប់គ្រង ស្ថានការណ៍អាក្រក់នេះបាន។ ប៉ុន្តែពេលគេចេញទៅវិញបាត់រិទ្ធិចាប់ផ្ដើមស្រាយចំណងជើងហើយ ស្ទុះទៅលើកូនតុរកមើលអ្វីម្យ៉ាងក្រោមខ្សែភ្នែកស្លន់ស្លោរបស់ សក្ខណា។ នាងតូចដែលសំងំដេកស្មៀមពេលម្នាក់នោះចូលមកអម្បាញ់មិញពិតជាឮ សម្ដីដាស់តឿនគេគ្រប់យ៉ាង។

ដែលនាងកំពុងគិតក្នុងពេលនេះគឺថា តើរិទ្ធិពិតជាដាច់ចិត្តស្ដាប់តាមការទូន្មានរបស់អ្នកជួយគេនោះ ដោយបោះបង់នាងចោលពិតមែន?

....ជំនួយការរិទ្ធិវិញមិនត្រឹមតែមិនខ្វល់នឹងភាពអន្ទះសាក្នុង ក្រសែភ្នែកនាងទេ ប៉ុន្តែគេបែរជាបង្កើន ការរំពៃរកសព្ទទិសទីព្រោះពេលវេលាកាន់តែខើច។
សក្ខណាតាមសម្លឹងជាប់ មាត់និយាយមិនបាន ដៃជើងសុទ្ធតែជាប់ចំណង។ នាងដឹងតែម្យ៉ាងថាបើគេពិតជាទៅមែននាងមានតែផ្លូវស្លាប់មួយ ប៉ុណ្ណោះ។
រំពេចនោះនាងឃើញរិទ្ធិស្រវាបានកាបូបរបស់ពៅបញ្ញាមកក្នុងដៃពី ជ្រុងណាមកមិនដឹង។ គេបើកវាយ៉ាងរហ័សហើយរាវខាងក្នុងផ្ទៃកាបូបយ៉ាងញាប់ហាក់អន្ទះសា ចង់បានអ្វីម្យ៉ាង។
...នាងក៏អន្ទះសាទៅតាមកាយវិការគេ នាងយល់ថាបើគេស្រាយមាត់ឱ្យនាងសិនគេនឹងអាចបានព័ត៌មានខ្លះ ពីនាងដែលគេចង់រកនោះ។ ស្រាប់តែរិទ្ធិចាប់បានទូរសព្ទមួយពីក្នុងនោះចេញមក។សក្ខណាអរ ផើត។ នាងចាប់ផ្តើមយល់ហើយថាជំនួយការរិទ្ធិគឺកំពុងស្វែងរកមធ្យោបាយ អាចទាក់ទងចេញក្រៅរកជំនួយ។
នាងមានកម្លាំងព្រឹសហើយសង្ឃឹមទាំងភ័យអរថាពួកនោះមិនចូលមក ទាន់មុនពេលគេទាក់ទងអ្នកនៅក្រៅបាននោះទេ។ អ្នកដែលអ្នកប្រុសទីពីរទុកចិត្តនិងដឹងថាអាចជួយគេបានក្នុង ពេលនេះច្បាស់ជាគ្មានអ្នកណាក្រៅពីយុត្តនាឡើយ។ គេលើកទូរសព្ទចុចបើកដោយស៊ីពេលរង់ចាំយ៉ាងអន្ទះសាក្នុងវេលាដ៏ គ្រោះថ្នាក់នេះ។

ទោះយ៉ាងណាវាមិនទាន់អស់ថ្មទាំងស្រុងទេគឺនៅអាចប្រើបាន ចំណែកសេវាគឺមានពេញទំហឹង។ សក្ខណាពីដំបូងមានសង្ឃឹមតែក្រោយមកនាងធ្លាក់ថ្លើមក្តុកក្នុង ពេលតាមមើលសកម្មភាពរបស់គេដែលចុចម្តងហើយម្តងទៀតមិនឈប់។
.....វាជាសញ្ញាថាគ្មានអ្នកទទួល។
នាងទើសចិត្តណាស់បើសិនជានាងវិញ នាងនឹងខលទៅបងប្រុសប្រាថ្នានិងអ្នកផ្ទះនាងភ្លាម។
រិទ្ធិមិនដឹងទេថាពេលនេះយុត្តនាកំពុងត្រូវបានបុស្បានាំចាកចេញ។ គេប្រហែលជាកំពុងនៅលើយន្តហោះឬអាចថាចេញដំណើរផុតហើយក៏មិន ដឹងបានជាទូរសព្ទលែងដំណើរការ។

អ្នកប្រុសចាប់ផ្តើមដាច់ចិត្តខលទៅរកឪពុកធម៌ទោះមិនប្រាកដ ថាគាត់ឬប៉េងដែលនៅពីក្រោយការចាប់ខ្លួនអ្នកក៏ដោយ។ ទូរសព្ទហួត ស៊ីវ រឹតតែគ្មានការឆ្លើយតប។ គេខកចិត្តស្ទើរធ្លាក់បេះដូងចេញពីទ្រូង។
....រំពេចនោះសំណើចក្អាកក្អាយមួយលាន់រសាត់តាមខ្យល់មកល្វើយៗ។ សក្ខណាបើកភ្នែក

ធំៗ ចំណែករិទ្ធិក៏រឹតតែមានអារម្មណ៍អាក្រក់ព្រោះគេចំណាំសំណើចនេះ បានថាវាជាមនុស្ស រដឹនដែលកាលពីក្នុងទីឃុំមុនវាបានលើកជើង ធាក់ស្មានាយ។
«ម៉េចក៏ឆាប់យ៉ាងនេះ?»
នាយគិតទាំងទោមនស្ស។
ទោះយ៉ាងណាសំឡេងនោះគឺនៅឆ្ងាយនៅឡើយ។ រិទ្ធិស្មានដឹង។
គេក្រឡាប់គ្រាប់ភ្នែកត្រិះរិះដោយអន្ទះសា។ ដូច្នេះការទាក់ទងតាមទូរសព្ទគឺមិនបានការទៅ ហើយក៏ប៉ុន្តែក្តី សង្ឃឹមចុងក្រោយត្រូវតែមាន។ ថេរវេលាខ្លីចង្អៀតរិទ្ធិភ្លេចគិតថានេះមិនមែន ជាទូរសព្ទរបស់ ខ្លួន គេចាប់ផ្តើមSMSខ្លីៗប៉ុន្មានពាក្យជាភាសាអង់គ្លេសថា«ជួយ! ខ្ញុំត្រូវគេ ចាប់! បញ្ជូនចេញទៅទល់ដែន! តាមដានលេខាប៉េង!»។
ស្នូរជើងមនុស្សមកកាន់តែជិតចំពេលទូរសព្ទពៅបញ្ញាស៊ីញ៉ូអស់ថ្ម គេមិនអាចនឹងសរសេរអ្វី ឱ្យលើសពីនេះឡើយព្រោះតែអារម្មណ៍ បាចសាចក៏ប្រញាប់សរសេរបញ្ជូន។
ទម្រាំសារផ្ញើចេញបានសម្រេច១០០%គេដកដង្ហើមយូរ។
ឯស្នូរជើងដែលកាន់តែចូលមកជិតគឺហាក់មានគ្នាច្រើនគ្មានផង។ រិទ្ធិរកបិទទូរសព្ទចល័តតែ គេនឹកឃើញមិនទុកចិត្តក៏លុបទាំង SMSនោះទៀតរួចទើបញាត់វាទៅក្នុងកាបូបវិញ។ បន្ទាប់ មកក៏ថយដល់កន្លែងដើម រុំកជើងខ្លួនឯងនិងដាក់ដៃទៅក្រោយរុំខ្សែមកវិញធ្វើដូចជាប់ ចំណ ង។
ប្រអប់ដៃនៅក្តាប់ដែកកេះនោះជាប់មឹង។ គេងាកមុខទៅមើលសក្ខណាហាក់ចង់ប្រាប់ថាឱ្យ នាងធ្វើដូចគ្មាន អ្វីកើតឡើងដោយងក់ក្បាលផងមិចភ្នែកផងទម្រាំនាងយល់ហើយងក់ក្បាល មកវិញដោយ យំសស្រាក់។

.....ស្នូរបើកទ្វារជ្រែកកាត់ចង្វាក់បេះដូងប្រុសស្រីទាំង ពីរ.....ម្តងនេះរិទ្ធិបើកភ្នែកមើលពួកវា ព្រោះសភាពការណ៍មិនសម ទំនងនឹងធ្វើពុតជាដេកលក់ឡើយ។ អ្នកឃើញបុរសខ្មៅមាឌធំ មាំពីរបីនាក់ដើរចូលមកសភាពរបស់ពួកគេ ដូចជាមនុស្សមកពីទីឆ្ងាយគឺអ្នកចុងកាត់មាត់ញក ពិតប្រាកដ។
«ប្រហែលពួកចោរព្រៃអស់ហ្នឹងហើយ!»
គេគិតទាំងបារម្ភក្នុងចិត្តព្រោះពួកវាដៀងភ្នែកទៅមើលសក្ខណាពីលើដល់ក្រោម។
នៅក្រោយខ្នងជនប្លែកមុខទាំងពីរគឺពួកអន្ធពាល៥នាក់កាលពីរសៀល ដែលមានពីរនាក់មុខ

ដូចគ្នាបេះបិទត្បិតជាកូនភ្លោះ។ ចំណែកអ្នកដែលជួយឱ្យដែកកេះគេពេលនេះមិនឃើញទៀតទេ។ គេទំនងជាទៅបិទកុងតាក់ភ្លើងមែនក៏ថាបាន។
រិទ្ធិខំសម្គាល់មើលឫកពាជនមាឌធំទាំងបីដើម្បីចំណាំឱ្យបានថាគេ មកពីតំបន់ណាខេត្តណា តែគ្មានតម្រុយអ្វីទាំងអស់។ដែលរឹតតែវិវរ គឺពួកវាមិនមែននាំអ្នកទាំងពីរចេញទៅទាំងអញ្ចឹងទេគឺវាលើកបាវធំ មួយមកគ្របអ្នកប្រុសពីក្បាលដល់ចុងជើង។ហើយចុងក្រោយគឺចង ភ្ជាប់មាត់បាវជិត។
«អ្វែងចោះរន្ធឱ្យវាដកដង្ហើមផង! កុំឱ្យវាងាប់មុនពេលយើងបានលុយវ៉ី!»
ដែលត្រូវភ័យនោះគឺមិនមែនសុវត្ថិភាពទៀតទេ។ រិទ្ធិទទួលស្គាល់ថាម្នាក់ដែលតាមជួយគេរហូតនោះគិតបានត្រឹម ត្រូវវែងឆ្ងាយ។ ការពិតដៃរិទ្ធិរួចចំណងពេលនេះគឺអាចថាបានរួចជីវិតពាក់កណ្តាល ទៅហើយ។ ក្នុងដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយគឺមានឱកាសច្រើនក្នុងការរត់គេច។ ប៉ុន្តែដែលជាក្តីបារម្ភក្នុងពេលនេះគឺស្រីតូចមេធាវីនិងសក្ខណា ដែលនៅចំពោះមុខ។ តើពៅបញ្ញានៅឯណាចំណែកសក្ខណាគេឱ្យនាងមកដែរអត់?

តាមប្រលោះខ្យល់ដង្ហើមធំប៉ុនចុងមេជើងពីរបីកន្លែងដែលពួកវា ហែកទុកឱ្យដកដង្ហើមរិទ្ធិខំប្រឹងតាមដានសភាពការណ៍ខាងក្រៅខ្លួន មិនហ៊ានរំលង។
គេត្រូវបានពួកវាលើកមកដល់ឡានដែលមិនដឹងជាពណ៌អ្វីប្រភេទ អ្វី ប៉ុន្តែជាឡានកំបាំងកាត់ខាងក្រោយគ្មានដំបូលទេ។ ពួកអ្នករកស៊ីចាប់មនុស្សលើកបញ្ជូនអ្នកប្រុសទីពីរឡើងទម្លាក់លើឡានហើយបន្ទាប់មករិទ្ធិឃើញគេបញ្ជូនបាវទីពីរមកដល់។
គេធូរទ្រូងព្រោះដឹងថាអ្នកដែលកំពុងបម្រះក្នុងបាវខ្ញើកៗនោះ គឺសក្ខណា។ គេលែងសូវគិតពីនាង ហើយរិះរកមធ្យោបាយសម្រាប់រំដោះខ្លួនវិញដោយប្រឹងរំពៃពិនិត្យគ្រប់ អ្វីៗដែលអាចចំណាំបាន រហូតដល់តែរថយន្តចាប់បញ្ឆេះចេញដំណើរ.....ស្នូរជើងមនុស្សម្នាក់ លោតឡើងមកលើឡាននេះដែរ។
រិទ្ធិតាមពិនិត្យទាំងលំបាកណាប្រហោងតូចពេកណាយប់ក៏ងងឹតហើយ ដង្ហើមពិបាកដកផង។ គេឃើញមនុស្សបីនាក់នោះ ចូលឡានខាងមុខពីរនាក់ម្នាក់ទៀតឡើងមកលើនេះអង្គុយយាមពួក ខ្លួន។
សម្រេចទៅរិទ្ធិដឹងថាគ្នាវាពិតជាមានតែបីនាក់មែន។
«មុនពេលយុត្តនាអាចរកយើងឃើញ យើងពីរនាក់អាចស្លាប់ផងក៏ថាបាន! ជួយខ្លួនឯងទើប

ជាមធ្យោបាយ!»
គេប្រាប់ខ្លួនឯងហើយក្តាប់ដែកកេះពេញក្នុងដៃ....
ឡានចាប់ចេញដំណើរទៅហើយ។

ជំនួយការវិទ្ធិពិបាកមើលប៉ុណ្ណាក៏គង់អាចដឹងបានថាខ្លួនបាន ចាកចេញពីរបងឃ្លាំងនោះបណ្តើរៗហើយ។ .....ក្នុងពេលនេះប្រសិនបើលូកដៃមកបកស្កុតចេញពីមាត់ក៏ប្រហែលអត់បញ្ហាដែរថែមទាំងអាចជួយសម្រួលដង្ហើមបានកាន់តែប្រសើរប៉ុន្តែ គេឃើញអាម្នាក់ដែលមានតួនាទីឡើងមកជិះយាមបាវដាក់មនុស្សជាប់ ចំណងទាំងពីរនេះវាមានភាពវាងវៃតាមសម្លឹងប្រតិកម្មអ្នកមិនឱ្យ ប្រហែសសោះដូច្នោះកុំថាតែហែកបាវចេញ សូម្បីកម្រើកដៃនៅក្រោយខ្នងមកខាងមុខវិញក៏គួរតែត្រូវវាមើល ដឹងមិនខាន។
អ្នកមិនមែនខ្លាចថាចេញមកក្រៅនេះហើយក៏ស៊ូបីនាក់វាមិនឈ្នះនោះ ទេ ប៉ុន្តែសំខាន់អ្នកស្ម័គ្រមកជាប់ក្នុងរូងខ្លាក៏ដោយសារតែវា មានពៅបញ្ញាក្នុងដៃ ពេលនេះទៀតសោតនាងនៅតែបាត់ដំណឹងប្រសិនអ្នកវាយឈ្នះអាបីនាក់ នេះមែន ពៅបញ្ញាគង់តែជួបគ្រោះថ្នាក់ដដែលព្រោះវានឹងឱ្យដំណឹងទៅពួកនៅឯ ឃ្លាំងវិញដាច់ខាត។
....ការរង់ចាំជាមធ្យោបាយដែលអ្នកប្រុសទីពីរសម្រេចជ្រើសរើសក្នុងពេលនេះ....
គេរវេ្ទកទៅសម្លឹងបាវដែលស្រីតូចនិស្សិតអាមេរិកកំពុងនៅស្ងៀម ឈឹង....អ្នកដឹងថានាងកំពុងវេទនា...ដៃជាប់ចំណង...មាត់បិទជិត...ហើយជាប់ ក្នុងបាវទៀត....។
គេគិតម្នាក់ឯងទាំងអាណោចអាធ័ម
«ប៉ែន ពេជ្រសក្ខណា! នាងត្រូវរឹងមាំត្រូវស៊ូឱ្យបាន! ពេលវេលាជិតដល់ហើយ! នាងត្រូវតែស៊ូបាន!»

....

.....នៅពេលដែលរថយន្តជនទុច្ចរិតបង្វិលកង់បញ្ជូនប្រុសស្រីអភិជន ទាំងទ្វេចាកចេញទៅនៅឯណោះ បក្សីយន្តក៏កំពុងរោទ៍ម៉ាស៊ីនដែរ។
អ្នកប្រុសទីមួយដៀងភ្នែកមកមើលស្រីស្អាតបុស្បាដែលកំពុងញញឹមស្រទន់សម្លឹងអ្នកដំណើរនានា។

ចិត្តនាងគឺកាន់តែមានសុវត្ថិភាពក្នុងពេលដែលបក្សីយន្តឱ្យសញ្ញារំកិលកង់តម្រង់រកផ្លូវហោះឡើង។
យុត្តនាគ្មានពេលច្រើនទៀតទេ វាក៏ជាពេលចុងក្រោយរបស់នាយដែរ ប្រសិនបើរង់ចាំឱ្យយាននេះរត់សូម្បីតែមួយក្រឹកដំបូងក៏នាយ នឹងត្រូវហោះទៅលើមេឃតែម្ដង។
«អូ! វិកទ័រ ???»គេធ្វើជាភ្លាត់មាត់។
បុស្បាសម្លឹងតាមអ្នកប្រុសទីមួយដែលស្ទុះក្រោកចាកចេញទៅ គេហាក់មានគោលដៅទៅរាក់ទាក់បុរសបរទេសម្នាក់ដែលទើបតែចេញពីបន្ទប់ ទឹកហើយអង្គុយនៅជួរ First Class។ ហេតុតែទីតាំងនោះបាំងដោយស្រទាប់វាំងននក្រាស់ បុស្បាតាមមើលនាយដោយអន្ទះសា។ ទោះយ៉ាងណាថ្មើរណេះយន្តហោះបិទផ្លូវចេញចូលទៅហើយ នាងក៏ទុកចិត្តថាគេលែងទៅណាបានទៀតដែរ។

….នាងគិតខុស…ព្រោះសម្រាប់អ្នកប្រុសទីមួយ….ពេលវេលាខ្លីបំផុត គ្រោះថ្នាក់បំផុតនេះហើយដែលគេតែងតែល្បងខ្លួនឯង។ នាយចាកចេញពីបន្ទប់ First Class ហើយប្រាប់ហេតុផលកុហកទៅការីអាកាសចរហូតដល់គេគ្មានលេសឃាត់អ្នក ប្រុសបានឡើយ។ ត្រឹមមួយនាទីប៉ុណ្ណោះគេបានចុះដល់ដីវិញដោយសុវត្ថិភាព ហើយរឹតតែល្អទៅទៀតនោះគឺបក្សីយន្តបានបិទទ្វារទាំងស្រុងព្រម ទាំងរំកិលខ្លួនចេញទៅវាលយន្តហោះនាំទៅជាមួយទាំងទេពធីតាស្រស់ទងវង របស់លេខាប៉េងដែលខំរចនាមកជាចំណងស្នេហ៍ក្រៀកនាយឱ្យទៅឆ្ងាយពី ភ្នំពេញ។ យុត្តានាយញញឹមបកក្រោយដោយជំហានវែងៗមករកផ្លូវចេញ។ គេរង់ចាំអត់ធ្មត់លើយន្តហោះដល់ពេលនេះព្រោះចង់ឱ្យដល់នាទីចុង ក្រោយដែលបុស្បាចុះមកវិញលែងបាន។ គេដើរផងលើកទូរសព្ទមកចុចបើកវិញផង។

…SMS របស់ពៅបញ្ញាធ្វើឱ្យគេជ្រួញចិញ្ចើមគិតហើយជំហាននីមួយៗទៅជារង្វើលជាងមុនព្រោះរវល់ចុចបើកពិនិត្យមើល។
គេមិនដឹងទេថាអ្នកដែលផ្ញើសារមកអ្នកប្រុសទីពីរដែលកំពុងនៅកៀកនឹងសង្វៀនគ្រោះថ្នាក់។
ពាក្យខ្លីកំបុតៗក្នុងសារនោះធ្វើឱ្យយុត្តនារិះគិតដោយពិភាល់។
«ស្រីឆ្មាសនេះមានរឿងអីអ៊ីចេះ?»
ទោះយ៉ាងណាអ្នកប្រុសទីមួយកំពុងបុកពោះ។ ដែលពិបាកចិត្តគឺស្រីតូចសរសេរពាក្យឱ្យជួយ

ដែលការពិតផ្ទុយពី ចរិតលក្ខណៈរបស់នាង។ ស្មានយ៉ាងណាក៏ស្មានមិនដល់ថានាងនឹកឃើញរកអ្នកឱ្យជួយនោះដែរ។ ចំណែកពាក្យថាចេញទៅទល់ដែន ក៏រឹតតែធ្វើឱ្យចិត្តទេសាភិបាលវ័យក្មេងដាច់ដោច។

បើអ្វីៗជាការពិតនាងមិនស្ថិតនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់?។

អ្នកគិតពីស្រីតូចពេក រហូតដល់មិនបានពិចារណាឃ្លាចុងក្រោយដែលសរសេរពីលេខាប៉េងទេថា តើវាទាក់ទងដែរទេដែលក្មួយតានោះកំពុងចង់នាំយុត្តនាឱ្យចេញទៅ ជប៉ុន??

អ្នកចុចទូរសព្ទទៅរកស្រីតូចសម្បុរស្រអែម តែលែងទាក់ទងបានទៅហើយ។ គេបន្ទោសខ្លួនភ្លាមដែលមុននេះឡើងទៅអង្គុយលើយន្តហោះហើយសុខចិត្ត បិទទូរសព្ទតាមពាក្យណែនាំរបស់ពួកអូតេស។

អ្នកប្រុសរត់តម្រង់រថយន្តដែលចតចោលជាស្រេច ហើយបើកបញ្ចោលឿនស្ទើរបកមកកាន់ទីក្រុង។

មានអ្វីកើតឡើងបើមនុស្សសំខាន់ៗសុទ្ធតែបាត់ខ្លួន???

....នៅតាមផ្លូវយុត្តនាចុចរកស្រីស្អាតរាប់ដងភ្លេច តែនៅមិនអាចទាក់ទងបានដដែល។ គេចាប់ផ្ដើមចុចទៅរកប្អូនធម៌ ហួត ខេមរិទ្ធិ តែក៏ស្ងាត់សូន្យទៀត។ .....បំណាច់ចិត្តស្នេហ៍ស្ទើរតែលេបបាន....ដូចបទចម្រៀងមរតករបស់អធិរាជ សំឡេងមាស «ខឹងព្រោះស្រលាញ់»...

អ្នកប្រុសធនាគារបត់ឡានវ៉េរសំដៅទៅផ្ទះប៉ែន ពេជ្រតែម្ដងមិនរវល់ថា អ្នកណាថាអ្វីឡើយ ព្រោះពាក្យខ្លីៗរបស់ស្រីស្រស់ក្នុង SMS ល្មមឱ្យអ្នកកំលោះដេកមិនលក់បក់មិនល្ហើយទេ បើមិនបានដឹងច្បាស់ពីហេតុផលនៅពីក្រោយនេះ។

«នាងមានរឿងអីពៅបញ្ញា??? នាងបាត់ទៅណាស្រីឡប់អើយ!!!»

នៅច្រកផ្លូវតូចប្រមាណជា១គីឡូម៉ែត្រពីផ្ទះឧកញ៉ាដែលកំពុងជាប់ ចំណាងនៅក្រៅក្រុង គេស្រាប់តែឃើញពៅបញ្ញា និងបងស្រី នាង ប៉ែន ពេជ្រអមរា ចុះពីលើរថយន្តមួយ។

នោះគឺហ្គារ៉ាសសាំង ដែលកាលពីព្រឹកមេធាវីយើងបាននៅជាមួយសក្ខណាមុនពេលនាងបាត់ខ្លួន។

«គឺគេចាំខ្ញុំនៅទីនេះ! ខ្ញុំចូលទៅបន្ទប់ទឹកនោះលុបមុខ!»

នាងនិយាយពន្យល់បងស្រីទាំងខ្វល់ខ្វាយ។

ប៉ែន ពេជ្រអមរា ក៏មិនស្រណុកចិត្តដូចគ្នា នាងស្ដីដោយអន្ទះសាះ

«បងប្រាថ្នាអត់នៅទេ! គាត់ទៅថៃថ្ងៃស្អែកបានមក! ព្រោះមានប្រជុំសំខាន់ជាមួយដៃគូរកស៊ីនៅបាងកក! គិតយ៉ាងម៉េចទៅ?»
រថយន្តដ៏ទំនើបមួយ បោលមកខ្ទាច់ហើយឈប់ង៉ឹតក្បែរស្រីស្អាតទាំងទ្វេធ្វើឱ្យយុត្តនា ដែលលួចមើលតាមបើកកញ្ចក់ឡានហើយលបស្តាប់ផង ខំតាមដានទាំងបើកភ្នែកធំៗ។ តាមពិតគេចង់ចុះទៅ សួរថាហេតុអ្វីពៅបញ្ញាផ្ញើ SMSលេងសើចនឹងគេ? ឱ្យគេកើតទុក្ខអង្គុយមិននឹងព្រមទាំងបិទទូរសព្ទហើយបែរជាមកឈរ ជជែកលេងជាមួយបងស្រីធ្វើព្រងើយតែអ្នកដែលចុះពីឡានទំនើបនេះជា ស្ត្រីដ៏មានយសស័ក្តិក្នុងសង្គមគឺជំទាវកុសុមាដែលនាយស្អប់តាំងពីក្មេងៗមក ម្ល៉ោះហើយនាយទច់ដៃដែលប្រុងថាបើកទ្វារនោះវិញទាំងមុខក្រញូវ។

«ជំទាវម៉ាក់?»អមរាហៅម្តាយក្នុងទឹកមុខសៅហ្មង។
«ម៉ាក់ធំ!»ពៅបញ្ញាហៅតិចៗតាមទម្លាប់ដែលប៉ានាងចង់ឱ្យនាងគោរព ស្ត្រីនោះទោះនាងដឹងថាគាត់សូម្បីតែមុខនាងក៏មិនចង់ឃើញក្តី។
អតីតជំទាវ ប៉ែន ពេជ្រ ងើយមើលមេឃមិនចង់ប៉ះភ្នែកនឹងវង្សក្រូមេធាវីដាច់ខាត ព្រោះថានាងជាសក្ខីស្នេហ៍នៃអតីតប្តីពេញច្បាប់ខ្លួននិងភរិយា ក្រោយ។
គាត់និយាយមួយៗទៅកាន់បុត្រីខ្លួន ដែលជាកូនឥតខានស្លាជាមួយ ហួត ស៊ីវះ
«អមរា! ប្អូនបាត់យូរប៉ុណ្ណឹងហើយកូននៅមានពេលមកស្តាប់រឿងដោះសាអត់បាន ការអី? ឆាប់ប្តឹងប៉ូលិសភ្លាម! តោះ!ទៅជាមួយម៉ាក់! បើអ្នកណាពាក់ព័ន្ធរឿងសក្ខណាបាត់ខ្លួន ម៉ាក់ត្រូវរកមុខវាឱ្យឃើញ ឱ្យស្គាល់គុកគ្រប់គ្នា! »
ពៅបញ្ញាលើកចិញ្ចើមមិនយល់ការណ៍។....
សម្តីគាត់ដូចចង់និយាយថា នាងមានទាក់ទងនឹងការបាត់ខ្លួនរបស់កូនពៅគាត់? នាងដកដង្ហើមយូរបន្ធូរការតឹងចិត្ត តែទម្លាប់មិនទន់ខ្សោយជាចរិតពៅបញ្ញានាងខំពន្យល់តបវិញទោះដឹងថា គាត់មិនឱ្យតម្លៃសម្តីនាងក្តី។
«ម៉ាក់ធំ!....គឺ...»
«ខ្ញុំមានកូនស្រីតែពីរប៉ុណ្ណោះ....!»
ជំទាវនិយាយកាត់ម៉ាត់ៗធ្វើឱ្យអមរាលើកដៃផ្ទប់ទ្រូងព្រោះភ័យ ក្នុងខណៈពៅបញ្ញាត្រូវបាក់មុខដូចត្រូវគេជះទឹកមួយផ្តិលកណ្តាល ចំណោម។

នាងបាត់មាត់ដូចគេចុក.....ឯយុត្តនាលើកម្រាមដៃមួយមកខាំ បិទបាំងភាពទោមនស្សលើបបូរមាត់គេ។

«ហើយបើខ្ញុំមិនសួរនាងកុំមកលូកមាត់! ចាស់ទុំផ្ទះនាងគួរចេះប្រដៅប្រដៅកូនដែរមែនទេ?....»

ជំទាវថាស្ដីឱ្យនាងមុតៗដោយមិនប៉ប្រិចភ្នែកនិងមិនយោគយល់ដល់ ក្មេងស្រីម្នាក់ដែលជាឈាមជ័រស្វាមីនាងបន្តិចក៏គ្មាន។

កុសុមាងាកចេញពេលភក្ត្រពៅបញ្ញាទៅជាស្លេកព្រោះអាម៉ាស់។

«អមរា!!! ឮអត់?? ឡើងឡានជូនម៉ាក់ទៅស្នងការ! ឡានកូនឯងឱ្យសូហ្វ័រទៅផ្ទះវិញភ្លាម!»

សម្ដីគាត់គឺមានចេតនាឱ្យអមរាបោះបង់ចោលពៅបញ្ញាដែលជិះដោយសារមកនៅត្រឹមនេះ។ លោកជំទាវបែរខ្នងត្រឡប់ឡើងរថយន្តវិញ។ ពៅបញ្ញាតាមសម្លឹងគាត់ នាងដឹងថាគំនុំស្នេហ៍ចាស់ ដែលធ្វើឱ្យស្ត្រីនេះក្លាយជាគ្មានហេតុផលនិងគ្រោតគ្រាត តែនាងនៅតែមិនចុះចាញ់ភាពគ្រោតគ្រាតអស់នេះឡើយ។

នាងចចេសនិយាយមួយៗ៖

«លោកជំទាវក៏គួរស្ដាប់ហេតុផលមុនក្រោយឱ្យបានច្បាស់សិនដែរទើបអាច រកប៉ូលិសឱ្យជួយបាន! ខ្ញុំជាអ្នកនៅជាមួយសក្ខណាចុងក្រោយបង្អស់! ប៉ូលិសមិនអាចជួយអីលោកជំទាវបានទេ ប្រសិនបើគ្មានព័ត៌មានគ្រប់!»

ស្ត្រីនោះឡើងដល់ឡានខាងក្រោយដែលមានសូហ្វ័រត្រងត្រាប់ផ្ដាប់ផ្ដុន បើកទ្វារជូន។ គាត់រក្សាទឹកមុខស្មើ ត្រូវនឹងផ្ទៃមុខក្មេងជាងវ័យហើយមើលទៅរាសីក៏ខ្ពស់លើសពីស្ត្រី ធម្មតា។ ប៉ុន្តែវាចាដែលបង្ហើរបន្តមកទៀតនៅតែគ្រោតគ្រាតផ្ទុយស្រលះនឹង សម្រស់របស់គាត់៖

«មិនបាច់ភ័យទេ! ខ្ញុំនឹងប្រាប់គេថានាងជាជនសង្ស័យដែលនៅជាមួយកូនស្រីខ្ញុំ ក្រោយគេ! ប៉ូលិសគេដឹងធ្វើយ៉ាងណាហើយ! គេនឹងទៅរកនាងដល់ផ្ទះមិនខាន! ចាំជិះឡានប៉ូលិសទៅ!»

គាត់ងាកមកសម្លក់អមរាបន្តិចជាការតឿនបង្ខំនាងឱ្យមកតាមគាត់ ហើយរវៃកញ្ចក់បិទភ្លាមធ្វើឱ្យស្រីកូនភ្លោះមិនដឹងធ្វើយ៉ាង ណាបើម្ដាយកំពុងខឹងដល់ម្លឹង នាងក៏បង្ខំចិត្តចាកចោលពៅបញ្ញាទាំងទុក្ខព្រួយ។

រថយន្តទាំងទ្វេបំបោលចេញទៅ ទុកនៅមេធាវីតូចឱ្យនៅឈរហួសចិត្តម្នាក់ឯងទាំងមុខស្រពោន។

ឪពុកក៏បាត់ ជំនួយការក៏សូន្យ បងស្រីក៏គ្មានដំណឹងអ្នកផ្ទះក៏ខឹងមិននិយាយហេតុផល ....
នាងគិតអ្វីមិនចេញមានតែដើរយឺតៗ ទៅរកផ្លូវថ្នល់វិញ។ ដៃស្រីកាន់ទូរសព្ទមួយក៏មិនត្រូវចុចទៅអ្នកណា ធ្វើឲ្យបុរសសង្ហានៅឯណេះយល់ថា នាងមានចេតនាអ្វីបានជាមានទូរសព្ទនឹងដៃប៉ុន្តែបិទមិនឱ្យគេវាយ មកសួរនាំវិញបាន???
....រថយន្តដដែលដែលធ្លាប់ចតប្របេះកែងជើងនាងនៅកម្ពុហោស៍ ពេលនេះបោលមកឈប់ង៉ឹតក្បែរជើងនាងដែលដើរយឺតៗព្រោះចង់បន្លាយ ពេលវេលាឱ្យខ្លួនឯងបានរកឃើញមធ្យោបាយ។
នាងងើបមុខសម្លឹងគេ ដោយខ្សែភ្នែកល្ងើយនិងស្រពោន។
យុត្តនាអាណិតនាង តែគេនៅរក្សាទម្លាប់ផ្គើនចិត្តៈ
«ម៉េចដែរ? អារម្មណ៍ដែលត្រូវគេចោទ?»
នាងស្រាប់តែអរណាស់ពេលឃើញគេ ទោះបីគិតថាគេកំពុងបញ្ចោះបន្ទោកនាងដែលធ្លាប់ចោទគេមុតៗនៅទី ស្នូគ័រនោះក៏ដោយពេលនេះប៉ានាងទើបតែនិយាយរួចនាងបានដឹងថាអ្វីដែលនាងប្រកាន់គេគឺខុសព្រោះអគតិលើគេប៉ុណ្ណោះនាងចង់សុំទោសគេ ដែរ តែគ្មានឱកាស
។
ណាមួយ មួយរយៈពេលនេះនាងឃើញមានព័ត៌មានទាក់ទាមច្រើននឹងបុស្បានារីនាងក៏ កើតចិត្តច្រណែន និងក្នាញ់ស្អប់ក៏ធ្វើហីៗទៅ។

ពេលនេះឃើញគេដំបូងនាងអរ ព្រោះនាងគ្មានអ្នកណា ក្នុងកាលៈទេសៈដ៏លំបាកនេះ ដឹងអីពេលគេលេងសម្តីដៀមដាម នាងស្រាប់តែនឹកឃើញដល់រូបភាពសុភាពបុរសរបស់គេនៅឯភោជនីយដ្ឋាន ជាមួយបុស្បា នាងយល់ថាគេនេះជួបនារីនោះដោយភាពទន់ភ្លន់តែជួបនាងពេលណា វាចាចោលដឹងទាំងដងគួរឱ្យតូចចិត្តបំផុត ទើបស្រីតូចនិយាយទាំងងាកមុខចេញៈ
«ខ្ញុំអត់មានពេលឈ្លោះគ្នាទេយុត្តនា!»
«នាងស្លាប់បន្តិចទៀតនេះហ្អី?»
គេសួរវិញផង ធ្វើឱ្យស្រីតូចសែនមួហ្មង។ នាងជ្រួញចិញ្ចើមដើរចេញវិញលែងរវល់តប ធ្វើឱ្យអ្នកប្រុសចុះរឹងពីឡានបោះជំហានវែងៗតាមពីក្រោយនាងហើយ ចាប់ដៃទាញមកវិញ។
ធីតាអ្នកច្បាប់ ងាកមកវិញហើយសម្លក់គេភ្លែ ឯភ្នែកគេស្រទន់ដូចវាចេះញញឹមដែរ។
ភ្នែកនឹងភ្នែកប៉ះគ្នានារីបែរជាយល់ថា នាងរកឃើញហើយអ្នកដែលនាងអាចបញ្ចេញទុក្ខព្រួយ

បានក្នុងពេលនេះ។
ស្រីស្អាតដែលគ្មានកម្លាំងសេសសល់ចាប់បញ្ចេញទុក្ខព្រួយផ្ទួនៗរបស់នាងទៅកាន់នរៈយើង
៖
«ប៉ាខ្ញុំបាត់ហើយ!»
ទឹកភ្នែកមួយតំណក់វែងអន្លាយធ្លាក់ខ្ទាកមកលើថ្ពាល់ឆ្វេងបើកផ្លូវ ឱ្យមួយតំណក់ផ្សេងទៀត ស្រក់មកឆ្វាចកំដរថ្ពាល់សស្លេកខាងស្តាំ។ នាងមិនដឹងទេថាទឹកភ្នែកដ៏កម្រពីរដំណក់នេះ កំពុងកាប់ចិញ្ច្រាំ ដួងចិត្តយុត្តនា។ ជាច្រើនពេលមកហើយដែលគេរុញនាងឱ្យតឹងតែងនិង ទាល់ច្រក ព្រោះក្នាញ់និងភាពរឹងមាំរបស់នាង គេជួនកាលចង់ឃើញនាងយំ ហើយឃើញ នាងចេះនិយាយអង្វរចិត្តគេចង់ឱ្យនាងទន់ភ្លន់ទន់ខ្សោយចេះ ពឹងពាក់គេឱ្យសមជាមនុស្ស ស្រីខ្លះដែរ តែមិនដែលបានសម្រេចឡើយ។គេកាន់តែធ្វើបាប នាងកាន់តែរឹងមាំ។ ជលនេត្រលើកដំបូងនេះបញ្ជាក់ស្រេចហើយថា នាងកំពុងស្ថិតក្នុងស្ថានភាពលំបាកបំផុត មួយ ដែលនាងលែងជាស្រីចរិតប្រុសបានទៀតហើយ។
«ប៉ានាងបាត់ មានអីទាក់ទងនឹងខ្ញុំ? ឬនាងគិតថាខ្ញុំអ្នកធ្វើទៀតហើយ?»
ឃ្លានេះលេចពីក្នុងចរិតចូលចិត្តឌឺដងរបស់អ្នកប្រុសទីមួយមកទើរ នៅបំពង់ក តែគេមិនដាច់ ចិត្ត បង្ហើបវាចេញក្នុងពេលនេះឡើយព្រោះមិនសមកាលៈទេសៈ។

គេលូកដៃម្ខាងទៅស្ទើនឹងថ្ពាល់នាងហើយចង់ប្រើម្រាមដៃដើម្បី ជូតទឹកភ្នែកដ៏គួរឱ្យពិបាកចិត្ត នោះចេញ តែនាងឯណាព្រមឱ្យប្រុសកំលោះមកប៉ះថ្ពាល់ខ្លួន កណ្តាលផ្លូវដោយងាយដូច្នេះ។ ស្រីស្អាតគៀសដៃគេចេញហើយដើរតម្រង់មកឡើងឡាន រួចអង្គុយផ្លុក។
ឫកពានាងធ្វើឲ្យយុត្តនាទៅជាង៉េមង៉ាម។ ស្រីៗពិតជាមិនអាចយល់អស់មែន....
នរៈបកក្រោយតម្រង់យាន ហើយឡើងមកអង្គុយក្បែរចង្កូត។ នាយងាកមើលនាងបន្តិចមុន ពេលដកក្រដាសជូតមាត់ហុចមក។
រថយន្តរំកិលកង់ គេនិយាយមួយៗដោយសម្លឹងទៅផ្លូវខាងមុខ៖
«បងរិទ្ធិជំនួយការពិសេសនោះបាត់ទៅណា? ម៉េចមិនឱ្យគេទៅចាត់ការរកប៉ានាងមក វិញ????»
ធីតាដកដង្ហើមធំលើកដៃជូតទឹកភ្នែក៖
«បងរិទ្ធិក៏ខលមិនចូលបាត់ទៅទីណាក៏គ្មានដំណឹង! គាត់មិនដែលអញ្ចឹងទេ! សក្ខណាក៏ចាំខ្ញុំ

នៅមុខនេះព្រឹកមិញសុខៗក៏បាត់លែងឃើញដល់ឥឡូវ!»
អ្វីៗហាក់ដូចមិនប្រក្រតីព្រោះខ្លួនគេនេះក៏មិនអាចទាក់ទង ខេមរិទ្ធិដូចគ្នា។ យុត្តនាវរ៉េត្នកវិរៈគិតដៃគេរវើចង្កូតឡាន តែទឹកមុខនៅស្រស់ស្រាយបែបមនុស្សគ្មានទុក្ខព្រួយអ្វីទាំងអស់។ ត្រចៀកគេផ្ទៀងស្ដាប់សម្ដីនាងបន្ត៖
«អ្នកនៅពេទ្យប្រាប់ថាលោកប៉ាទទួលទូរសព្ទមួយហើយប្រញាប់ឱ្យបង វណ្ណៈគ្រាចាកចេញទៅជាបន្ទាន់! លោកមិនដែលទៅណាគ្មានដំណឹងអញ្ចឹងទេលោកនៅដើរមិនទាន់រួចផង!»
ជំនួយការវណ្ណៈជាមនុស្សឆេវឆាវដែលត្រូវនាយប្រដៅក្រោកលែងរួចនៅឯ បន្ទប់ស្នូក័រនោះ តែនាយមិនបានរវល់ គិតពីរឿងហួសទៅ ទេមានតែសួរនាងបកវិញ៖
«ឥឡូវអាគាត់នោះនៅឯណា!»
«គាត់ក៏បាត់ដែរទូរសព្ទបិទអស់!»
យុត្តនាសើចឪចុងមាត់៖
«ល្ងង់ម៉េះ! វាចាប់ជំរិតប៉ានាងហើយ! បើកទូរសព្ទចាំស្ដាប់វាទារលុយទៅ!»
ពៅបញ្ញាក្ដុកក្ដួលក្នុងចិត្ត។ នាងបានគិតពីរឿងចាប់ជំរិតតែមនុស្សបាត់ស្ងាត់សូន្យដល់ទៅប្អូននាក់ នាងក៏មិនដែលសង្ស័យថាជំនួយការទាំងទ្វេណាម្នាក់ទាក់ទងនឹងការ បាត់ខ្លួននេះនោះដែរ។នាងតបនឹងគេតម្អូញតិចៗ៖
«ទូរសព្ទខ្ញុំក៏បាត់ដែរ! ព្រឹកមិញខ្ញុំទុកនៅនឹងសក្ខណា! ពេលគេចេញទៅ គេយករបស់ខ្ញុំទៅជាមួយទាំងអស់!»
យុត្តានាងាកមុខមករកនាងជាបន្ទាន់។
អ្នកប្រុសសម្លឹងទៅកែវភ្នែកស្រពោនដែលស្រីស្អាតកំពុងមើលមកក្នុងភាពថានាងទាល់គំនិតហើយ។
គេជ្រួញចិញ្ចើម ៖
«ម៉ោងប៉ុន្មាន? សក្ខណាបាត់ទៅនៅម៉ោងប៉ុន្មាន??»
«ពីព្រហាមស្រាងៗម៉ោងមិនដល់៦ព្រឹកផងយ៉ាង!»
យុត្តនាវរ៉េត្នកគិតគេលូកយកទូរសព្ទហើយចុច SMS ដែលគេទទួលបាននោះបង្ហាញនាង៖
«ចុះនេះ??? នេះស្អីគេ???.....ជួយផង!!!! គេបញ្ជូនទៅខេត្ត! ប្រយ័ត្នលេខាប៉េង.....»
ដំបូង អ្នកគឺគ្រាន់តែចង់រំលឹកឡើងវិញពី SMS របស់នាងប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែពេលអានដល់ឃ្លាចុង

ក្រោយគេអាក់មកវិញ ព្រោះទើបនឹងចាប់អារម្មណ៍អ្វីមួយ។ គេបង្ហាញភាពសញ្ជឹងគិតប្រយ័ត្ន ប្រយែងលើផ្ទៃមុខ។

...តើអាចថាសក្ខណាជាអ្នកខលមកទេ....? អញ្ចឹងមានតែនាងត្រូវគេចាប់ ហើយខំផ្ញើសារមកឱ្យអ្នកជួយ? តែបើជានាងម៉េចក៏នាងផ្ញើមកលេខខ្លួនទៅវិញ...មនុស្សមិនដែលមានទំនាក់ទំនង អ្វីផង?....ចំណែកឃ្លាចុងក្រោយនេះទៀត....? ចុះនាងទៅស្គាល់លេខាប៉េងពីពេលណាមក?

ពៅបញ្ញាប្រញាប់ទាញទូរសព្ទទៅមើល ហើយនាងងាកមកវិញទាំងបើកភ្នែកធំៗជាមួយការភ្លាត់មាត់សួរ៖

«សក្ខណាសរសេរមក???»

នាងកាន់តែភ័យកាន់តែញ័រដៃ ឯយុត្តនានៅតែរភ្នែកគិតចុះឡើង។

នៅមិននៅមានទាក់ទងអីជាមួយលេខាប៉េង ?

គេនឹកឃើញសម្ដីរិទ្ធមួយរយៈចុងក្រោយនេះ ដែលតែងតែរំលឹកគេពីសកម្មភាពផ្សេងៗរបស់តាចាស់នៅក្បែរឪពុកធម៌ ខ្លួនជានិច្ច។ បើថា SMS នេះជារបស់រិទ្ធទើបសមទំនងជាង?

គេងាកសួរនាងតិចៗ៖

«មានSaveលេខខ្ញុំអត់?»

ស្រីតូចតបវិញទាំងងាកមុខចេញព្រោះទើសទាល់៖

«អត់....អត់ទេ!»

យុត្តនាសើច៖

«មកពីនាងចាំលេខខ្ញុំស្ទាត់មែនអត់មេធាវី???»

ស្រីស្អាតអៀនហើយស្អុតស្អាញផងក៏ថាឱ្យគេវិញ៖

«ឈប់និយាយរឿងអត់បានការទៅ!»

«សម័យឥឡូវគេមិនសូវចូលចិត្តការទេ!»

«យុត្តនា.....?»

នាងងាកមកសម្លក់គេទាំងក្នាញ់ព្រោះមិនចង់ឱ្យគេបន្តទៀត។ នាងដឹងថាបើនាងចង់ឌឺគេតបមានអូសក្រឡាគេឱ្យមានឱកាសវែងឆ្ងាយ ជាងនេះ ព្រោះថាគេនេះមិនចេះទាល់ទេថាទៅមួយម៉ាត់មកវិញ១០ដង។

យុត្តនាតបធ្វើហឺះ
«លេងតិចតួចប្តូរបរិយាកាសផងមិនបាន? តិចឈប់ជួយគិតអាឡូវ!»
ស្រីតូចដកដង្ហើមធំ។ នាងសម្លឹងទៅទឹកមុខគេដែលនិយាយលេងសើចតែបង្ហាញសញ្ញារិះគិតតឹងតែង តាមពន្លឺភ្នែកហើយមុខសម្លឹងត្រង់ទៅមុខ។
នាងទើបតែចាប់អារម្មណ៍ថាម្នាក់នៅខាងឆ្វេងដៃនាងនេះពិតជាជួន កាលប៉ប្លែកប៉ប្លូចហួសមែន តែគេក៏មើលទៅមានបញ្ញាមិនធម្មតាដែរ។ បើមិនអញ្ចឹងកាលណោះគេម៉េចអាចរកឃើញអ្នកនៅពីក្រោយលុយ១១លាន ហើយអាចរក Mr Johanឃើញ?
មិនដឹងយ៉ាងម៉េចនាងទទួលអារម្មណ៍ថាឱ្យតែពេលជួបរឿងលំបាកៗ នាងទុកចិត្តនិងមានជំនឿចិត្តលើសមត្ថភាពគេយ៉ាងនេះ? លក្ខណៈពិសេសរបស់គេគឺទោះក្នុងកាលៈទេសៈចិត្តគេកំពុងគិតការសំខាន់ យ៉ាងណាក៏គេនៅតែអាចធ្វើអារម្មណ៍ងាកមកនិយាយលេងសើចបាន????
សំឡេងគេលាន់មកកាត់ផ្តាច់ការគិតរបស់នាង៖
«រិទ្ធិនៅក្បែរសក្ខណាទេដឹងព្រោះសក្ខណាមានដែលស្គាល់ខ្ញុំឯណា? មនុស្សយើងពេលជួបគ្រោះថ្នាក់គេមិនដែលcall រកមនុស្សមិនស្គាល់គ្នាទេ!»
ក្នុងភាពង៉េមង៉ាមមិនដឹងគិតយ៉ាងណា ពៅបញ្ញាមិនបានចាប់អារម្មណ៍ទេថាហេតុអ្វីគេហៅឈ្មោះជំនួយការប៉ានាង ស្និទ្ធស្នាលម្ល៉េះ នាងតបទាំងញ័រមាត់ពេលនឹកឃើញដល់បងស្រីឧសម្តាយ៖
«បងរិទ្ធិអ្ហេស់? តែ....គាត់ក៏....អត់ស្គាល់លេខលោកដែរ? គាត់គ្មានរឿងអីត្រូវខលរកលោកទេហើយព្រឹកមិញសក្ខណានៅក្នុងឡាន ម្នាក់ឯងតែប៉ុណ្ណោះ?»
នារីឆ្លើយតាមជាក់ស្តែង ប៉ុន្តែយុត្តនាគិតពីរឿងផ្សេង។ ប្រសិនបើអ្នកដែល SMS នោះមិនមែនជាសក្ខណាហើយក៏មិនមែនរិទ្ធិ តើគេជានរណា? ហើយគេមានចេតនាអ្វី? បើគេគ្រាន់តែរាវលេខ មានរឿងអីត្រូវរាវអ្នកកំលោះស្រាប់តែបើកភ្នែកធំៗ ព្រោះគេទើបនឹកឃើញដល់រឿងសំខាន់មួយ ។
«ម្នាក់នោះដឹងថាយើងស្រលាញ់ស្រីឆ្នាសនេះ ហើយប្រើលេខនាងព្រោះចង់ពង្វាងយើងឱ្យចូលអន្ទាក់វាដឹង? អញ្ចឹងវាជាអ្នកណា? វាប្រើវិធីនេះដូចគ្នាទៅលើរិទ្ធិ ដែរបានជាគេបាត់ខ្លួន? អញ្ចឹងមានតែវាជាមនុស្សនៅក្បែរៗពីរនាក់បងប្អូនយើង?»

អ្នកនឹកឃើញភ្លាមដល់ឈ្មោះលេខាប៉េងនៅចុងបញ្ចប់នៃ SMS ។
«ចុះម៉េចវាឱ្យយើងប្រយ័ត្នលេខាប៉េង? បុស្បាជាក្នុយគាត់ក៏មានចេតនានាំយើងចេញទៅក្រៅស្រុកទៀត តាលេខាហ្នឹងមានទាក់ទងអីជាមួយរឿងអស់នេះដែរអត់?»
«ប៉ា????»
អ្នកប្រុសទីមួយគិតដល់ ហួត ស៊ីវ ។ គេលូករកទូរសព្ទ ស្របនារីសួរមកតិចៗ៖
«យុត្តនា! លោកគិតឃើញអីខ្លះហើយ?»
គេមិនមាត់ព្រោះមិនអាចប្រាប់នាងឱ្យដឹងថាគេកំពុងគិតដល់ប៉ាធម៌គេឡើយ។
ប្រសិនបើ ហួត ស៊ីវ ពិតជានៅក្រោយការបាត់ខ្លួនរបស់សក្ខណា និង ប៉ែន ពេជ្រ តើគេអាចជួយនាងដោយវិធីណា?
សំណួរជាច្រើននេះមិនបានបង្អាក់សកម្មភាពដ៏សកម្មរបស់យុត្តនាឡើយ។ អ្នកប្រុសងាកមករកស្រីស្នេហ៍ហើយលើកដៃមួយជាសញ្ញាឱ្យនាងទុកពេល ឱ្យអ្នកបាននិយាយទូរសព្ទសិនហើយគេខលទៅរកឪពុកក្រោមភាពងឿងឆ្ងល់របស់នាង។ តែ .....ទូរសព្ទ ហួត ស៊ីវ គឺមិនអាចទាក់ទងបាន។
គេបន្តទៅរកលេខាប៉េងលទ្ធផលក៏ដូចគ្នា។
....ជាលើកទីមួយដែលពៅបញ្ញាសម្គាល់ឃើញថាបុរសអ្នកលេងហាក់លោតម្នាក់នេះជ្រួញចិញ្ចើមបញ្ចេញភាពតឹងតែងលើផ្ទៃមុខ។
ដៃគេចុចទៅអ្នកទីបីទៀតព្រោះពីរនាក់មុនចុចមិនចូលទៅហើយ។
«ពិភពលោកនេះរលាយហើយមែនអត់? ម្នាក់ៗសុទ្ធតែបិទទូរសព្ទ???»
គេរអ៊ូបណ្ដើរ ត្រចៀកឮសូរស្នូរចុចទទួលពីចុងម្ខាងធ្វើឱ្យគេមានអារម្មណ៍ថាអរ ចម្លែក។
យុត្តនាប្រញាប់ចាក់សំណួរទៅភ្លាម៖
«Hi! Mrs. Margaret , my dad had to work today? អ្នកស្រីម៉ាហ្គារ៉េត ប៉ាខ្ញុំមានទៅធ្វើការទេថ្ងៃនេះ?»
«sir, he had left more than 1hour ago ! ចំាទាន! តែលោកអគ្គត្រលប់ទៅវិញជាងមួយម៉ោងមុននេះហើយ!»
«oh! So he´d been there . o.k and how about Mr. Peng ? អូ! អញ្ចឹង? ចុះនែ់លេខាប៉េង?»
«Yep, he came along and process 1 milion USD in cash sir ! ចំា គាត់បានមក

ជាមួយលោកអគ្គហើយរៀបឯកសារបើកលុយ សុទ្ធមួយលានដុល្លារ!»
«What ?????1 million ? ស្អីគេ???? មួយលានដុល្លារ?!»
«sure sir! ចាំ គឺមួយលានដុល្លារទាន!»
«Thank you Mrs. Margaret!»

គេដាក់ទូរសព្ទចុះក្នុងពេលដែលពៅបញ្ញាងាកមុខចេញតែនាងលបពិចារណាពីគេ។ ម្នាក់នេះជាអ្នកលេងហក់លោតមិនទាន់អីផង បានឡើងជានាយកធនាគារដូចគេជប់។ សំអាងតែលើអតីតកាលរបស់គេជាកូនរបស់អ៊ំយុទ្ធហើយ ហួត ស៊ីវ យល់ថាជាកូនមិត្តគាត់ហើយឱ្យតំណែងធំយ៉ាងនេះទៅគេកើតដែរ? ឬមួយគេពិតជាមានសមត្ថភាពពិសេសអ្វីមួយមែន?.....ពិនិត្យយ៉ាងណាក៏មិន ទំនងដែរមនុស្សដូចគេនេះ? សម្ដីចោលដឹងទាំងដងធ្វើមេគេរបៀបណាទៅ?....ទេមិញនេះគេនិយាយជាមួយ កូនចៅគេអីក៏ថ្លៃថ្នូរម៉េះ ប្រើភាសាអង់គ្លេសស្ទាត់ទៀត តើគេជាអ្នកណាឱ្យប្រាកដ?
....ទម្លាប់គេគឺនិយាយច្រើនពេលនៅជិតនាងចុះម៉េចពេលនេះនាងងាកមុខ ចេញយូរហើយនៅតែមិនឮគេនិយាយអ្វី....នាងងាកត្រលប់ទៅវិញសម្លឹងផ្ទៃ មុខដ៏តឹងតែងរបស់គេ។.....យុត្តនាកំពុងមើលត្រង់ទៅដងផ្លូវ គេបើកបរនឹងនប៉ុន្តែទឹកមុខគេប្រែប្រួលចុះឡើងទៅតាមការគិតរបស់ គេ។
«ក្រែងលោកអ៊ំខូចទៅយូរហើយ! មិញនេះលោកហៅពីណាថាប៉ា?»
គេងាកមកខ្វាច់ជាមួយស្នាមញញឹមបន្លប់ពីលើទឹកមុខខ្វល់ខ្វាយ៖
«ប៉ាក្មេក! បានអត់អញ្ចឹង?»
ពៅបញ្ញាក្ដាប់មាត់របៀបក្នាញ់....នាងដឹងថាគេនិយាយលេងតែមិនដឹងយ៉ាង ម៉េចពាក្យនេះធ្វើឱ្យនាងនឹកឃើញដល់ស្រីស្អាតដ៏ល្បីឈ្មោះ«បុស្បា នារី»។
«អញ្ចឹងប្រញាប់ទៅរកប្រពន្ធនិងប៉ាក្មេកលោកចុះ! ខ្ញុំចុះទីនេះបានហើយ!»
«អ្នកច្បាប់ចេះងរង៉ក់ដែរ?»
«ពីណាងរង៉ក់!»
«ដឹងហ្អ៎ាគេ?»
«សម្បូររឿងស្រមៃណាស់! គ្មានពេលកំដរទេ! សូមឈប់ឡានទៅនាយកធនាគារ!»
ជាលើកទីមួយដែលគេឮនាងប្ដូរមកហៅងាររអាជីពរបស់គេ គេមមីភ្នែកសើចៈ

«ទៅណា?»
«ហើយខ្ញុំខ្ចីទូរសព្ទលោកទៅផងបានអត់?»
«យកធ្វើអី?»
«ប្ដឹងប៉ូលិស! គឺទូរសព្ទខ្ញុំបាត់ទៅ ខ្ញុំចង់ឱ្យគេរកហេតុផលពីក្រោយSMSនេះ!»
«ទូរសព្ទក៏មិនឱ្យខ្ចី! មនុស្សក៏មិនឱ្យចុះ!»
នាងចងចិញ្ចើមងាកមើលគេវិញដោយហួសចិត្តៈ
«លោកយ៉ាប់ហើយ!»
«យ៉ាប់ស្អី?? ប៉ូលិសអស់នោះគ្មានស្អីគួរឱ្យទុកចិត្តទេ!»
«លោកទេដែលមិនគួរឱ្យទុកចិត្ត!»
«ខ្ញុំគ្មានពេលកំដរនាងបឺតមាត់ទេមេធាវី!»គេនិយាយដោយធ្វើមុខឌឺ ហើយសម្លឹងនាងដោយភ្នែកស្រទន់។ នាងព្រិចភ្នែកព្រោះគ្រឹតៈ
«លោក…..????»

គេដឹងថានាងមិនសុខចិត្ត ដែលនិយាយមិនចេះឈ្នះតែគ្មានសញ្ញាបង្ហាញមកថានាងស្អប់អ្នកឱ្យ ជ្រាលជ្រៅដូចកាលនៅកន្លែងវាយស្នូគ័រទេ។ គេលេងសើចអស់ចិត្ត ក៏បន្ថយល្បឿនបត់ឡានចូលផ្ទះនាងហើយទម្លាក់សំឡេងនិយាយស្មើៗៈ
«សភាពការណ៍ដូចមិនសូវល្អទេ! ទៅណាក៏កុំទាន់ទៅទាំងអស់ សំងំក្នុងផ្ទះចាំដំណឹងពីខ្ញុំ!»
នារីបើកភ្នែកមូលក្លុំសម្លឹងអ្នកប្រុសទីមួយ គេនិយាយបន្តៈ
«អគ្គទេសាភិបាល ហួត ស៊ីវ ក៏បាត់ខ្លួនដែរ! ខ្ញុំសង្ស័យថារឿងទាំងអស់នេះទាក់ទងគ្នា! ម្នាក់នោះប្រហែលប្រើទូរសព្ទនាងខលមកប៉ានាង ឬក៏យកករណីសក្ខណាបង្ខំប៉ានាងឱ្យចេញទៅ! គេក៏អាចប្រើវិធីនេះដូចគ្នាទៅលើបងវិទ្ធិរបស់នាងដែរ! មិនដឹងមួយណាឱ្យប្រាកទេ ខ្ញុំគ្រាន់តែសង្ស័យប៉ុណ្ណោះ! ចាំខ្ញុំឱ្យគេតាមមើលសិន!»
នាងមិនដឹងថា គេជាឪពុកនិងកូនធម៌ជាមួយ ហួត ស៊ីវ ទេ តែដឹងថាគេប្រាកដជាមានទំនាក់ទំនងពិសេសជាមួយបុរសមិត្តចាស់របស់ ប៉ាខ្លួនបានជានៅមិននៅគេអាចទទួលបានតំណែងកំពូលនៅគ្រឹះស្ថាន ហិរញ្ញវត្ថុរបស់គាត់។
ទោះនាងមិនរវល់ពីការបាត់ខ្លួនរបស់បុរសចំណាស់ នោះតែគាត់និងប៉ានាងជាមិត្តនឹងគ្នា ប្រសិនបើពេលនេះពិតជាបាត់ទៅដំណាលគ្នា តើមិនឱ្យនាងរំជើបរំជួលម៉េចបាន?

«អ្នកណាទៅកំពុងធ្វើរឿងអស់នេះ? ទល់ដែនណាមួយដែលម្ចាស់ SMSនេះចង់និយាយ! ស្ថានភាពគេប្រហែលគ្មានពេលសរសេរវែង?»សំឡេងអ្នកប្រុសទីមួយលាន់មក ខ្សោយៗ ហាក់ដូចជាគេកំពុងពិចារណាដោយប្រយ័ត្នប្រយែងលើសភាពការណ៍ ចុងក្រោយនេះ។ តរុណីកាន់តែមិនស្រួលចិត្តនាងនិយាយតឿនគេភ្លាម៖

«អញ្ចឹងយើងរឹតតែត្រូវប្រញាប់ប្ដឹងប៉ូលិសទៀតហើយ!»នាងនិយាយមកវិញទាំងមុខស្លេក។

«អត់ទេ! បើធ្វើអញ្ចឹងបានផលប៉ានាងគាត់ធ្វើហើយ! គាត់មិនមែនសុខចិត្តចាកចេញពីពេទ្យស្ងាត់ៗទេពៅបញ្ញា!»

នាងបង្អង់សម្ដីតែភ្នែកក្រឡឹតក្រឡាប់ព្រោះបារម្ភពីឪពុក។

«បានយុត្តនា! ខ្ញុំអត់ទៅប្ដឹងប៉ូលិសតែលោកត្រូវឱ្យខ្ញុំទៅជាមួយលោក!»

គេងាកមកមើលមុខនាងទាំងញញឹមចុងមាត់។

«នឹកខ្ញុំដល់ម្លឹងមេធាវី?»

នាងគ្មានពេលលេងសើចក៏និយាយវិញភ្លាម៖

«លោកដឹងហើយខ្ញុំដេកមិនលក់ទេ!»

«តែខ្ញុំមានការសំខាន់ត្រូវធ្វើ! ចាំថ្ងៃក្រោយទៅ...»

ដឹងថាគេឱលេងនាងនិយាយពន្យល់៖

«ខ្ញុំចង់ប្រាប់លោកថាលោកប៉ាជាជីវិតខ្ញុំ សក្ខណាជាបងនិងជាមិត្តល្អរបស់ខ្ញុំ បងរិទ្ធិ បងវណ្ណៈ គ្រប់គ្នាសុទ្ធតែបាត់ទៅណាមិនដឹង! លោកឱ្យខ្ញុំត្រលប់ទៅវិញគេងលក់កើតដែរ?»

អ្នកប្រុសដកដង្ហើមយូរ គេសើច៖

«ទៅបានតើ! តែប្រយ័ត្នពិបាកខ្លួន!»

គេបត់ឡានបកក្រោយវេរទាំងទទឹងទិសព្រោះតែចិត្តអន្ទះសាពី បញ្ហាចម្លែកៗក្នុងថ្ងៃនេះឬក៏បានស្រីស្អាតមកអង្គុយលើកទឹក ចិត្តបានជាមានកម្លាំងចិត្តបោលឡានយ៉ាងនេះក៏មិនដឹង។ តាមធម្មតា ពៅបញ្ញាប្រាកដជាថាឱ្យគេនូវវិធីបើករថយន្តដ៏យ៉ាប់នេះ ប៉ុន្តែថ្ងៃនេះនាងបែរជាអន្ទះសាមិនខុសពីគេដែរ។

...រថយន្តបោះពួយទៅទិសខាងលិចក្រុងភ្នំពេញ នាំទៅទាំងស្រីប្រុសគួរឱ្យគ្នាន់ក្នាញ់ទាំងទ្វេ ទៅជាមួយក្រោម ស្រមោលថ្ងៃបាក់រសៀល។

«យើងទៅណា?»នាងសួរគេស្រាលៗព្រោះគេហាក់ដូចជាកំពុងរិះគិតអ្វីម្យ៉ាងជ្រៅៗ មិនមាត់

មិនកមិននិយាយចេញមកសោះ។
«ទៅដល់គង់តែដឹងទេ!»

១០នាទីក្រោយ គេឈប់រថយន្តង៉ក់ក្រោមផ្ទះលេខាប៉េង។
«តោះយើង!»
គេបើកទ្វារចេញហើយហៅនាងឱ្យចុះមកតាម។
ស្រីតូចឈានចេញមកទាំងចម្ងល់ហើយងើបមុខសម្លឹងអាគារខ្ពស់បីជាន់ នៅពីមុខខ្លួន។ វាជាពពួកសំណង់ចាស់ៗសល់តាំងពីសម័យអាណានិគមបារាំង ហើយនាងមិនដែលស្គាល់អ្នកណារស់នៅទីនេះទេ។
«យើងរកពីណាគេនៅទីនេះ?»
គេមិនមាត់ហើយលូកដៃមកចាប់កដៃនាងទាញទៅរកជណ្ដើរថ្មើរជើងមួយតូចចង្អៀតនៅផ្នែកចុងខាងឆ្វេងបង្អស់នៃអាគារ។
...មកដល់ជាន់ទីពីរនៃអាគារចាស់ដែលស្ងាត់ជ្រងំហើយងងឹត ស្រពិចស្រពិល យុត្តនាលើកដៃស្ទាបពិនិត្យស្ថានភាព សោផ្ទះដែលចាក់ពីក្រៅពីរបីត្រួត។ គេរវៃភ្នែកឆ្វេងស្ដាំ ហើយប្រទះឃើញបន្ទះដែកមួយមាំគួរសមទុកចោលនៅឯបង្កាន់ដៃខាងក្រៅ។
គេឱនទៅយករបស់នោះក្នុងពេលដែលនារីអ្នកច្បាប់បើកភ្នែកធំៗ។ ទេសាភិបាលស្រស់សង្ហាចាប់ ផ្ដើមគាស់ផ្ដាច់ច្រវាក់សោយ៉ាងស្ទាត់ជំនាញ តែសំឡេងស្រីតូចលាន់មកតិចៗទាំងភិតភ័យ៖
«យុត្តនា! ធ្វើអញ្ចឹងខុសច្បាប់ណ៎ា!»
គេហួសចិត្ត..... ក៏បញ្ឈប់ដៃហើយងាកមកធ្វើសញ្ញាឱ្យនាងរក្សាការស្ងាត់ស្ងៀមទើប ចាប់ផ្ដើមចាត់ការបន្តទៀតក្នុងពេលដែលភាគីខាងនារីរនេត្រា ក្រឡឹបក្រឡាប់មើលផ្លូវឱ្យទាំងភ្នែកនៅកញ្ចឹងក។

...ឆឹង...មិនដល់មួយនាទីច្រវាក់របូតធ្លាក់អស់ ហើយគេចាប់ផ្ដើមងាកមកសើចស្ញាញដាក់នាង។
«ចូលអត់មេធាវី?»
គេសួរឌឺហើយរុញទ្វារដែករបើកទៅខាងលាន់សូរក្រឹង!
...យុត្តនាលូកមកចាប់កដៃស្រីតូចសាជាថ្មីហើយអូសនាងដើរយឺតៗចូលទៅខាងក្នុង។

....គេចុចបើកភ្លើងបំភ្លឺដូចធ្លាប់ស្គាល់ផ្ទះនេះពីមុនមក....
....ផ្ទះលេខាប៉េងតូចចង្អៀតមិនដល់៦ម៉ែត្រផង តែអីវ៉ាន់រៀបចំស្អុកណាស់ តាមរបៀបរស់នៅរបស់ជនជាតិចិន។
.....តុធ្វើការ....តុទឹកតែ គ្រែដេក ទូខោអាវ។ល។ អ្វីៗស្ថិតនៅក្នុងបន្ទប់នេះទាំងអស់។ គេលែងដៃពីនាងសន្សឹមៗហើយឈានទៅរកតុធ្វើការរបស់បុរសនោះ។ គេឆែកឆេរអ្វីៗលើតុគាត់ហើយថតតុនិងក្រោមតុទៀត។
«ផ្ទះអ្នកណាគេ? ហើយលោកមានសិទ្ធិអីធ្វើអញ្ចឹងយុត្តនា?»
គេមិនខឹងនិងភាពចលាចលរបស់នាងហើយក៏គ្មានពេលពន្យល់ដែរ តែគេនិយាយខ្សឹបៗតិចៗតបនឹងសំណួរនាង៖
«ផ្ទះលេខាប៉េង!»

នារីនឹកឃើញដល់ឃ្លាចុងក្រោយនៃ SMS ដែលផ្ដាំប្រយ័ត្នលេខាប៉េងនេះ។
នាងមិនដឹងថាតើយុត្តនាមានតម្រុយអ្វីទាក់ទងនឹងSMS នោះដែរទេ ប៉ុន្តែនាងចាប់ផ្ដើមមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចហើយរេភ្នែកសម្លឹងពិនិត្យ ជុំវិញបន្ទប់។
ស្រីតូចនៅទើរក្រសៃភ្នែកចំពោះផ្ទាំងរូបថតនារីម៉ូដែល បុស្បានារីដ៏ស្រស់ប្រិមប្រិយលើជញ្ជាំងក្បែរគ្រែពូកតូចមួយម៉ែត្រ ពីរតឹករបស់លេខាប៉េង។ នាងនឹកក្នុងចិត្តទាំងច្រណែននឹងរូបសម្ផស្សល្អហួសពណ៌នារបស់នារី ជាដួងតារានោះ។
«សូម្បីលេខាប៉េងម្នាក់នេះក៏ឆ្កួតវង្វេងតាំងរូបនាងគ្រាន់នឹងគេង មើលរាល់យប់ដែរ កុំថាឡើយបុរសខិលខូចយុត្តនានេះទៀត»
នាងងាកក្រោយទៅរកគេក៏ឃើញគេកំពុងផ្ដោតភ្នែកសម្លឹងមករូបសិល្បៈ ដ៏ល្អវិចិត្រនេះមិនដាក់ភ្នែកដូចគ្នា។ ប្រការនេះធ្វើឲ្យពៅបញ្ញារិះគិតទាំងសៅហ្មងក្នាញ់ខឹងនឹងនាយ៖
«តើបុរសណាទៅមិនឈ្លក់វង្វេងនឹងសម្រស់ស្រី???! ទម្រាំបើនារីម្នាក់នេះស្អាតថ្នាក់ហ្នឹងតើមិនឱ្យគេភ្លឹក ភ្លាំងម៉េចនឹងបាន!»
នៅឯណេះយុត្តនាសម្លឹងនាងព្រោះនឹកព្រួចអាណិតនាងដែលជាប់លើយន្តហោះទៅជប៉ុនតែម្នាក់ឯង។

គេដឹងថាគេបានធ្វើកំហុសធ្ងន់មួយដែលចាកចោលនាងដោយមិនបានលា តែគេត្រូវតែធ្វើព្រោះមុនចូលទៅក្នុងយន្តហោះ ប៉ាធម៌ខ្លួនបាន SMSមកថា «កូនប្រុស! បើសិនអាច កូនកុំ

ទៅឆ្ងាយពីភ្នំពេញក្នុងរវាងប៉ុន្មានថ្ងៃនេះ!»ពេលនោះគឺ លោកប៉ាគេប្រាកដបានតម្រុយអ្វីជុំវិញការបាត់ខ្លួននៅពេលនេះបានជា លោកដាច់ចិត្តផ្ញើសារនេះមក។

តែគេមិនដឹងថាពេលនោះគឺ ហួត ស៊ីវ បានទទួលទូរសព្ទគំរាមទារប្រាក់រួចទៅហើយគ្រាន់តែគាត់មិនអាច និយាយប្រាប់កូនប្រុសច្បង ព្រោះមិនចង់ឱ្យមានបញ្ហាដល់រិទ្ធិដែលស្ថិតនៅក្នុងក្នុងកណ្ដាប់ ដៃគេនោះ។
ទោះបីកន្លងមកគេគ្រាន់តែលេងល្បែងស្និទ្ធស្នាលជាមួយនាងដោយចង់ ដឹងថា តើនាងមានគោលដៅយ៉ាងណា តែគេក៏មិនដែលមានបំណងថានឹងទៅជប៉ុនជាមួយនាងពីរនាក់ទេ រហូតដល់គេរកឃើញមូលហេតុពិតនៅពីក្រោយការបង្ហាញខ្លួនរបស់នាងមក ក្នុងជីវិតគេ ដែលគេជឿថាវាមិនមែនជាស្នេហាឡើយ។ គេដឹងថានាងប្រាកដជាមានបំណងអ្វីមួយក្នុងការពង្វាងគេឱ្យចេញទៅ ឆ្ងាយនេះហើយសារចុងក្រោយរបស់ ហួត ស៊ីវ ហាក់ស៊ីសង្វាក់ណាស់ជាមួយការគិតរបស់គេហេតុដូច្នេះហើយគេមានតែ កាត់ចិត្តរើសយកវិធីគ្មានមេត្តានេះគឺនាំនាងឡើងយន្តហោះរង់ចាំ ដល់ពេលនាងចុះមកវិញលែងកើតទើបគេចេញមកចោលនាង។

……..ទ្វារផ្ទះបិទបើកទៅវិញទៅមកខ្ទាចៗ នាំទាំងរាងកាយតូចច្រឡឹងរបស់ពៅបញ្ញាចេញទៅក្រៅផង។ គេដឹងថាគេឈរសម្លឹងរូបតារាស្រីយូរយ៉ាងនេះនាងប្រាកដជាយល់ ផ្សេងហើយកើតរោគប្រចណ្ឌ ទើបបានអ្នកប្រុសទីមួយឈានមួយៗទាំងញញឹមតម្រង់ទៅរកស្រីតូចដែល ឈរក្រពាត់ដៃមុខក្រញូវនៅពីមុខផ្ទះ៖
«អីគេ? មេធាវីចេះប្រចណ្ឌដែរ!»
គេនិយាយដៀមដាមពីក្រោយខ្នងនាងធ្វើឱ្យស្រីតូចមួហ្មងលើសមុន នាងបែរមកវិញទាំងមុខក្រញូវ៖
«ពីណាប្រចណ្ឌ?»
«ដឹងពីណា?»
«រោគចិត្ត!»
«រោគចិត្តមែនទែន ហ្នឹងដឹងពីណាទេ!?»
«លោកចង់ថាម៉េច?»
«មានថាម៉េច! គ្រាន់តែអាណិតមនុស្សខ្លះដែលនៅសុខៗរត់ចេញមកក្រៅ!»
«ខាងក្នុងកខ្វក់ ធំក្លិនអាក្រក់! នៅសុខៗលោកមកកន្លែងនេះធ្វើអី?»

នាងថាហើយដើរចោលគេប៉ើកៗទៅកាន់ជណ្ដើរធ្វើឲ្យអ្នកប្រុសត្រូវដើរវែងៗទៅតាមព្រោះនាងកាន់តែខឹងដើរកាន់តែញាប់។

«ពូកែខឹងអញ្ចឹងសមនឹងបញ្ជូនឱ្យទៅដេកខឹងនៅផ្ទះម្នាក់ឯង!»

ស្រីស្អាតស្រាប់តែទច់ដំណើរបែរក្រោយខ្វាកស្ទើរបុកប៉ះនឹងទ្រូងនាយ។

«លោកថាម៉េច? មុននេះអ្នកណាសន្យាថា!..... »

«តែពេលនេះខ្ញុំនាំនាងទៅទៀតមិនបានទេ!....»

គេនិយាយហើយដើរហួសពីនាងក្នុងចេតនាគេចដោយចុះជណ្ដើរញាប់ស្មេរ តម្រង់ទៅជាន់ខាងក្រោមធ្វើឱ្យស្រីតូចប្រឹងចុះតាមទាំងហត់គយូស។ ទឹកមុខគេគ្មានអ្វីតឹងតែងទេម៉េចក៏កាយវិការគេប្រញាប់ម្ល៉េះ ហ្ន៎? ស្រីតូចគិតផងឈរសម្លក់គេពីជណ្ដើរ។ នរៈដែលនៅក្នុងរថយន្តទៅជាអស់សំណើចគេ រវែកញ្ចក់អើតមកមកនិយាយបញ្ឈឺ៖

«ម៉េច? ចង់នៅជួយលាងផ្ទះឱ្យគាត់អ្វី? ឡើងមក!»

សាជាថ្មីស្រីតូចកើតចិត្តសៅហ្មងនឹងចរិតគ្មានភាពផ្អែមល្ហែមរបស់គេ។

ពេលឡើងគេចេះដឹកដៃនាងឡើងហេតុអ្វីពេលនេះគេអន្ទះសារហួតដល់ ថ្នាក់រត់ចុះមកសឹងថាគេចពីនាង។ កំពុងសៅហ្មងមិនទាន់អង្គុយជាប់នឹងកៅអីស្រួលបួលផងអ្វីមួយត្រូវ បានហុចមកឱ្យនាង។

ពៅបញ្ញាទទួលសន្លឹករូបថតដ៏សំខាន់នោះមកមើលទាំងធ្លាក់ថ្លើមក្នុកឯ អ្នកប្រុសទីមួយកំពុងតែរវៃចង្កូតចេញឡាន បកក្រោយយ៉ាងរហ័ស។

នៅលើសន្លឹករូបថតដែលប្រែទៅជាពណ៌ពងមាន់ទៅហើយ ពៅបញ្ញាឃើញរូបសិស្សប្រុសៗបួននាក់ដែលឈរប្រកៀកគ្នា។ នាងស្គាល់ម្នាក់ដែលជាប៉ារបស់ខ្លួន ឯបីនាក់ទៀតគេចាំស្រពិចស្រពិលព្រោះពួកគេក្មេងៗពេក។

នាងងើបមុខសម្លឹងគេដែលប្រកបដោយទឹកមុខតឹងតែង។ ជាលើកទីមួយដែលនាងឃើញគេមានសភាពប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការគិតដល់ ថ្នាក់នេះ ព្រោះរាល់ដងឱ្យតែជួបមុខគ្នាបើគ្មានសម្ដីគំរាមសម្ដីឌឺដងបញ្ឆោះ ឱ្យខឹងគេក៏មានទឹកមុខឈ្លើយកប់អាកាសនិងនិយាយអ្វីក៏ផុយក៏មិនពីរោះស្ដាប់ដូចមនុស្សមិនចេះគិតទេ។

ម្ដងនេះគេប្រថាប់ប្រភីងរត់មកតម្រង់ឡានព្រោះតែគេរកឃើញរូបថត នេះពីផ្ទះលេខាប៉េងហើយតើវាមានអ្វីក្នុងនេះដែលធ្វើឱ្យគេ អន្ទះសាដល់ម្លឹង។

«ម្នាក់នៅជិតលោកប៉ាខ្ញុំនេះ....គឺ...លោកអ៊ំយុទ្ធប៉ាលោក!....ហើយម្នាក់នេះគឺ.... លោកអ៊ំហួត ស៊ីវ តើមែនទេ? »
នាងនិយាយសួរគេមួយៗទាំងអារម្មណ៍ មិននឹងនព្រោះរបៀបបើកឡានរបស់គេធ្វើឱ្យនាងភ័យតែក៏នៅភ័យមិន ដល់ទឹកមុខប្រែប្រួលចុះឡើងរបស់គេឡើយ។
យុត្តនាមិនឆ្លើយតែគេនិយាយប្រាប់នាងតិចៗ៖
«ប៉ានាងនិង ហួត ស៊ីវ ត្រូវគេចាប់ទៅកន្លែងតែមួយហើយ!»
«លោកថាម៉េច?»នាងសួរទាំងធ្លាក់ថ្លើមក្ដុក។
«រូបនេះរកឃើញនៅកន្លែងរបស់លេខាប៉េង មានឯកសារមួយចំនួនទៀត ដែលបង្ហាញថាតានោះមានគំនុំលាក់លួចជាមួយគ្រប់គ្នាក្នុងរូបនេះ !»
ស្រីតូចទន់ដៃជើងព្រោះមុននេះនាងរវល់តែកើតសេចក្ដីប្រចណ្ឌចេញមក ក្រៅទ្វារចោលគេបានជានាងមិនដឹងថាឯកសារអ្វីខ្លះរបស់លេខាប៉េង ត្រូវបានយុត្តនារុករកឃើញសោះ។
«រិទ្ធិក៏ប្រហែលដឹងរឿងនេះដែរបានជាគេបាត់ខ្លួនរហូតដល់ឥឡូវ! SMS ដែលផ្ញើមកមានឃ្លាថាឱ្យប្រយ័ត្នលេខាប៉េងនោះ ប្រហែលជារិទ្ធិជាអ្នកផ្ញើមកក៏ថាបាន ព្រោះបងស្រីនាងមិនស្គាល់លេខាប៉េងទេ!»

មកដល់ពេលនេះយុត្តនាយល់ហើយថាហេតុអ្វីនៅសុខៗក្មួយស្រីរបស់ គាត់ចង់នាំនាយទៅវិស្សមកាលនៅជប៉ុន។ គេរវេរ្នែកគិតរកវិធីផ្សេងៗតែមុនបង្អស់គេគឺគេពីសុវត្ថិភាពនាង ទោះដឹងថានាងនៅមិនទាន់អស់ចិត្តក្ដី។
គេនិយាយបន្ថែម ៖
«នៅថ្ងៃនោះ ថ្ងៃដែលប៉ានាងណាត់ខ្ញុំទៅនិយាយគ្នា បន្ទាប់មកគាត់ក៏គាំងបេះដូង ។នាងបានមករករឿងខ្ញុំ ថាខ្ញុំនិយាយបញ្ឈឺគាត់។ ប្អូនធម៌ខ្ញុំ ចង់ដឹងការពិត គេចេញទៅស៊ើបក្រោយមកគេបានដឹងថា កែវទឹកប៉ានាងមានគេលបដាក់ថ្នាំរំញោច ហើយក្មេងអ្នករត់តុម្នាក់បានប្ដូរវាចេញមុនពេលប៉ូលិសទៅដល់ ចំណែកក្មេងនោះពេលប៉ូលិសចាប់សួរ វាឆ្លើយដាក់លេខាប៉េងនេះដែរ! នាងគួរដឹងហើយថា តើម្នាក់នេះនឹងប៉ានាងមានគំនុំនឹងគ្នាកម្រិតណាពៅបញ្ញា!»
នារីគ្រវីក្បាលយឺតៗហួសនិស្ស័យនឹងជឿ គឺដូចកាលដែលគេធ្លាប់ប្រាប់នាងថា បងប្រុសធំនាងជាអ្នកលេងប៉ានាងពីក្រោយដូច្នោះដែរ គ្រាន់តែពេលនេះនាងហាក់ជឿសម្ដីគេជាងមុនបានជានាងមិនស្រែកមិន ប្រកែកមិនខឹងគេ។

ដោយទឹកមុខអន្ទះសានាងសួរគេបកវិញ៖
«គិតធ្វើម៉េច?? យើងប្ដឹងប៉ូលិសទៅ?»
គេនៅស្ងៀមបណ្ដោយឱ្យនាងរំងាប់ចិត្តបានបន្តិចទើបងាកមកពន្យល់នាងដោយវាចាទន់ភ្លន់៖
«ធ្វើអីមិនបានទាំងអស់! នាងនៅផ្ទះចាំខ្ញុំ! ខ្ញុំនឹងទៅដោះស្រាយរឿងអស់នេះខ្លួនឯង!»
ពៅបញ្ញាដំឡើងសំឡេងព្រោះនាងភ័យតក្កមា៖
«អត់ទេ! ឈប់និយាយដដែលៗ! បើអ្វីដែលលោករកឃើញនៅផ្ទះអំបាញ់មិញជាការពិត ខ្ញុំត្រូវការយករឿងទាំងអស់នេះទៅប្រាប់ប៉ូលិស!»

នាងកាន់តែគិតរឹតតែអន្ទះសា...ឯគេនៅតែមិនមាត់ ហើយបើកឡានលឿនស្លេវទៅមុខ។ នាងនឹកឃើញដល់សម្ដីគេដែលចេញមកពីផ្ទះនោះ គឺគេនៅមានចិត្តមកដៀមដាមនាងលេងថានាងប្រចណ្ឌគេជាមួយបុស្បានារី គិតទៅមានរឿងធំប៉ុណ្ណឹងគេនៅមកសប្បាយធ្វើមិនដឹងកើតទៀត ?នេះ ហេតុតែអ្នកដែលត្រូវលេខាប៉េងចាប់មិនមែនប៉ាគេ បងស្រីបានជាគេមិនព្រមអន្ទះសាប្ដឹងប៉ូលិស? គេនៅមានចិត្តលេងសើចបើកឡានធ្វើហីព្រោះគេស្អប់ប៉ានាងឃើញគាត់ កាន់តែគ្រោះថ្នាក់គេកាន់តែសប្បាយចិត្ត??
គិតឃើញកាលណាស្រីតូចសង្កត់ពាក្យដាច់ណាត់ដាក់គេ៖
«យុត្តនា! ខ្ញុំឱ្យលោកឈប់ឡានភ្លាម!»
បុរសងាកមកបម្រុងនិយាយតបនាង តែឃើញភ្នែកនាងមុតពេក ថ្ពាល់នាងក្រហមពេក អ្នកដឹងហើយថាភ្លើងកំពុងឆេះមានតែរកទឹកត្រជាក់មកពន្លត់មិនមែន ចាក់សាំងថែមឡើយ។... គេបន្ថយល្បឿន ហើយស៊ីញ៉ូអែបខាងសន្សឹមៗ។
បានដូចចិត្ត ធីតាអ្នកច្បាប់រៀបចំបើកទ្វារចុះពីលើរថយន្តគេនឹងអាលទៅធ្វើការ តាមចិត្តអន្ទះសារបស់នាង តែត្រូវបានយុត្តនាទាញដៃនាងជាប់ រលាស់យ៉ាងណាក៏មិនរលាព្រោះអ្នកចាប់បានត្រៀមលក្ខណៈរួចហើយថាគេ មិនឱ្យនាងទៅណាឡើយ។
«កុំទៅពៅបញ្ញា!»
«លែងខ្ញុំយុត្តនា! ប៉ាខ្ញុំ បងស្រីខ្ញុំអ្នកផ្ទះខ្ញុំបីបួននាក់កំពុងគ្រោះថ្នាក់ លោកដឹងអត់?!»
នាងថាផងមានះទាញបម្រះពីប្រអប់ដៃគេផង តែសំឡេងគេលាន់មកបន្ថែមបង្អាក់នាង៖
«អញ្ចឹងហើយបានជាខ្ញុំមិនចង់បាត់នាងម្នាក់ទៀត!»

នាងនៅទ្រឹងនិមិត្តតែឮសម្ដីនេះហើយសន្សឹមៗងាកមុខមករកគេ។
....ភ្នែកនាងរលោងតែនាងប្រឹងទប់...បបូរមាត់នាងញ័រច្នោះហើយនាងប្រឹងខាំវា....
«អគ្គទេសាភិបាល ហ្គូត ស៊ីវ ក៏ជាប៉ាធម៌របស់ខ្ញុំដែរពៅបញ្ញា! ច្រើនឆ្នាំមកនេះគាត់ជាអ្នកទំនុកបម្រុងមើលថែខ្ញុំ! ចុងក្រោយឱ្យតំណែងធំបង្អស់របស់គាត់ឱ្យមកខ្ញុំទៀត! នាងស្មានថាខ្ញុំនៅស្ងៀមមិនធ្វើអ្វីបានដែរ?»

ស្រីស្អាតស្រឡាំងកាំងចំពោះពាក្យថាគេជាកូនធម៌របស់បុរសនោះ ហើយរឹតតែនៅស្ងៀមនិយាយអីមិនចេញនៅពេលដែលយល់ថាគេក៏កំពុង អន្ទះសាតែគេកំពុងអត់ធ្មត់ណាស់ព្រោះក្នុងចំណោមអ្នករងគ្រោះក៏មានអ្នកមានគុណរបស់គេហើយគាត់ ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់ដូចគ្នា។
«នៅប្រលានយន្តហោះ ប៉ាធម៌ខ្ញុំបានផ្ញើសារឱ្យខ្ញុំផ្អាកទៅជប៉ុន! ខ្ញុំដឹងថាមានរឿងមិនស្រួលហើយព្រោះធម្មតាប៉ាខ្ញុំមិនដែលឃាត់ ខ្ញុំរឿងដើរលេងសើចទេ!»
នាងនៅស្ងៀម ក្នុងពេលគេសម្លឹងភ្នែកនាងហើយនិយាយបន្ត៖
«លេខាប៉េងតាំងរូបបុស្បានៅចុងជើងគាត់មិនមែនគាត់ជាទស្សនិកជន របស់នាងទេ គឺគាត់ជាពូរបស់នាងដែលចិញ្ចឹមនាងឱ្យរៀនសូត្រតាំងពីតូចមក! ក្រោយមកគាត់បានឱ្យនាងចូលមកកៀកនឹងខ្ញុំហើយរៀបគម្រោងនាំខ្ញុំ ចេញទៅជប៉ុន! តាមពិតគឺអញ្ចឹងសោះ! គេឆ្លៀតពេលខ្ញុំមិននៅចង់លេងប៉ាខ្ញុំ!»
ឮតែឈ្មោះបុស្បានាងរលាស់ដៃគេរបូតហើយងាកមុខចេញ៖
«ឱ្យស្រលះលោកទៅ! ឃើញគេស្អាតមិនបាន!»
នាងជ្រួញចិញ្ចើមងរង៉ក់ហើយងាកមុខចេញធ្វើឱ្យយុត្តនាអស់សំណើច។ នរះលើកហត្ថទាំងទ្វេទាញនាងមកវិញហើយឱនសម្លឹងមុខស្រីដែល ប្រែប្រួលម្ដងស្លាំងម្ដងក្រហម៖
«ហើយម៉េចដឹងគេស្អាត? តាមលបមើលគេ? ច្រណែនគេ?»
«ឆ្អន់ណាស់!»

នាងពេបមាត់ចំអកនាយហើយងាកមុខចេញតែគេមើលធ្លុះដល់បេះដូងនាង។ ក្មេងស្រីតូចទន់ខ្សោយឧស្សាហ៍ឈឺស្គមកំព្រឹង តែឆ្លាតវៃ កាលពីអតីតកាលនៅតែស្ថិតក្នុងបេះដូងបុរសឯកោ។នាងខ្ពង់ខ្ពស់យ៉ាងណា កាចឆ្នាសយ៉ាងណា មានះយ៉ាងណា នាងនៅតែមានអ្វីមួយទន់ភ្លន់អាថ៌កំបាំងដែលនាយយល់ថានាយមានសិទ្ធិ គ្រប់គ្រាន់នឹងគ្រប់គ្រងជីវិតនាង។ ពន្លឺ

ភ្នែកយុត្តនាសម្លឹងនាងយ៉ាងស្រទន់ខុសពីសម្ដីគំរាមកំហែង បង្ខំនាងឱ្យចាកចោលពីជប់លៀងមករកគេរហូតដល់របូតស្បែកជើងនិង បង្ខំនាងឱ្យចេញពីផ្ទះទាំងយប់មកជួបគេនៅ Apartment ជាន់ទី ៦ កាលពីពេលមុនព្រោះដើមឡើយគេយល់ថាឪពុកនាងជាមនុស្សអាក្រក់ជា មិត្តទ្រុស្តមិត្ត ដូច្នេះច្រើនឆ្នាំមកនេះកូនស្រីគាត់ដែលខ្ពស់ផុតដីមានរឿងអី នៅចំណាំបងប្រុសម្នាក់នេះបាន? ហើយអំនួតរបស់ពួកនាងហ្នឹងហើយដែលធ្វើឱ្យនាយចង់ជាន់ពន្លិច។ ដឹងអីថា ស្រីម្នាក់នេះនៅតែដដែល។ សញ្ញាប័ត្រនៅប្រទេសជឿនលឿននិងភាពជាអភិជនរបស់នាងមិនបានបិទបាំង ស្រទាប់បេះដូងទន់ភ្លន់ស្មោះត្រង់និងស៊ិចស៊ីរោលរាលគួរឱ្យគ្រឹត ក្ដាញ់នោះឡើយ។ ទីបំផុតអ្នកចូលទៅជាន់ពន្លិចគេបែរជាលិចខ្លួនឯងទៅក្នុងអន្លង់ស្នេហ៍ហែលមិនចង់រួច ហើយប្រចែប្រចណ្ឌសូម្បីតែឃើញ នាងនៅជាមួយប្រុសណាម្នាក់ សូម្បីតែខេមរិទ្ធិប្អូនធម៌របស់គេក្ដី។

ធីតាងើបមុខមករកអ្នកសាជាថ្មីនៅពេលដែលគេស្ងាត់ស្ងៀមយូរយ៉ាងនេះ។
សង្វាក់ដង្ហើមរបស់គេលាន់មកកំដរច្រមុះនាង....ខ្សែភ្នែកចាប់ផ្ដើម ពាក់ព័ន្ធគ្នាសាជាថ្មី ធ្វើឱ្យនាងក៏យល់ដែរថាអ្វីទៅកំពុងកើតឡើងក្នុងបេះដូងគេ។
យុត្តនានិយាយមួយៗទៅកាន់ស្រីស្អាត៖
«បើអ្នកដែលបាត់ខ្លួននៅហ្គ៉ាស់សាំងកាលពីព្រឹកមិញមិនមែនជា ប៉ែន ពេជ្រសក្ខណា ហើយបែរជានាងវិញ! នាងដឹងថាខ្ញុំនឹងឆ្កួតយ៉ាងណាដែរទេ?»
ស្រីតូចកាន់តែនិយាយអ្វីលែងចេញនៅពេលដែលឮវាចាត្រង់ៗអស់នេះ ចេញមកពីបបូរមាត់បុរសដែលធ្លាប់តែគ្រោតគ្រាតនិងបង្ខិតបង្ខំនាង។
នាងនៅធ្មឹងមិនមានអ្វីតបហាក់ទុកពេលឱ្យអ្នកប្រុសនិយាយបន្ត៖
«នាងដឹងថាពេលខ្ញុំឃើញSMSនេះ ដំបូងចិត្តខ្ញុំវេទនាយ៉ាងណាទេ? ហើយពេលខ្ញុំឃើញនាងនៅហ្គ៉ាសសាំងនោះចិត្តខ្ញុំត្រេកអរយ៉ាង ណាដែរ?»
នាងដកភ្នែកចេញពីគេវឹង ព្រោះលែងហ៊ានសម្លឹងគេតទៅទៀត។ ហេតុអ្វីគេដាច់ចិត្តនិយាយពាក្យអស់នេះចេញមក? កាលៈទេសៈជំរុញគេឬអ្វី?
នាងព្យាយាមនិយាយបន្លប់ដោយមិនមើលមុខគេទេ៖
«គ្មានអ្នកណាគេហ៊ានមកចាប់ខ្ញុំទេ! លោកស្មានតែខ្លួនឯង!»
យុត្តនាសើចខឹកចំអកឱ្យចរិតត្រង់ហួសរបស់នាង៖

«អូ! ឮហើយខ្លាចណាស់អ្នកនាងធំ! គេមានប៉ានាងក្នុងដៃ បងនាងក្នុងដៃគេ ដូចនាងហ្នឹងអ្វីគេតែមកឱ្យទៅ ស្មានថានាងហ៊ានប្រកែកពៅបញ្ញា???»
ស្រីតូចនៅស្ងៀមព្រោះទាល់គំនិត។
«នាងនៅផ្ទះចាំខ្ញុំ! ខ្ញុំនឹងដោះស្រាយរឿងនេះ!»

នាងងើបមុខសម្លឹងគេ។ តើប្រុសម្នាក់នេះគួរឱ្យទុកចិត្តបានទេ។ នាងនៅវាងចន្លោះសំណួរសំខាន់ពីរដែលមិនអាចឆ្លើយរួចសម្រាប់ចិត្ត ខ្លួនឯងនោះ គឺថាតើមនុស្សដូចគេដែលស្អប់ប៉ានាង អាចជួយប៉ានាងដើម្បីនាងដែរ? ហើយតើគេ ខ្លួនឯងអាចមានគ្រោះថ្នាក់ម្នាក់ទៀតទេ? បើសូម្បីតែជំនួយការរិទ្ធិដ៏ឆ្លាតវៃនិងរហ័សរហួនគង់តែបាត់ដំណឹង ស្ងាត់សូន្យ។
«យើងប្ដឹងប៉ូលិសទៅ!»
គេនៅស្ងៀម នាងនិយាយបន្ថែម៖
«ឮអត់យុត្តនា! យើងត្រូវធ្វើអ្វីតាមច្បាប់លោកដឹងអត់?»
គេធ្វើមុខស្មើបន្ទោសនាងខ្សឹបៗដោយមិនងាកសម្លឹងមុខ៖
«ស្រីល្ងង់! ចាស់ៗអស់នោះមិនដឹងមានរឿងអីនឹងគ្នាខ្លះទេ! ជាពិសេសប៉ានាង គាត់ធ្វើអាក្រក់ច្រើនណាស់មិនដឹងធ្លាប់ធ្វើអីប៉ះពាល់អាម្នាក់ នោះបានជាវាគុំកួនយ៉ាងនេះ! បើនាងនាំប៉ូលិសទៅ ដូចនាំ គេឱ្យចាប់ទាំងសងខាង!!! មុនពេលដឹងការពិតមិនត្រូវធ្វើឱ្យរឿងនេះលេចឮចេញទេ ! រៀនបានច្រើនគួរចេះគិតផង!»
ស្រីតូចសញ្ជឹងគិតទាំងក្តុកក្តាក់ក្នុងទ្រូង។
តើមានរឿងអ្វីបានជាខ្លួនសុខចិត្តចេញពីមន្ទីរពេទ្យទៅទាំងឈឺ ទាំងជាមានរឿងអ្វីទៅបានជាសូម្បីតែជំនួយការរិទ្ធិដ៏សកម្មនិង ក្លាហានជានិច្ចនៅសុខៗក៏បាត់ខ្លួន? បើប៉ូលិសឬបណ្ដាញព័ត៌មានដឹងរឿងនេះ កិត្តិយសគ្រួសារនាងត្រូវបាក់មុខដែរទេ? លើកនេះនាងគួរស្តាប់គេ ឬមួយក៏រកមធ្យោបាយដោយខ្លួនឯង។

ស្នូរទូរសព្ទគេ រោទ៍ឡើងបង្អាក់ចង្វាក់គំនិតរបស់នាង ....នាងងាកទៅឃើញគេលើកវាមកនិយាយ ហើយចុះចេញពីលើរថយន្តហាក់មិនចង់ឱ្យនាងបានឮការសន្ទនានោះក្នុង ពេលដែលនាងប្រឹងសម្លឹងតាមដានគេទាំងថប់បារម្ភ។
បុរសនេះឬដែលអាចដោះស្រាយទុក្ខលំបាករបស់យើងបានក្នុងពេលនេះ?
គេបែរកាយមកវិញតែនៅបន្តនិយាយទូរសព្ទនៅឡើយ។

ស្នាមញញឹមនឹងសេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងពន្លឺភ្នែកគេ ធ្វើឱ្យនាងនឹកឃើញដល់រាត្រីមួយដែលនាងបានឡើងទៅរកគេនៅ Apartmentកម្ពុហោស៍។ គេធ្វើបាបនាងខ្លះតែគេអាចដោះស្រាយបញ្ហាដ៏ធំរបស់ប៉ានាង។ ឬមួយលើកនេះទៀតនាងត្រូវផ្ញើក្តីសង្ឃឹមលើគេជាជាងពឹងប៉ូលិស?

....គេទម្លាក់ទូរសព្ទចុះ ហើយដើរត្រលប់មកវិញ។ នាងចុះពីឡានយឺតៗដើរទៅរកគេ ....មេឃងងឹតសន្សឹមៗ...ជាសញ្ញាថារាត្រីកាលកំពុងឈានចូលមកដល់ហើយអ្វី ៗនៅលើផែនដីនេះត្រូវចុះចាញ់ការវាយប្រហារនិងបន្លាចដោយភាព ងងឹត...ចិត្តនាងក៏កំពុងនឹកដល់អ្នកមានគុណនិងអ្នកផ្ទះគ្រប់គ្នាដែល បាត់ខ្លួននោះជាខ្លាំងដែរ.....

....បុរសមាឌធំខ្ពស់ដើរមកប្រឈមនឹងនាង....គេនិយាយតិចៗដោយទឹកមុខស្ងួត៖

«ស្តាប់ខ្ញុំ!....ទៅផ្ទះ....ហើយរង់ចាំដំណឹងល្អពីខ្ញុំ!»

មិនរង់ចាំឱ្យនាងឆ្លើយទេ ព្រោះនាងកំពុងបើកភ្នែកមូលក្លុំសម្លឹងមកដោយរន្ធត់ ដូច្នេះអ្នកមានតែបន្លប់បេះដូងខ្លួនឯងដោយគេចបែរខ្នង ហើយដើរទៅបើកទ្វារឡានឱ្យនាងចូលទៅអង្គុយវិញ។ ដឹងអីដើរបានតែពីរជំហានសំឡេងនាងលាន់មករអាក់រអួល៖

«ក្រែងលោកថាស្រលាញ់ខ្ញុំមែនអត់?.....»

គឺសម្លឹងស្មាគេពីក្រោយនាងដឹងហើយថាគេទើបតែបានទទួលទូរសព្ទ អ្នកណាម្នាក់ទាក់ទងនឹងរឿងដែលទាក់ទងនឹងលេខាប៉េងនោះហើយបានជាគេ មិនឱ្យនាងស្តាប់ខ្លាចនាងភ័យ។ វាប្រាកដជារឿងមិនល្អដែលសូម្បីតែបងរិទ្ធិដ៏មាំទាំរបស់នាងក៏ ត្រូវបាត់ខ្លួនកុំថាឡើយគេគ្រាន់តែជាមនុស្សចិត្តស្លូយម្នាក់ដូច គេ។ ណាមួយគេមានរឿងអីក៏លាក់ក្នុងចិត្តមិននិយាយវាចេញ ក្នុងកាលៈទេសៈលំបាកបែបណានៅតែឌឺដងលេងជាមួយនាងយ៉ាងងាយស្រួល តើឱ្យនាងទុកចិត្តគេ សុខចិត្តទៅសំងំយកសុខម្នាក់ឯងកើតដែរ?។

មុននេះខ្លួនឯងគេ ចេះនិយាយដែរថាលេខាប៉េងមានប៉ានាងក្នុងដៃ តានោះចង់ហៅនាងឱ្យទៅ ក៏នាងមិនអាចប្រកែកបានចុះគេវិញប៉ាធម៌គេក៏នៅក្នុងដៃលេខាប៉េង ដូចគ្នាស្ថានភាពគេមានអីល្អជាងនាងទៅ?។ គេចេះតែដេញនាងឱ្យទៅផ្ទះម្តងជាពីរដងតើគេមានអ្វីលាក់លៀមនាង ? ឬមួយគេដឹងថាខ្លួនគេក៏មិនប្រាកដបានសុខបានជាគេមិនចង់ឱ្យនាង ទៅរងលំបាក?

«....មនុស្សស្រលាញ់គ្នាឯណា គេទៅចោលគ្នាក្នុងពេលពិបាកៗអញ្ចឹង?»

នាងនិយាយបន្ថែមទាំងរំជួលចិត្តធ្វើឱ្យនរៈទៅជាស្ងៀមទ្រឹងមិនដឹង ពន្យល់នាងយ៉ាងណា។ ស្នេហារបស់នាងចំពោះអ្នកបង្ហាញចេញមកកណ្តាលវាលរហូតដល់អ្នកមិនដឹង ឆ្លើយតបថា

យ៉ាងណាក្រៅពីហាបន្ទោសតិចៗទាំងពន្លឺភ្នែកអណ្ដែតអណ្ដូង ៖
«នាងឆ្កួតហើយមេធាវី!»